

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 57 • 22 Mayıs '99 • 5 DM

Grev ve direnişler yaygınlaşıyor

Direnisi büyütelim, dayanışmayı güçlendirelim!

İÇİNDEKİLER

Karyapsan işçisinin kararlı direnişi sürüyor	4
Direnişler beldesi Tuzla bölgesel grevlere de örnek olmalıdır!	7
Sınıf hareketinde canlanma eğilimi ve güncel sorumluluklar	11-12
Uşaklıkta sınır yok!	13
TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci politika ve taktiğin sorunları/3 (Orta Sayfa)	16-21
Bataktan çıkış arıyorlar.	22
Yargılananlar yargılıyor!	
Kaybeden çürümüş düzeniniz, kazanansa biz olacağız!	26-27
Tutsak aileleri örgütlülüğü ve çalışma perspektifi	29

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:57 • 22 Mayıs 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Yeni saldırı hükümeti yolda:

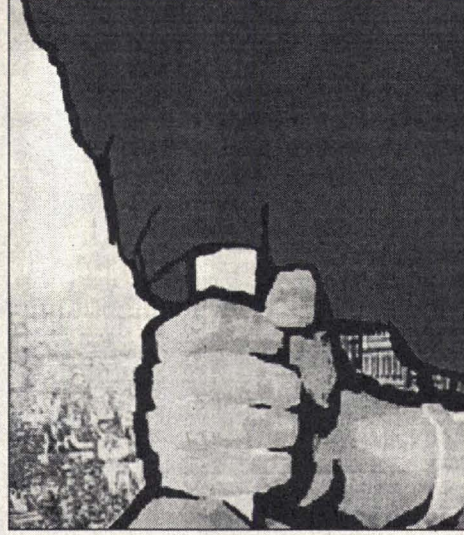
Sömürü, zam ve zulüm düzenine karşı sınıf mücadelesini yükseltelim!

Sermaye düzeni bir tahkimat operasyonu olarak düzenlediği seçimlerden siyasi istikrarını sağlayacak bir tablo çıkaramadı. Son sermaye hükümeti çete bağlantılarının açığa çıkması yüzünden dağılmıştı. Seçimler sonucu meclis yine sicilli katiller ve çetecilerle doldu. Çürüyen düzenin varlığını biraz daha sürdürebilmek için devletini kontrol etme ihtiyacı duyduğu yerde nasıl dolmasını ki? Ama

istikrarsızlığın kaynağından istikrar çıkmıyor.

Bu yeni siyasi istikrarsızlık için düzenin tutabileceği tek yol, yine işçi ve emekçilere azgınca saldırmak olacak. Seçimlerin hemen ardından, yeni saldırı hükümetini bile beklemeden zam üstüne zam yağmaya başladı. İşçi sınıfının her başını kaldırma girişimi azgın bir devlet terörüyle ezilmeye çalışılmakta.

Sınıf hareketi ise tüm bu baskı ve teröre rağmen yerel mevzilerini korumakta ısrarcı görüldüğü gibi, yeni direniş mevzileri de yaratmaya çalışıyor. Tuzla deri işçisi üzerindeki devlet terörünün doruğa çıktığı bir süreçte, direniş mevzilerini terketmediği gibi bir de grev bayrağı açmış bulunuyor. Seçimlerin dolaysız sonucu belediye tensikatları ise ilk yanıtını Kartal Belediyesi'nde Karyapsan işçilerinden aldı. PTT çalışanları hastanelerinin özelleştirilme girişimini engellemek için yeni

bir eylemlilik süreci başlatmış bulunuyor. Kocaeli'nde ise Fırsan işçileri kendilerini fabrikaya kapatarak, direnişi bir işgal eylemiyle başlattı. Bunlar gibi daha pek çok fabrika ve işyerinde ardardına grev ve direnişler şeklinde yeni mücadele mevzileri açılmakta. Sınıf devrimcileri başta olmak üzere, sınıfın tüm örgütlü-öncü güçleri bu mevzileri genişletmek-güçlendirmek için seferber

olmak durumundadır. Halihazırdaki mevzilerimiz, sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik mücadelenin örülebilmesinin tek zeminidir. Bu amaçla üç ana halkaya yüklenmek gerekiyor:

- *Sürmekte olan grev ve direnişlerin kendi içinde güçlendirilmesi,
- *Grev ve direnişlerin yaygınlaştırılmasıyla yeni mevzilerin ele geçirilmesi,
- * Sınıf dayanışmasının her düzeyde örgütlenmesi, eylemlerin ortaklaştırılması ve nihayet birleşik bir sınıf hareketi için tüm araçların devreye sokulması.

Bu görevin ağırlıklı olarak sınıf devrimcilerinin omuzlarında durduğu bilinmelidir. Hem sınıfa karşı sorumluluğumuz ve hem de siyasi misyonumuz gereği azami gücümüzle sürece yüklenmek zorunda olduğumuz açıktır.

Kitapçılarda...

H. FIRAT

Demokrasi, Devrim ve Oportünizm

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Ulusal Sorun ve Devrim

E K S E N Y A Y I N C I L I K

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Sınıf ve kitle hareketinin temiz havası

Seçim sonuçlarını "seçimler ortaya istikrarsızlığı derinleştirecek bir tablo çıkarmıştır" başlığıyla özetleyen komünistler, MHP'nin ikinci parti haline gelmesini de bu istikrarsızlığın temel unsurlarından biri olarak tanımlamışlardı. Bu değerlendirme, başlangıçta kolay olacağı sanılan hükümet kurma çalışmalarında ortaya çıkan ve halen aşılamayan kriz tarafından daha şimdiden doğrulanmıştır. Seçimleri izleyen ilk günlerde yapılmış değerlendirmelerimizde, bu konuda öteki şeyler yanında şunlar söylenmekteydi:

"Rejim elbetteki MHP'nin güçlenmesini istemekten öteye, onu bizzat güçlendirmek için son on yılda gereken herşeyi yapmıştır. Fakat bu türden bir partinin bugünün Türkiye'sinde ikinci büyük parti haline gelmesi ihtimalini arzulamamış, bunu düşünememiştir bile. Rejim MHP'yi militan ve saldırgan, ihtiyaç duyulduğu her durumda devreye sokulacak faşist bir paramiliter güç olarak kullanmak üzere güçlendirmeye çalışmıştır. Fakat rejiminin kokuşmuşluğunun en dolaysız aynası olan 'merkez sağ'ın çökmesi, MHP'nin 'merkezi sağ'ı temsil etme iddiasıyla ortaya çıkabilecek kadar güçlenmesine yol açmıştır. Böylece işin ölçüsü kaçmış, MHP türünden bir parti, rejimin ve elbetteki toplumun iç dengelerinin kolay kolay kaldıramayacağı bir seçmen desteğine ulaşmıştır. Rejimin hakim katları payına bu hiç de arzu ve tercih edilmeyecek olan durum, şu günlerde süren çok özel medya kampanyalarıyla bir imkana çevrilmeye çalışılsa da, rejim için ciddi bir sıkıntı kaynağı olacaktır." (KB, sayı:54, başyazı)

MHP ile bir koalisyon sol seçmen kitleleri nezdinde parlamentonun göyü tek sol partisi DSP'ye fatura olacak, DSP'siz bir koalisyon ise (ki bu mutlaka MHP başkanlığında bir hükümet demektir) toplumda büyük gerilimlere ve kutuplaşmalara zemin oluşturacaktır." (KB, sayı:54, başyazı)

Bu değerlendirme, DSP'nin Rahşan Ecevit aracılığıyla yaptığı ve sermaye medyasının ağır birliği halinde "pişmiş aşı su katmak" olarak nitelediği çıkışı da açıklamaktadır. DSP, belli konulardaki ideolojik söyleminde ve politik çizgisinde MHP'ye bir hayli yakın bir parti olmasına rağmen, "tecrübeli devlet adamı" Ecevit yerinde kaygılarla, MHP ile gönüllü ve sorunsuz bir koalisyon kurma sürecini göze alamamıştır. Zira MHP'nin faşist terör çetesi kimliği, bu toplumun ilerici sol katmanlarının bilincinde ve vicdanında yer etmiştir. Seçmen desteğini bu kesimlerden alan bir partinin lideri olarak Ecevit, teknelci sermaye çevrelerinin tüm baskısına ve teknelci medyanın MHP'yi farklı bir imajla sunma gayretlerine rağmen, bu partiyle sorunsuz bir hükümet birliğini kendisi ve partisi için büyük bir politik risk saymıştır.

Doğan kriz büyük sermaye çevrelerinin, teknelci medyanın ve cumhurbaşkanının tüm çabalarına rağmen henüz giderilebilmiş değil. Muhtemeldir ki, yaptığı çıkışla kendisine çıkacak siyasal faturayı önemli ölçüde azalttığını düşünen Ecevit, teknelci burjuvazinin tercihlerine uygun olarak, sonuçta MHP ile bir koalisyonu gerçekleştirme yoluna gidecektir. Bu böyle olsa bile Ecevitlerin tam da hükümet görüşmelerinin sonuçlanacak gibi görüldüğü bir safhada, tutup MHP'yi kamuoyu önünde açıkça ırkçı-katliamcı kimliği üzerinden tartışmak zorunda bırakan gerçek değişmemektedir. Bu, toplumun ilerici sol katmanlarının MHP şahsında faşist akıma karşı duyarlılığı olgusudur. Ecevitler'i konuşmak ve mümkünse MHP'li bir koalisyondan kaçınmak tercihi ile yüzyüze bırakan bu duyarlılık olmuştur.

Bu siyasal duyarlılığı görmek ve gözetmek, devrimci politika açısından özel bir önem taşımaktadır. Bu olgu, salt şovenizm ortak paydasından hareketle bu iki partinin seçim başarısını aynı kefedeki değerlendiren,

DSP'ye oy veren seçmen tabanının büyük bir bölümünün sol eğilimli emekçi kitlelerden oluştuğu gerçeğini görmezlikten gelen çevrelerin yanılgılarını da açıkça göstermiştir.

DSP kendi siyasal hesapları ve açmazları nedeniyle MHP ile bir koalisyona çok istekli görünmese de, teknelci sermaye ısrarla DSP-MHP eksenli bir hükümet istemektedir. "Rahşan hanım krizi", bu isteğin ve tercihin tüm açıklığı ile görülmesine de vesile oldu. Sahibinin sesi teknelci medya, dün kadar "ciddi ve sorumlu devlet adamı" olarak cilalayıp pazarladığı Ecevit'i, krizin ilk birkaç gününde neredeyse afaroz etti. Doğal olarak bu kampanyanın öte yüzünde, MHP'yi sahiplenme ve ona övgü vardı.

Teknelci burjuvazi bu denli güçlenmiş bir MHP'yi hükümet dışı bırakmanın bir dizi sorun yaratacağı kaygısı taşımaktadır. Dahası, onun yalnızca hükümet ortağı olmasını istemekle kalmamakta, bunun Ecevit başkanlığında DSP ile bir ortaklık olmasında da ısrar etmektedir. Bundan dolayıdır ki, halen her yoldan bu eksenli bir hükümetin gerçekleşmesi için yoğun bir çaba harcamaktadır. Medya ve cumhurbaşkanı bu iş için seferber olmuş durumdadır. Halihazırda meclis başkanlığı seçiminde DSP'nin yapacağı "jest" üzerinden krizin çözülmesine bağlanan umutlar boşa çıktı. Böylece "ilkeli" politika ve "kişilikli" tutum üzerinden prim yapmaya çalışan MHP de iyice köşeye sıkışmış oldu. Ya Ecevitler'in kendileri payına yenilir yutulur olmayan açıklamalarına katlanacaklar, ya da teknelci burjuvazinin mevcut hükümet tercihi dışında bir ortaklık arayışına yönelecekler. Bu ise yeni boyutlarda bir başka krizin başlangıcı demektir.

Teknelci burjuvaziyi ve sahibinin sesi teknelci medyayı kaygılandıran da böyle bir gelişmedir. DSP'li bir hükümet, bunalımın ağırlaşacağı ve emekçi yığınlara ödetilecek faturanın büyüyeceği bir dönemde, toplumsal muhalefeti dizginlemeye ve oyalamaya en büyük güvencedir. DSP'yi %22'lik oyu ve 136 milletvekili ile vazeçilmez kılan da temelde budur. Generallerin dinsel gericiliği terbiye etme çizgisine, bu çerçevede 28 Şubat sürecine uyumlu bir hükümet ihtiyacını, DSP'nin bir de bu açıdan vazgeçilmezliğini ise, yalnızca hatırlatmakla yetinelim.

Bu arada, içerde Amerikancı medya Fazilet Partisi'nin Amerikan vatandaşı milletvekilleri ile uğraşırken, dışarda, Balkanlar'da ABD'nin sürdürmekte olduğu emperyalist savaşa katıldığımızı resmen açıklandı. Bu açıklamada yeni olan unsur, daha önce bu saldırgan savaşta sözde "koruma görevi" yapan Türk uçaklarının, bir süreden beridir artık Yugoslavya'nın bombalanmasına bizzat katılmakta olduklarıdır. Gerçekte ise Türk devleti önden kışkırttığı bu savaşa başından itibaren ABD hesabına katılmaktadır. "Koruma görevi" ile bizzat bombalama görevi arasında esasa ilişkin bir fark yoktur.

Bu böyle olmakla birlikte, ABD ve savaş şakşakçısı medyanın bu açıklamayı "Türkiye artık resmen de savaşın içinde" tanımıyla sunması, ve bunun hiçbir tartışmaya yolaçmaması, toplumumuzun bugün içinde bulunduğu durumu gösteriyor. Savaşı ve banşı sözde karara bağlama yetkisine sahip mecliste bu meselenin hiçbir biçimde tartışılmamış olması herhangi bir sorun oluşturmuyor. İncirlik'ten Irak halkının bombalanmasına, sınırlı sol çevreler dışında toplum herhangi bir tepki vermiyor. Aynı şekilde, Balkanlar'ın ateşe verilmesine Türk devletinin bizzat

katılmasına, ülkenin batı topraklarının bu saldırı savaşı için ABD'nin ve NATO'nun hizmetine sunulmasına da toplumun bir tepkisi yok. Kokuşmuş medya tam bir arsızlıkla, Kürdistan'ın bombalanmasındaki "büyük tecrübe"si gözetilerek, NATO'nun Türk uçaklarının Yugoslavya'nın bombalanmasına katılmasını istediğini söyleyebiliyor, bunu övünç konusu yapıyor. Bir halkın özgürlük mücadelesinin bastırılmasında kazanılmış bir "tecrübe"nin sözümona bir başka halkın özgürlük mücadelesinin desteklenmesi için kullanıldığını söylemek, toplumla alay etmektir. Fakat halihazırda toplumumuz bu tür alaylara ve aşağılamalara herhangi bir tepki vermiyor.

Tüm bunlar çürüyen ve kokuşan burjuvazinin, kendisiyle birlikte toplumu da çürütmekte ne denli büyük bir başarı sağladığının rahatsız edici güncel göstergeleridir.

Durgunluk içindeki bu tepkisizliği, onun ifade ettiği ahlaki-toplumsal çürüme atmosferini ancak işçi sınıfı ve emekçilerin eylemi kırıp parçalayabilir. Devrimci parti ve akımların hiçbir propaganda çabası, ne denli güçlü olursa olsun hiçbir teşhir kampanyası, bu havayı kendi başına dağıtamaz. Toplumsal çürümenin, tepkisizliğin ve kanksamanın biricik panzehiri kitle eylemidir. Canlanma belirtileri sunan sınıf hareketi cephesindeki gelişmelere bu temel gerçeğin ışığında bakmalıyız.

Kitle hareketinin dinamik bir mantığı vardır. Ortaya çıkan ilk mücadeleler, başarılı bir müdahalenin konusu yapılabildikleri ölçüde, kitle eyleminde hızlı bir yayılmanın ve büyümenin dinamigine dönüşebilirler. Nispeten uzun süren durgunluk evrelerinin ardından ortaya çıkan bu ilk hareketlenmeler, değerlendirilemediği ve çok geçmeden sönmüldüğü ölçüde ise, sınıf ve emekçi kitleler içinde dipten dibe büyüyen hoşnutsuzluk ve mücadele eğilimleri de kendini dışa vurmadan kalmakta, sınırlı ve kısa süreli ilk hareketlenmeleri, yeni durgunluk dönemleri izlemektedir.

Parti, içinden geçmekte olduğumuz özel evrede, birbirlerini izlemekte olan grev ve direnişlere bu temel gerçeğin ışığında bakmaktadır. Toplumu saran duyarsızlığı ve tepkisizliği kırmak, düzendeki çürüme ve kokuşmanın yarattığı bozucu atmosferi parçalamak, işçi ve emekçi hareketinin taşıyacağı devrimci rüzgarın önünü açmakla olanaklıdır. Tüm parti, tüm komünistler, tüm devrimciler, dönemin hayati önemdeki pratik görevlerine bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmalı, bunun gerektirdiği bir pratik seferberlik içerisinde olmalıdırlar.

Kızıl Bayrak

Belediyelerdeki işçi kıyımlarına dur demek için

Örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim!

18 Nisan seçimleri belediye yönetimlerinde daha çok MHP ve FP'yi öne çıkardı. Seçimlerden bu yana yönetimleri değişen birçok belediyede toplu işten çıkarmaların yoğunlaştığı görülüyor. Belediye başkanlığını kazanan sermaye partilerinin ilk icraatları muhalif işçileri işten atmak oluyor.

Bugün birçok belediyede işçi kıyımı yaşıyor. İzmir Menemen Belediyesi'nde 169 işçi, İstanbul Kartal Belediyesi'ne bağlı Karyapsan'dan 84 işçi, Mersin Belediyesi ve ilçelerinde 362 işçi, Balıkesir Belediyesi'nde 200 işçi, Adana Yüreğir'de 24 işçi işten atıldı. Mersin Belediyesi'nden 150 işçinin daha çıkarılacağı söyleniyor. Bu belediyeler dışında daha birçok belediyede de benzer kıyımların yaşanacağını açık belirtileri var. Diğer taraftan belediyelerde çalışan işçi ve kamu emekçileri belediye yönetimleri tarafından baskı altında tutuluyorlar. Örneğin Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı M. Gökçek Tüm Bel-Sen'li kamu emekçilerini asfalt şubesine sürgün etmiş, baskı ve tehditlerle yıldırma çalışmıştır. İlerici kimlikleriyle öne çıkmış olan 120 civarında işçiyi de işten atacağını açıklıkla ifade etmiştir. Gölbaşı Belediyesi'nde çalışan işçiler sürekli baskı ve tehdit altında tutulmaktadır.

'94 yerel seçimlerinden sonra da birçok belediyede işçi kıyımları yaşandı. Bugünkü saldırının kapsamına baktığımız zaman geçmişte yaşanan kıyımları da aşacak düzeyde olduğu gözüküyor. Zira sermayenin iktisadi-politik saldırıları daha da yoğunlaşarak devam etmektedir. Özelleştirme saldırısında epeyce mesafe alınmıştır. Bu süreçten belediyeler de payını almış, birçok belediye işletmesi özelleştirilmiştir.

Belediyelerde işçi kıyımıyla ilk etapta karşı karşıya kalanlar muhalif işçi ve emekçiler oluyor. Son seçimlerde belediyeleri daha çok gerici-faşist partilerin kazandığı, saldırıları da politik konumlarıyla bağlantılı olarak gündeme getirecekleri anlaşılıyor. '94 seçimlerinden sonra da RP'nin yönetime geldiği belediyelerde yoğun bir işçi kıyımı yaşandığı biliniyor. Diğer taraftan belediyeleri ele geçiren burjuva partileri geleneksel bir davranışla önceki yönetim döneminde işe alınan işçileri kıyımdan geçiriyorlar. Yerine ise kendi siyasal eğilimlerinden insanları işe alıyorlar. Bugün bazı belediyelerde yaşananlar da bu kapsamdadır.

Belediyelerde gündeme gelen işçi kıyımlarının bir diğer ve asıl önemli nedeni ise, belediyelerin bünyesindeki birçok işletmenin özel şirketlere devredilmesi ve taşeronlaştırılmasıdır. Özelleştirme ve taşeronlaştırmanın işçi ve emekçilerin yaşamında nasıl bir yıkıma yol açtığı biliniyor. Toplu tensikatların yanı sıra işçilere kölece çalışma koşulları

dayatılmakta, sosyal haklar tırpanlanmakta, çalışma saatleri esnetilmekte, ücretler aşağı çekilmekte, işgüvencesinden yoksunluk dayatılmaktadır.

Bu gelişecek kapsamlı saldırıların gerisinde sermayenin IMF-TÜSIAD patentli saldırı politikaları vardır. Yerel yönetimler ise bu saldırıların alt parçalarda uygulayıcısı konumundadırlar.

Belediye işçisinin saldırılara karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmekten başka çaresi yoktur. Çünkü saldırılar yerellerde ve dağınık olarak gündeme gelse de sermayenin topyekün yürüttüğü saldırılar kapsamındadır. Bu saldırıları boşa çıkartmak da topyekün örgütlü mücadeleden geçiyor.

Sermayenin saldırılarına karşı bir mücadelenin örgütlenmesi herşeyden önce ona uygun araçların yaratılmasına bağlıdır. Örneğin her işyerinde tensikatlara karşı direniş komiteleri oluşturulmalıdır. İşyeri komiteleri aynı zamanda sendikaları kıyımlara karşı harekete geçirmek için sendika bürokratlarına kesintisiz basınç uygulamalıdır. Sendikalar işten atılanların yanısıra, atılma tehditi altında bulunan işçileri de harekete geçirecek bir zemine sahiptir. Bunu çok iyi değerlendirmeliyiz.

Direnişler, grevler ve değişik düzeylerdeki işçi eylemlerinin kazanımla sonuçlanmamasının gerisinde direnişlerin iç zayıflık ve yetersizliklerinin yanı sıra, güçlü bir sınıf dayanışmasının örülebilmesi de önemli bir rol oynamaktadır. Bu nedenle direniş veya grev sürecinde olan işletme ve fabrikalarda işçilerle dayanışmanın adımları atılması önem taşıyor. Belediye işçileri ile dayanışma komiteleri kurulmalıdır. İldeki mevzi direnişlerle "ortak komite, ortak direniş" temelinde ilişki kurmanın olanakları zorlanmalıdır.

Belediye işçilerine dönük bu saldırılara karşı işçileri mücadeleye çekmek, harekete geçirmek için komünistlere önemli sorumluluklar düşmektedir. Bu örgütlenmelerin oluşturulması yönünde yazılı ve sözlü ajitasyon-propaganda araçları kullanılmalı, belediye işçileriyle ilişkiler bu temelde pekiştirilmelidir. Gençlik, semt ve kamu emekçileri içinde bulunan güçlerimiz, işçi kıyımlarına karşı mücadele ve dayanışma temelinde seferber olmalıdırlar.

Özellikle ailelerle ilişkilerin geliştirilmesi temelinde semt emekçilerini duyarlı hale getirmek mümkündür. Gebze belediye işçilerinin direnişi bu yönüyle anlamlı bir örnektir. Sınıf dayanışması aynı zamanda sınıfın politikleşmesini kolaylaştıran bir rol oynayacaktır. Sınıfın politikleşebilmesi bir yanyıla kendi dışına bakması ise, diğer yanyıla da deneyimlerinden öğrenmesidir.

Sınıfın nabızı bugün mevzi direnişlerde, grevlerde, belediyelerde atıyor. Dönemi kazanmak için görevlere yüklenelim. Büyük bir enerjiyle süreci dönüştürmenin tüm araç ve olanaklarını etkin bir tarzda kullanalım.

GEBZE DİRENİŞİ'nin ARDINDAN

Bir Kez Daha
Küçük-Burjuva Devrimciliğinin Eleştirisi

ZEKSEN YAYINCILIK

Karyapsan işçisinin kararlı direnişi sürüyor

18 Nisan seçimleri öncesinde çıkar-rant derdine düşmüş belediye başkan adayları oy toplayabilmek için kitlelere bir sürü vaatte bulundular. Seçimlerin hemen ardından da öncelikle MHP ve FP'nin aldığı belediyelerde saldırı hazırlıkları başladı. Bundan önceki seçimlerde olduğu gibi yeni belediye başkanları koltuklarına oturur oturmaz, belediye kadrolarını gözden geçirip, kendi çıkarlarıyla uyuşmayanları eleme ve yerlerine alacakları kendi siyasal eğilimlerindeki insanları belirleme planlarına başladılar.

Kartal belediye başkanı Mehmet Sekmen'in de, tıpkı diğerleri gibi, seçimler öncesinde verdiği vaatleri tutması, kendinden iş talep edenlere alan açması gerekiyordu. Belediye meclisindeki dengeler gözetildiğinde (9 FP, 8 CHP, 8 DSP), kendi siyasal görüşünü temsil eden kimseleri belediyenin içine alamayacağına göre, belediye encümeninin denetimi dışında olan Karyapsan A.Ş.'ye yerleştirmesinin hiçbir sakıncası yoktu. Böylece hem seçmen kitlesinin taleplerini yerine getirmiş, hem de kendisi için yıllardan beri "problemlili" olan Karyapsan işçilerinden kurtulmuş, yani bir taşla iki kuş vurmuş da olacaktı.

Bu planla, 3 Mayıs '99 günü %99 hissesi Kartal Belediyesi'ne ait olan Karyapsan'da çalışan ve Belediye-İş'e üye 64 işçinin işine son verildi. İşten atma gerekçesi olarak da krizin varlığı gösterildi.

Karyapsan A.Ş. 1991'den beri Kartal ve çevre ilçelere asfalt, kilit taşı, büz, künk, bordür üretilip ağaç dikimi yapmakta ve Belediye-İş kaynaklarına göre yılda ortalama 500 milyar civarında kâr elde etmektedir. İşten atılma gerekçesinin kriz olmadığı açıktır. Bu denli kâr etmesine rağmen, geçmişte de işçinin maaşı hiç bir zaman düzenli ödenmemiş, işçiler ancak her ay 1 kez eylem yaparak maaşlarını alabilmişlerdir.

Karyapsan işçilerinin bu saldırı karşısında derhal direnişe geçmeleri mücadeleciler bir geleneğin ilk işaretiydi. İçerideki makinelerin tümü durdurulmuş-çalışmıyor olması, işveren dışarıdan adam getirip çalıştırmaya kalksa bile-ki bunun da çok zor olduğunu söylüyorlar-kesinlikle engelleme kararlılığında olmaları ve tüm bu disiplin ve kararlılığın örgütlü ifadesi olan bir direniş komitesini hemen kurmuş olmaları bu ilk işareti doğrulamış oldu. Direniş fabrikanın bahçesinde sürmesine rağmen, belediyeye ait binalar

kullanılıyor yani bir nevi işgal yaratmış durumdalar.

Direnışçilerin morali son derece yüksek. Bunda direnişçi kimliklerinin yanısıra gördükleri desteğin de payı var. En başta kendi ailelerinin ve mahalle halkının, ardından demokratik kitle örgütleri, sosyalist basın vb.nin desteği giderek artıyor. Ama bu dayanışma kendi kendine gelişmiş değil. Sınıf dayanışmasının önemini bilen Karyapsan direnişçilerinin yoğun çabalarıyla örgütlenebilmiştir.

Görüldüğü gibi Karyapsan işçisi bu direnişi kazanımla sonuçlandırma konusunda oldukça kararlı/bilinçli davranmaktadır. Fakat çabalar şimdilik kendi direnişleri üzerinde yoğunlaşmış durumda. Oysa, tüm güçlü yanlarına rağmen Karyapsan direnişinin kaderini kendi içinde belirlemek mümkün değildir. Sınıfın bir parçası olan Karyapsan direnişçilerinin kaderi, sınıfın kaderine sınıksı bağlıdır.

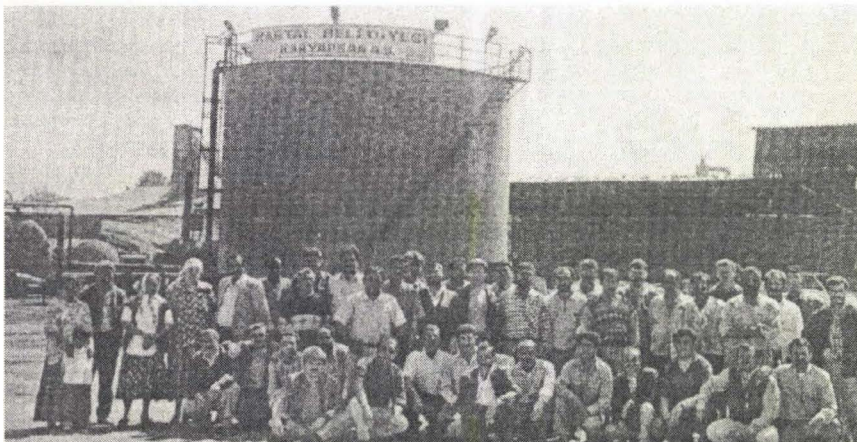
Demek oluyor ki, Karyapsan işçisi kendi direnişindeki moral üstünlüğü sınıfın diğer bölüklerine (özellikle de sürmekte olan direniş ve grevlere) yaymak için de uğraşmalıdır. Kendi direnişi ile dayanışmayı örgütlemek için gösterdiği çabayı tüm direnişlerle dayanışma örgütlemek, tüm direniş mevzileriyle birleşik bir güç olabilmek için de sarfetmelidir. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" şiarının günlük mücadeledeki karşılığı bu çabalarla ortaya çıkacaktır. Ayrıca, şu gündenden de görülebileceği gibi, belediyelerde tensikatların yaşanacağı/yaygınlaşacağı çok açıktır. Karyapsan direnişinin gücü sektörde beklenen bu saldırı furyasında da belirleyici önemdedir. Yani Karyapsan direnişi salt Kartal Belediyesi değil, tüm belediye işverenleri için caydırıcı bir güç ortaya koyabilmelidir ki yeni tensikatların önü alınabilsin. Veya herşeye rağmen saldırının gerçekleştiği yerlerde yeni direnişlerin önü açılsın. Karyapsan direnişçilerinin kendi sektörlerine karşı bu sorumluluğu, aynı zamanda kendi direnişlerinin kazanımı için de önemli bir adım olacaktır.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber
ya hiç birimiz!

Kızıl Bayrak/Kartal

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist ... Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tük.) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi) (Roman: O. İyler) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tükendi) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tükendi) 250 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim 1 000 000 TL.
32. Demokrasi, Devrim ve Oportünizm 1 000 000 TL.
33. Ulusal Sorun ve Devrim 1 250 000 TL.

Grev yasaklarını delmek için grev hakkını sonuna kadar kullanalım! Dayanışma grevlerini örgütleyelim!

Bir kez işçi sınıfının mücadele birliği sağlandıktan ve ufku siyasal bir bakış kazandıktan sonra hiçbir yasal engel, hiçbir fiili kuvvet, işçi sınıfını taleplerine ulaşmaya kadar mücadele etmekten alıkoymaz. Yeter ki mücadele 5 kuruşa 3 kuruş ekleme darlığından kurtarılsın. Talepler ile talepleri elde etmek için gerekli araçlar birlikte kazanılmak üzere hedef alınsın. Türkiye işçi sınıfının tarihindeki 15-16 Haziran Direnişi, sınıfın bugün karşı karşıya bulunduğu benzer türden sendikal kısıtlamalara karşı patlayan tepkisinin bir ürünü oldu.

İşçi sınıfının bazı bölükleri mevcut saldırılara karşı direniş bayrağını açmış bulunuyor. Yerel ve sektörel temelde gelişen hareketlilik içindeki bazı fabrikalar (Detaş, Mutlu Akü, Malazlar, Çelik Akü, Bilpa, Şol Tekstil) grev tabelasını işyerleri önüne astılar. Önemli bir kısmı ise grev aşamasına girmiş bulunuyor (Petrokimya, kağıt, gıda, deri, hava taşımacılığı sektörlerinde bir dizi fabrika). Sınıf hareketinin uzun bir dönemdir bir durgunluk içinde bulunduğu, fakat bunun dipten dibine derin bir hoşnutsuzluğu mayaladığı düşünülürse, her bir direnişin, her bir sektörel hareketliliğin sınıf hareketliliğini ateşlemede nasıl bir önem taşıdığı daha iyi anlaşılır. Görüldüğü kadarıyla sınıf hareketi bir canlanma içindedir. Şovenist saldırı dalgası, seçimler ve sönük geçen 1 Mayıs'ın ardından sınıf hareketindeki bu görece canlanma, yeni bir silkiniş için pek çok bakımdan ciddi bir olanaktır.

Geçen yıl sektörün en gerici sendikasında (Türk-Metal) örgütlü metal işçilerinin Bursa'da başlayan ve kısa sürede birkaç kente yayılan hareketliliği, sendikal ihanet çetesinin ve sermayenin ördüğü barikatları aşamadı. Bu hareketlilik sınıfın karşı karşıya olduğu sorunlara ve eğilimlere bir kez daha ışık tuttu.

Bunlardan en önemli ikisine değineceğiz. Birincisi; işçi sınıfı ağır sömürü koşulları altında üzerindeki bunalıcı baskılara, gerici sendikal cendereye rağmen, bu kuşatmaya karşı kendiliğinden, üstelik güçlü bir sınıf içgüdüleriyle, sektörel bir temelde de olsa ortak bir çıkış eğilimi taşıdığını pratikte göstermiştir. İkincisi; sektörel, yerel ve mevzi direnişler olarak başlayan ve yayılma özelliği gösteren sınıf hareketliliği, sendikal sınırlarda bile kendisini ileriye taşıyacak güçlü bir önderlikten henüz yoksundur.

Bu durum, çok yönlü bir gerici kuşatma altında bulunan işçi sınıfının yerel ve sektörel özellikler gösteren direnişlerinin yaygınlaştırılması ve birleştirilmesi alanında komünistlere özel bir sorumluluk yüklüyor. Dün sınıfın daha durgun olduğu bir evrede, bu yöndeki çabalarımızla edindiğimiz

deneyimler işimizi kolaylaştıracaktır. Mevcut direnişleri yaygınlaştırmak, onun parçalı görünümünü giderme ve dar iktisadi-sendikal çerçeveden siyasal bir düzeye çıkarma hedefine kilitlenmiş bir çalışmanın ürünü olabilir ancak. Ortaya çıkan hareketliliğin başarılı bir gelişimi, işçi sınıfının önüne koyduğu talepleri belli bir anda elde edememesinden çok, onu siyasal olgunluğa ulaştırmak için çeşitli mücadele evrelerinden geçmesini sağlaması, mücadelenin çeşitli araç ve biçimlerini kullanmasını öğrenmesi yoluyla sağlanabilir.

Bu çerçevede grev, direniş ve fabrika işgalleri gibi fiili eylemlilikler sınıfı birleştirmede ve eğitmede önemli bir yer tutuyor. Sınıfın bilincini ve militanlığını besleyen bu tür araç ve yöntemlerin farkında olan sermaye devleti çeşitli hukuki ve fiili engellerle sınıfın karşısına çıkmaktadır. Her durumda işçi sınıfının bağımsız eyleminin ve bilincinin gelişmesini engelleyecek karşı önlemlerini önden almaktadır. İşçi sınıfının en eski ve en etkili silahlarından biri olan grev hakkı üzerindeki fiili ve hukuki yasaklar bu kirli araçların başında gelmektedir. Binlerce işçinin grev aşamasında olduğu bu dönemde, grevler üzerindeki yasakların kaldırılmasını mücadele taleplerinin ve hedeflerinin birisi haline getirmek, işçi sınıfının siyasal bilincini ve mücadelesini geliştirmede önemli bir olanak sunmaktadır.

Bugün işçi sınıfını sermayeye boyun eğdirmeye, güçten düşürme aracı olarak kullanılan ve 1963'te "halkçı Ecevit" in çalışma bakanlığı döneminde "sermayenin erkini güçlendirme" amacıyla yasallaştırılan lokavt, tıpkı grev yasakları gibi, sınıfın mücadelesi üzerinde bir giyotin misali sallandırılmaktadır.

Bir kez işçi sınıfının mücadele birliği sağlandıktan ve ufku siyasal bir bakış kazandıktan sonra hiçbir yasal engel, hiçbir fiili kuvvet, işçi sınıfını taleplerine ulaşmaya kadar mücadele etmekten alıkoymaz. Yeter ki mücadele 5 kuruşa 3 kuruş ekleme darlığından kurtarılsın. Talepler ile talepleri elde etmek için gerekli araçlar birlikte kazanılmak üzere hedef alınsın. Türkiye işçi sınıfının tarihindeki 15-16 Haziran Direnişi, sınıfın bugün karşı karşıya bulunduğu benzer türden sendikal kısıtlamalara karşı patlayan tepkisinin bir ürünü oldu. Aynı şekilde, 1976 şanlı DGM Direnişi, sınıfın bilinçli hareket ettiğinde ve asgari düzeyde önderlik ihtiyacı karşılandığında en kaba, en keskin gibi görünen yasakları ve kurumları üretimden gelen gücüyle yerle bir edebildiğinin ileri bir örneğidir.

Bugün burjuvazi işbirlikçi, hain sendika bürokratlarının da yardımıyla, işçi sınıfını, işçi sınıfının en geniş birliği olan sendikaları en temel silahından, grevden yoksun bırakmayı başardığı için daha pervasız ve keyfi hareket edebilmektedir. İşçi sınıfının azımsanmayacak bir bölümü, yalnızca sendika yönetimlerine güvenmedikleri için değil, aynı zamanda sendikaların güçlü ve yeterli

bir hak elde etme araçları olmadıklarını düşündükleri için de mücadeleden ve sendikalardan uzak durabilmektedirler. Grevlerden sonuç alınamayacağını düşünenler az değildir. Mevcut koşullarda bunun anlaşılır bir yanı da var. Zira grevler nerdeyse iş bırakma eylemine indirgenmiş durumda. Grevler mücadele azminin, sınıf bilincinin geliştirilmesinde yetersiz bırakılmaktadır. Nerdeyse bu amaçla hiçbir biçimde değerlendirilememektedir. Sendika bürokratları işçilerin mücadele kararlılıklarının karşısına grev yasakları bahanesini dikmekte, bizzat bu yasakları uygulamaktadırlar. Pek az sendika bunun dışında hareket etmektedir. Öte yandan, yeni kuşak işçi sınıfının '80 sonrasında ciddi bir deneyim aktarımından yoksun kalmış olması gibi bir dezavantaj sözkonusudur.

İşçi sınıfına, grevsiz bir sendikanın kurşunu olmayan bir silah olduğunu anlatmak yeterli değildir. Gerçek anlamda bir grevin, bir direnişin örgütlenmesinden daha iyi bir propaganda aracı yoktur. TİS görüşmelerinde grev üzerindeki yasakların kaldırılması, lokavtın yasaklanması, 1 Mayıs'ın yasallaştırılması gibi demokratik-sendikal taleplere yer vermek ve bunu tüm grev ve direnişteki işçilerle ortaklaştırmak kritik bir önem taşıyor. Dahası, grevler üzerindeki yasakların fiili olarak delinmesinden (grev çadırlarının kurulması, tüm işçilerin grev çadırını bir direniş mevsisine çevirmesi, diğer fabrikalara ve bölge halkına dönük sürekli ve sistemli propaganda çalışması) daha etkili bir yöntem olamaz. Düşünün ki bu ülkede yasalar, greve giden işçilerin greve gitmeyen işçilere propaganda yapmasını, grev çadırında topluca bulunmasını, grev çadırında sazlı-sözlü bir dayanışma etkinliğini suç sayabilmektedir. Bu suçlu kitle olarak işlemek, onu boşa çıkarmanın en etkili yollarından biridir. Bir zamanlar bu ülkede işçi sınıfı dayanışma ve hak grevi hakkını bu aynı yolla elde etmişti. Şimdi mücadeleyi bu aynı yoldan yükseltmek için direnişlere, grevlere, mücadeleye önderlik etmek zamanıdır.

Grev hakkı için greve!

Hak grevleri yasallaştırılsın, grevler üzerindeki yasaklar kaldırılınsın!

Lokavt yasaklansın!

Sokağa, eyleme, greve, sınıf dayanışmasına! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Deri işçisi grev gömleğini giydi:

Direnişler beldesi Tuzla bölgesel grevlere de örnek olmalıdır!

Yıllardır, dişe dişe bir mücadeleyle haklarını arayan, öğrenen/öğreten, her türlü toplumsal olaya karşı duyarlılık gösteren, meşruluğunu haklı mücadelesinden alan, her şeyi göze alarak sendikasıyla birlikte çadır çadır direniş sergileyen ve sergilediği bu direnişle haklı olarak simgeleşen Tuzla işçisi şimdi de grev bayrağını açmış bulunuyor.

Türkiye Deri-İş Sendikası ve Türkiye Deri Sanayicileri İşverenleri Sendikası arasında 1 Mart'tan bu yana süren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri, işverenlerin uzlaşmaz tutumu nedeniyle bir süredir tıkanmıştı. Bu süreçten itibaren deri işverenleri, Tuzla deri işçisine yönelik saldırılarını yoğunlaştırdılar. Kapitalist sömürü düzeninin bekçiliği yetmiyormuş gibi, deri işverenlerinin özel

güvenliğini de üstlenen jandarmanın, aylardır Tuzla'da estirdiği terör biliniyor. Direniş çadırlarının defalarca yıkılıp yeniden kurulması, direnişçilerin, sendikacıların gözaltına alınması, yaralanması, organize sanayi bölgesinin saatlerce, bazen günlerce abluka altında tutulması, direnişçilerin silah zoruyla sanayi bölgesinden topluca çıkarılmaya çalışılması bu terör uygulamalarının örnekleri arasındadır. Fakat bu saldırılar, mücadele geleneğini Kazlıçeşmelerden beri sürdüren deri işçisini yıldırmamanın kolay olmadığını bir kez daha ispatlamaktan başka işe yaramadı. Direnişleri dağıtmaya yetmediği gibi, deri işçisinin öfkelerini daha da bilemiş, bilincini daha da keskinleştirmiş oldu. Tuzla deri işçisi '99 1 Mayıs'ındaki duruşuyla bunu bir kez daha kanıtladı.

TİS uyuşmazlığı sonucu, Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'ndeki 75 fabrikada çalışan yaklaşık 2000 deri işçisinin grevi 17 Mayıs günü başladı. Deri-İş, ülkedeki krizi bahane gösteren işverenlerin sendikayı greve zorladığını ve bu yolla stokları eritmek istediklerini belirttiği açıklamasında, deri sanayindeki sorunların temelinde işverenin bu uzlaşmaz ve katı tutumunun yattığına da işaret ediyordu.

İstanbul işçi hareketinde direnişin simgesi haline gelen Tuzla deri işçisinin greviyle de örnek teşkil etmesi beklenmelidir. Sürmekte olan grevlerin olumlu ve ileri bir örneğe gerçekten ihtiyacı olduğu açıktır.

Kızıl Bayrak/Kartal

Malazlar'da grev devam ediyor!

Yaklaşık 87 günden beri Malazlar grevi devam ediyor. Ücret konusunda yaşanan anlaşmazlık üzerinden greve çıkmıştı. Sendika 1. yıla seyyanen brüt 150 milyon (sonradan 130'a düşürüldü) önermiş, işveren ise brüt 61.500.000 milyonun üzerine birinci yıl 40 milyon, ikinci yıl içinse 50 milyon teklif etmiş, ancak şu ana kadar patronun anlaşma yönünde bir görüşme talebi gelmemiştir. Bu durum patronun kendince bir takım güvenceleri olduğunu gösteriyor. (Önceki 2 grev girişiminin başarısızlıkla sonuçlanması, içerideki işçilerin bazılarının patrona yakınlığı vb.) Bundan önceki grevde yurtdışından kibrit getirip piyasanın ihtiyacını karşıladığı da işçilerin hafızalarında.

Malazlar'da bir grev komitesinin olmaması ve tüm işlerin temsilciler üzerinden yürüyor olması grevin temel eksikliklerinden biridir. Eğer grev işçi sınıfı için bir mücadele okulu ise, grev komitesini de tüm işçilerin gelişen süreci tartıştığı, grevi başarıyla sonuçlandırmak için fikir/eylem ürettiği, dayanışma örgütlediği bir araç olarak düşünmek gerekiyor. Eğer bu tarz hayata geçmezse, işçilerde moral bozukluğu, dağılma, parçalanma, greve

yabancılaşma ve umutsuzluğa kapılma yayılabilir.

Malazlar grevini güçlendirecek bir başka etken de sınıf dayanışmasıdır. Grevi yürüten Petrol-İş'in örgütlü olduğu işletmeler başta olmak üzere, bölgedeki diğer fabrikaların desteği Malazlar grevinin kazanımla sonuçlanması için olduğu kadar, bu süreçte işçilere maddi destek sağlamak için de gerekli. (Bugün yalnızca sendikanın sınırlı bir desteği var.)

Gerek grevin birleştirici/egitici işlevini yerine getirebilmesinde, gerekse de sınıf dayanışmasının örgütlenmesinde temel belirleyen kuşkusuz Malazlar işçisi olacaktır. Grev gözcülerini yalnız bırakmamak, aileleri, sendikayı ve bağlı işletmelerdeki sınıf kardeşlerini grevle dayanışma için harekete geçirmek üzere bir grev komitesi zorunludur. Kuşkusuz salt kendi grevleriyle değil, aynı sendikaya bağlı Mutlu Akü grevi, Karyapsan direnişi, Tuzla deri grevi vb. ile de ilgilenmek, sınıfın bu çeşitli bölüklerinin kader birliğini görmek ve buna uygun davranabilmek de gerekiyor.

Kızıl Bayrak/Kartal

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sınıf dayanışmasını yükseltmekten başka yol yoktur!

Swisscard işçileri 23 Aralık'ta direnişe başlamışlardı. Sendikaya üye oldukları için işten atılan Swisscard işçileri o günden bu yana, patronun ve devletin binbir türlü saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. Grevi kırmak için daha ilk günden harekete geçen patron, taşeron şirketinden işçi getirmesi de hüsrarla sonuçlanmıştı. O günden sonra sivil faşistlerden sermayenin kolluk güçlerine kadar kendine hizmet eden her türlü imkanla işçilere saldırdı. Hergün gözaltına alınan, sendika başkanı kaçırılan, ölümle tehdit edilen işçiler inatla bu saldırıların püskürtmeyi başardılar.

Had safhaya ulaşan saldırılar sonunda yaklaşık 1 aydır Swisscard işçisinin fabrikanın önünde beklemesi engelleniyor. Bu durum direnişin fiili olarak bitimine işaret etmekle birlikte Swisscard işçileri hala birlikte davranmayı sürdürüyor, bölgedeki direnişleri ziyaret ediyor, onlarla dayanışma yaratmaya çalışıyorlar. Bu aslında işçilerdeki mücadele azminin, inancının sürdüğünü göstermekle birlikte, Swisscard direnişi hızlı bir yol ayrımına doğru da ilerliyor. Meydana gelen durumdan çıkış olarak ortaya atılan Ankara yürüşünün akıbeti ise

belirsizliğini korumakta.

Swisscard direnişinin bu noktaya gelmesinde birden fazla etmen rol oynadı. Sendikanın ve işçilerin çabalarına rağmen yeterli kamuoyunun yaratılamaması, diğer direnişlerle ilişkinin ziyaretten öteye gidememesi Swisscard işçisini süreç içinde yalnızlaştırmış, oluşturduğu kamuoyunu etkisizleştirmiştir. Swisscard işçisinin başka direnişlerle dayanışmada gösterdiği öncü misyon artık direnişleri ortaklama yönünde bir enerjiye dönüşmüştür. Bu ana kadar sınıf bilinciyle hareket eden Swisscard işçisi hem kendisi için hem de sınıfı için bu adımın atılmasına öncülük etmelidir. Bu, tek tek direnişleri yalnızlıktan kurtaracak, birbirlerinden bağımsız olarak oluşturdukları kamuoyunu birleştirecek, genişletecek daha etkin bir hale getirecektir.

Swisscard direnişinin yeniden canlanmasını ve kazanıma doğru ilerlemesini sağlamanın, direnişlerin gücünü birleştirmek/sınıf dayanışmasını yükseltmekten başka yolu yoktur. Swisscard işçisi, hem kendisi ve hem de sınıf için bölgedeki tüm direnişlerin ortak bir komite etrafında birleştirilmesi yönünde çaba göstermelidir.

Kızıl Bayrak/Kartal

Mevzi direnişler-grevleri birleştirmek ve yaymak günün acil görevidir

Seçimler sonuçlandı. Merkez sağ çöktü. İşçi emekçi hareketini düzen kanallarına akıtmada önemli bir role sahip olan CHP barajı aşamadı. 28 Şubat konseptinin "tımarladığı" FP önemli oranda geriledi. Siyasal kutuplaşmayı derinleştirecek olan MHP ikinci parti oldu. A. Öcalan'ın bir komplo sonucu Türkiye'ye getirilişini siyasal rantta dönüştüren Ecevit'in DSP'si, beklendiği gibi birinci parti konumuna geldi. Ancak tüm bu sonuçlar, sistemin siyasal temsiliyetteki parçalanmışlığını ortadan kaldıramadı. Düzenin istikrarsızlığının daha da artacağı bir tablo ortaya çıktı.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi, bir an önce MGK patentli IMF-TÜSIAD hükümetinin kurulmasını bekliyor. IMF, yapacağı yardımı "güçlü" bir hükümetin kurulmasına endekslendi. Zira IMF; özelleştirmelerin hızlandırılmasını, devlet bankalarının sermayedarlara peşkeş çekilmesini, ücretlerin dondurulmasını, işgüvencesinin kamu emekçilerini de kapsayacak şekilde ortadan kaldırılmasını, sosyal hakların budanmasını, tarım destekleme fonlarının ortadan kaldırılmasını kapsayan bir ekonomik-sosyal yıkım programının, güçlü bir hükümetle çok daha kolay uygulanacağını biliyor.

Sendikal ihanet şebekesi ise, bu IMF programının uygulanmasının sınıf içindeki ayağını oluşturuyor. Sendika bürokratları ve patron örgütlerinden oluşan ESK, sınıfa dönük saldırıları daha organize bir hale getirmiştir. Sınıf hareketinin örgütsüz ve dağınık oluşu, sermaye sınıfını daha da cesaretlendirmektedir. İşçi sınıfının büyük bir kısmının sendikal örgütlenmeden bile yoksun olduğu, mevcut sendikaların ise sermaye sınıfı tarafından içten kuşatıldığı düşünüldüğünde, sınıf hareketinin içinde bulunduğu açmaz daha iyi anlaşılır. Bu nedenlerle mevcut saldırılara karşı mücadelenin örgütlenmesi işini sendikalarımızın başına çöreklenmiş ihanet şebekesine havale etmek büyük bir aymazlığın göstergesi olacaktır. Öncü işçilerin sendika bürokratlarının ihanetinden rahatsız oldukları biliniyor. Ancak yakarmayla hiçbir saldırının boşa çıkarılamayacağı da açıktır. İşçiler kendi kaderlerini ellerine alıp sendikalarına sahip çıkar, bürokrat tayfanın her türden manevrasına karşı uyanık olurlarsa hiçbir güç onların sırtını yere getiremez.

18 Nisan sonrasında, işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs, sermaye devletinin tüm engelleme çabalarına rağmen alanlarda kutlandı. İşçi ve emekçilerin alanlara gelmesini sermaye devleti engelleyemedi. Ancak bu 1 Mayıs nicelik ve nitelik olarak geçmiş yıllara göre nispeten sönüktü.

Öte yandan 1 Mayıs, saldırıları boşa çıkarmada gerekli olan dinamikleri de bir kez daha gösterdi. İstanbul'da direnişte olan VIP Tekstil'in, Malazlar işçilerinin katılımı ve alandaki politik duruşu

oldukça anlamlıydı. Ayrıca grevde bulunan Tuzla Deri işçilerinin ve TÜMTİS'in hareketliliği ve coşkusu da dikkate değerdi. Sınıf hareketinin bugünkü nabızı mevzi direnişlerde ve grevlerde atmaktadır. Toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimlerini hedef alan çok yönlü saldırılara dur demenin bir ilk adımı olabilir sınıfın bu direnme noktalarını birleştirip güçlendirmek. Böylece işçi sınıfı toplumsal muhalefetin fiilen öncüsü haline gelebilir. Tüm parçalı durumuna rağmen sınıf hareketi bugünkü birikimiyle bu olanağa fazlasıyla sahiptir.

Tek tek direnişlerdeki, grev hazırlığındaki, kamu işyerlerindeki öncü işçiler, bu direniş ve grevlerin "ortak komite/ ortak direniş" temelinde birleştirilmesi sorumluluğunu omuzlarında taşıyorlar. 18 Nisan seçimleri sonrası belediyelerde başlatılan kıyımlar, sınıfın birliği cephesinin genişletilmesinde ek imkanlar sunuyor. Sınıf bilinçli öncü işçilerin sorumluluklarının gereğini yerine getirerek mücadele bayrağını yükselttiği koşullarda, sermaye iktidarının saldırı programını uygulamakta zorlanacağı ortadadır.

Direniş ve grevlerin ortak direnişler ve örgütlülükler temelinde birleştirilmesi, öncelikle sınıf devrimcilerinin sorumluluğudur. Direnişteki ve grev aşamasındaki işyerlerinde ilk temasın sağlanması, ileri işçilerle sınırlı da olsa, hızla komiteleşmenin gündeme getirilmesi, belediyelerdeki tensikatlara karşı ortak tepkinin örgütlenmesi için çaba sarfedilmesi, sınıf devrimcilerinin göstereceği politik performansla doğrudan orantılıdır.

Politika yapmak için kuşkusuz güç gerekir. Ama politika yapılmadan da güç olunamaz. Direnişlere ve grevlere yönelik olarak yürüteceğimiz devrimci politik faaliyetin politik kapasitemizin önemli bir göstergesi olacağı açıktır. Komünist işçi partisinin her düzeydeki güçleri, azami bir çabayla ve yerelin özgün durumunu da göz önünde bulundurarak, mevzi direnişleri ve grevleri merkezileştirmeyi hedeflemelidir.

Belediye işçilerini hedef alan tensikatlara karşı yükselen tepkiyi "tensikatlara hayır" komiteleri temelinde birleştirmeliyiz. İşçi kıyımlarının yaşandığı bütün illerdeki güçlerimiz sürecin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanmalıdır. Belediye işçileriyle dayanışma çerçevesinde kampanyalar örgütlemeliyiz: Belediye işçileriyle dayanışma komitelerinin bir an önce oluşturulması için azami çaba sarfetmeliyiz. Kamu emekçileri ve gençlik içerisindeki güçlerimizi de harekete geçirmeli, platformlar oluşturmaliyiz.

Bugün dönemi kazanmak, sınıf hareketinin kendisini mevzi direnişlerde, grevlerde ortaya koyduğu bu süreci kazanmaktan geçiyor. Görev ve sorumluluklara cesaret ve inisiyatifle, tüm güç ve olanakları en iyi biçimde kullanarak, dört elle sarılma zamanıdır.

Mutlu Akü işçisi mücadele geleneğini sürdürüyor

Petrol-İş'te örgütlü Mutlu Akü ve ona bağlı Çelik Akü'deki grev 24. gününü doldurdu. 15-16 Haziran şanlı direnişinde 2 şehit veren ve ondan sonra da 3 önemli direniş yaşayan Mutlu Akü işçisinin mücadele geçmişi oldukça parlak. Mutlu Akü patronunun, bu geçmişi silebilmek için defalarca tensikata gitmesi, eski kuşaktan bir tek bile işçi bırakmamaya

çalışması boşuna. Kazanımlarımız yeni kuşaklarca öğrenilmek ve aşılacak üzere mücadele tarihimize altın harflerle yazılmıştır.

Türkiye'de kendi sektörünün en büyük üreticisinden biri olan Mutlu Akü patronu piyasasının daralmasını da göze alarak işçilerin taleplerine kulağını kapamaya devam ediyor. Sunduğu son önerilerle eski işçilerle yeni işçiler arasında ayırım yaratmaya çalışan patron bir yandan da stoklarını eritiyor. Stokların tükenmek üzere olduğunu belirten işçiler, Mutlu patronunun taleplerini kabul etmekten başka çıkarı olmadığını düşünüyorlar. Ancak bir önceki grevin dersi, işin bu kadar basit olmadığını da göstermektedir. Bilindiği gibi önceki grevde Mutlu patronu akü ithal etmiş ve etiketleyerek piyasaya sürmüştü. Yalnızca bu örnek bile, devleti ve yasaları arkalarına alan patronların işçiye karşı başvurmayacağı kirli oyun bulunmadığını yeterince göstermektedir. Patronların bu tür hileli dövüş tekniği karşısında işçinin ise tek gücü vardır, örgütlü birlik-militan mücadele.

Patronların (devlet de kanunlar da kendilerinden yana olduğu halde) hak-hukuk-yasa tanımaz tutumuna rağmen, işçinin yasalara boyun eğmesi, sınıf hareketimizin en zayıf yanlarından biridir. Patronların kendi yasalarını tanımadığı bir yerde, işçinin patronların yasalarına harfiyen uyması gerekmiyor. Kaldı ki, grev yasalarının kaldırılmasının yolu da, onların fiilen işlemez hale getirilmesinden geçiyor. Genelde olduğu gibi Mutlu'da da, grev yerinde sadece gözcülerin bulundurulması buna bir örnektir ve bu aynı zamanda ortak direnme ruhunu, eylemden öğrenmeyi zayıflatan bir durumdur. Bunun, işçilerin eylemden fiili olarak kopmasına, sermayedar tarafındansa eylemin güçsüzlüğü olarak algılanmasına yol açacağı açıktır. Sendika işçileri grev yerinde bulunmaları için yönlendirmeli, sendikada bulundukları zaman ise onların eğitimi için imkanlar sağlamalıdır. Sendikaya düşen başka bir görev ise örgütlü olduğu işletmelerden destek ziyaretleri hatta dayanışma grevleri örgütlemektir. Petrol-İş'te bu güç fazlasıyla mevcuttur. Bu gücü harekete geçirmenin hem sınıfın genel çıkarları hem de onun kopmaz bir parçası olan Mutlu Akü grevinin kazanılması için hayati bir önemi bulunmaktadır. 22 delegeye sahip Mutlu Akü işçisinin ise sendikanın bu konudaki atıllığını kırabilecek güce sahip olduğu açıktır.

Mutlu Akü grevinin başarısı, başta Petrol-İş'in örgütlü olduğu işletmelerdeki olmak üzere bölgedeki diğer direnişlerin başarısıyla doğrudan bağlantılıdır. Bu noktada Mutlu Akü işçisi, direnişteki diğer işçilerle dayanışmayı ve ortaklaşmayı sağlamalıdır. Ortak düşmana karşı ortak mücadeleyi hayata geçirmek, tek tek grev ve direnişlerden bölgesel bir direniş mevzisi yaratmak kazanım için atılması gereken en önemli adımdır. Bu adım, direnişlerin yalnızlığını kırarak, sınıf dayanışmasını güçlendirecek, işçilerin sınıf bilincini ise berraklaştıracaktır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak/Kartal

PTT Hastanesi'nde eylem: PTT çalışanları özelleştirmeye karşı ayakta!

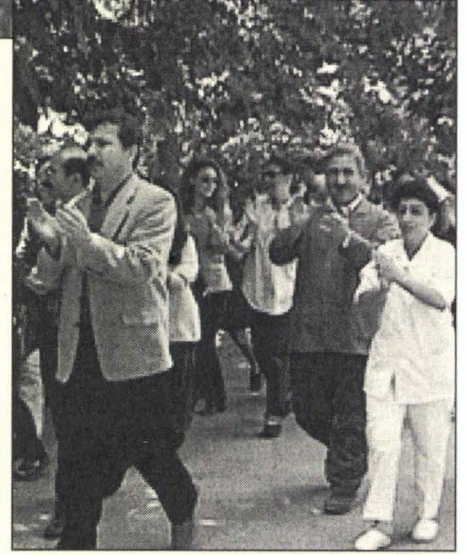
18 Mayıs'ta, PTT Hastanesi çalışanları özelleştirmeye karşı eylemdeydi.

Çeşitli işletmelerden PTT ve Telekom çalışanları ile hastanede yatmakta olan kimi hastaların da katıldığı eylem için, saat 12.00'den itibaren hastane bahçesinde toplanma başladı. Hastanede örgütlü Haber-Sen pankartı ile, ağırlığı özelleştirme karşıtı şiarlarla hazırlanmış dövizler ve yine özelleştirme karşıtı sloganlarla hastanenin E-5 karayoluna açılan dış kapısına kadar bir yürüyüşün ardından, kapının önünde toplanan kitle, kapıdan çıkar çıkmaz polis barikatıyla karşılaştı.

Ama tüm kamu çalışanları gibi posta ve telekom çalışanları da, 10 yılı aşan sendikalaşma mücadelesi boyunca, polisi ve düzen içindeki yerini yakından tanıdıkları için, kapıdaki polis barikatı kitleyi çok fazla etkilemedi. Hastanelerinin özelleştirilmesine karşı bir basın açıklaması yapacaklarını söylemişlerdi ve yaptılar...

Kitle, sendika başkanının okuduğu basın açıklamasını, ücretsiz-kaliteli sağlık hakkı talepli ve sağlıkta özelleştirmeye karşı sloganlarıyla destekliyordu. Basın açıklamasının içeriğinde ise, PTT hastanesinin satışının özgün bir olay olmadığı, kazanılmış sağlık sigortası ve ücretsiz sağlık hizmeti hakkı gaspının sadece bir parçası olduğu, yarın eğitim hastanesinin, polis hastanesinin satışa çıkarılmayacağını hiç bir garantisi olmadığı, bu saldırının birleşik mücadeleyle göğüslenilebileceği, bunun için çeşitli sektörlerde örgütlü sendikalarla iletişim içinde oldukları vb. yer alıyordu.

Eyleme Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) ve Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) da temsili düzeyde destek sunmuştu. Bunun son derece zayıf bir destek olduğu, eylemlere daha kitlesel daha güçlü bir dayanışmanın örgütlenmesi gerektiği açıktır. Fakat, kamu alanında uzunca sürmüş bir durgunluğun ardından, ilk kıpırdanışlardan biri olarak, PTT hastanesindeki özelleştirme karşıtı eylem iyi bir güç sergiledi. Kuşkusuz oldukça tatlı bir rant kapısı olan bu tür

özelleştirmelerin bir basın açıklamasıyla engellenmesi mümkün değildir. Öncelikle hastaneden yararlanan örgütlü/örgütsüz tüm sektör çalışanlarının birleşik eylemlerle bu satışın önüne barikat kurması, ardından, yararlanmasa gerektiği hâlde yararlanamayan telekom çalışanları ile sigortalıların hastaneden yararlanma hakkı talebiyle bu barikatı güçlendirmesi gerekiyor.

Kuşkusuz bu da yeterli değil. Sınıfa yönelik özelleştirme saldırısını sermayeye sunulan bir pasta kabul edersek, bu pastanın büyükçe bir dilimini sağlıkta özelleştirme oluşturmaktadır. Temel yaşamsal işleviyle sağlık sektörü, sermayenin ağızını sulandıran bir tatlı kâr alanıdır. Bundan kolaylıkla vazgeçmesi beklenmemelidir. Bu genellikten bakıldığında, PTT hastanesi veya bir başka hastanenin sermayenin pençesinden kurtarılabilmesi, sermayenin özelleştirme saldırısının karşısına birleşik/militan bir işçi-emekçi hareketiyle çıkılabilesine bağlıdır. Bunu sektör özelinde, IMF patentli sağlıkta özelleştirme ile sağlık sigortası hakkının gaspı saldırılarına karşı "işçi-memur el ele" bir mücadeleyi zaman geçirmeden örgütlemek olarak da ifade edebiliriz.

Tariş işçilerini yeni direnişler bekliyor

İzmir'in en eski kooperatif birliği olan Tariş, tüm Ege bölgesindeki çiftçiden pamuk, zeytin, incir, üzüm ve bir çok başka ihraç ürünü satın alıyor. Tariş'e ait imalathane ve fabrikalarda binlerce geçici ve kadrolu işçi çalışıyor. Tüm sanayi işkollarında olduğu gibi Tariş'e ait yerlerde çalışan işçilerin de sosyal haklarında budanmalar gündemde.

Tariş Pamuk Yapı kombinasında çalışan 660 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmede işveren yeni bir sefalet ücretini dayatıyor. İşçilerin buna ilk tepkisi, iki günle sınırlı kalan bir yemek boykotu oldu. Çiğli Tariş iplik ve depolamada çalışan 1000'in üzerinde işçinin toplu sözleşme süreci ise devam ediyor. 1980'den beri burada yetki sahibi olan Türk-iş'e bağlı Teksif, şimdiye kadar işçilerin hiç bir sorunuyla ilgilenmiş değil. İşveren ve sendikanın işbirliğiyle MHP eğilimli işçiler alınmış fabrikaya. Bir kaç kez işçiler sendika değiştirme çalışmasında bulunmuşsa da çoğunluk sağlanamamış. Kuşkusuz işveren, Tariş işçilerinin 1980'den önce yaşadığı militan direnişi unutmamış değil. Sendika ağaları ve işveren, yakın işbirliği halinde işçileri baskı altında tutuyor. Şimdi toplu sözleşme görüşmelerinde sendikanın tepkisi sakal bırakmak. Bunu işçileri oyalamak için yaptığı ise çok açık.

Fakat asıl görev Tariş işçisinin omuzlarındadır. Tariş işçileri İzmir sınıf mücadelesinde militan bir geleneğe sahiptir. Ve geçmiş deneyimlerinden alınacak güçle, mafyalaşmış sendika çetelerine ve işverene gereken cevabı açık ve net olarak vermelidirler. Tariş'te çalışan öncü işçilerin görevi, bu çetelere karşı Tariş işçisinin militan ve mücadeleci kimliğini ön plana çıkartmak olmalıdır.

Tekstil patronlarının yaşadığı krizde ilk imdatlarına koşan sendika çeteleri oldu. Bunlar bir taraftan işçilerin tepkilerini engellerken, diğer taraftan Tariş işvereninden depolardaki pamukların tekstil patronlarına neredeyse bedavaya verilmesini istediler ve bu istekleri gerçekleştirildi. İşçilere söyledikleri ise, "işsizlik var, verilene razı olun" oldu. Bizlerin sefaletini daha da arttıracaktı onların istediği.

Esnek çalışma denilen ve bizlerin sosyal haklarını elimizden alan, patronların istediği zamanda gelip çalışan ve çalıştığı süre kadar ücret almayı dayatan uygulama giderek yaygınlaştırılıyor. Bunu pek çok fabrika şimdiden uygulamaya geçirmiş durumda. Bu biz işçilerin dağınık ve örgütsüz oluşumuzun sonucudur. Haklarımız için ayağa kalkmadığımız sürece beterin beteri bir yaşam bizleri bekliyor. Bu yaşam sadece ekonomik durumumuzun kötüye gitmesi de değildir. Yasalarla özgürlüğümüzün iyice kısıtlanmasıdır. Emeklilik yaşının yükseltilmesi ve sendikalaşmanın yasalarla zorlaştırılmasıdır. Eylem ve direnişlerimize saldıran devletin asker, polis ve mahkemelerinin bu sömürü düzenine daha pervasız bir biçimde hizmet etmesidir vb.

Bir 1980 öncesi Tariş var bir de şimdiki Tariş...

Bu fırsatçılara, soygunculara ve onların uşağı sendika çetelerine karşı Tariş işçisi nezdinde tüm İzmir proletaryasının mücadeleye atılma günleri yakındır.

**İMF-TÜSİAD paketlerine hayır!
Krizin faturası kapitalistlere!
Birleşelim, örgütlenelim, kazanan biz olacağız!
Yeni Tarişler için mücadele alanlarına!**

Komünist bir işçi/İzmir

Tek çözüm var, o da biz üretenlerin devrimci sınıf iktidarıdır

Çalıştığımız fabrikada sömürü alabildiğince yoğun, işkoşulları ve iş ortamı alabildiğince sağlıksız ve her türlü hastalığa açık. Günde 12 saat çalışıyoruz. Birer saatin yollarda harcandığını düşünürsek 14 saatimizin çalışıldığı bir ortamda çalışıyoruz. Fabrikada Kürt-alevi işçilerin yanı sıra, Türk, göçmen, islamcı, kendilerine MHP'liyim diyen işçiler de var. Ama özü itibarıyla bu yoğun sömürü koşulları hepsini tiksindirmiş durumda.

Son dönemde bizim fabrikadaki işçiler arasında da seçimler ve seçim sonuçları tartışılıyor.

Fabrikada DSP'li yaşlı bir işçi ile konuşma imkanımız da oldu. "Ee.. dayı artık asgari ücrete zam yaparsınız, DSP birinci parti oldu" diyerek takıldım. O da "sen ne diyorsun, bak göreceksin, asgari ücrete, emekli maaşlarına hepsine iyi bir zam yapacağız" dedi. Diğer işçiler de konuşmalara katıldı. "Dayı bunlar işin şaka tarafı da, bu seçimlerde ortaya çıkan tablodan işçiler adına ne çıktı" diye sordum. "Yani bu partiler 75 yıldır bizi yönetti, hep bir sürü vaatle bulundular, bir sürü şey uyguladılar, ortaya çıkan sonuç ne? Sefalet, işsizlik, özelleştirme, IMF paketleri, baskı, zulüm oldu. Senin kendi partin DSP döneminde işçi sınıfına dönük bir sürü saldırı gerçekleşti. Yani al birini vur ötekine, hepsi aynı" diye ekledim. "Ne tür saldırılar?" diye sordu. "Özelleştirme, bununla birlikte taşeronlaştırma, sendikaların işlevsiz hale getirilmesi, esnek üretim ve yapılan zamlar. Senin bunları daha iyi bilmen lazım, çünkü eşin de işçi, şu an tekstilde esnek üretim uygulanıyor. Örneğin bir sayı veriyorlar, sen bunu çıkartamadığın zaman mesaiye bırakıyorlar, üstelik ücretsiz. Mesut Yılmaz da muhalefetteyken memurlar için, "isyan etmeyen memurun insanlığından şüphe duyarım" demişti, ama ne zaman ki memurlar isyan etti, joplar, bombalarla saldırttı. İşçiler direniyor, sendika istiyorlar, karşılarında kimi görüyorlar? Jandarmayı, polisi. Yani diyeceğim şu sınıflar vardır, sınıflar mücadelesi vardır, biz çoğunluğu oluşturan ve herşeyi yaratan ezilen sınıf yani işçi sınıfı, bir de patronlar sınıfı vardır, yani burjuva sınıfı. Ve bütün bu partiler her zaman patronların çıkarları gereği hareket ederler. IMF-TÜSİAD paketi hazır, hele bir hükümet kurulsun sen o zaman gör uygulamaları. Tek bir çözüm varsa o da biz üretenlerin yani işçilerin kendi sınıf iktidarlarını kurması, kendi kendilerini yönetmesi, kalıcı bir çözüm olabilir, bunun gerisi de hayalden başka birşey değildir, bu ülkede herşeyi ordu ve MGK

yönetiyor, bir genelge çıkartıyorlar ve hangi parti iktidardaysa o da uyguluyor" dedim. DSP'li işçi söyleyecek bir söz bulamadı.

Diğer bir işçi de "her şey bir yana sol partiler sağ partilerden daha iyidir" diyerek ve CHP'yi kastederek bir anısını anlattı. Ben ise "senin en iyi dediğin CHP'yi de gördük, Gazi olayları döneminde CHP iktidar ortağıydı, Sivas ve Maraş katliamları döneminde de aynı parti vardı. Maraş'ta 120'yi aşkın insanı katlettiler, bunlar komünist, solcu, alevi, bunları öldürürseniz allaha hizmet etmiş olursunuz diyerek insanlar katledildi. Senin sol diye savunduğun her iki parti de bunlardan sorumludur. İnsanlar hiçbirşeyi unutmaz" dedim.

Bir diğer işçi ise "sana CHP mi dedi, sen de he diyecen, DSP mi dedi, sen he diyecen geçecen" diyerek orta yolculuğu savundu. Ben de senin ilericiiliğinin ne anlamı kaldı, bir de kendine solcuyum, ilericiyim diyorsun diyerek eleştirdim. "Öyle ama, eğer devrimci olursan adam senin için terörist der ve yayar fabrikada, ayrıca '80 öncesi devrimcileri gördük adam devrim için para topluyor, sonra gidiyor kendine ev yapıyor, yoldaşları cezaevine düşüyor kurtaracam diyor kılını kıpırdatmıyor" diyerek ortayolculuğunu savunmaya çalıştı. "80 öncesi yapılan hataları eleştirmek yetmiyor, onları aşmak için çaba göstermek ve sınıf devrimciliği geleneğini yaratmak gerekiyor, ilerici olmanın en temel koşulu budur. Yoksa diğerlerinden yakınan, şikayet eden ama iş yapmaya gelince geri çekilenlerden ne farkımız kalır, '80 öncesi dönemin en temel eksiğinin sınıfa dayalı, sınıfı kucaklayan bir devrimci mücadele geleneğinin olmamasıdır" diye yanıtladım.

Tartışmanın ve işçi arkadaşlara düşüncelerimi açıklamanın verdiği coşku ile makinanın başına geçtim.

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

**Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!
Kahrolsun sermaye iktidarı!**

İzmir'den sınıf devrimcisi bir işçi

Sınıf hareketinde canlanma eğilimi ve güncel sorumluluklar

1 Mayıs'ın da gösterdiği gibi, düzenin geçici başarılarının zayıf noktası sınıf hareketinin kendisidir. Henüz devrimci olmayan mücadeleciler önderliklerle birleşebildiğinde, sendikalar üzerinden kendini ifade edebildiği koşullarda bile, sınıf hareketi diri ve mücadeleciler bir hava taşıyabilmektedir. Düşününüz ki bunlar Hava-İş, Tuzla Deri, TÜMTİS gibi öncü olmayan sektörlerdir ve toplum geneline yönelen ağır bir terör ve şovenizm dalgası ortamında yaşanmaktadır. Devrimci bir önderliğin ilk tesbit etmesi gereken bu basit gerçek, 1 Mayıs'ın en büyük politik dersidir.

Sermaye iktidarı 1 Mayıs'la daha da derinleştirdiği yenilgi psikolojisini süreklileştirmeye çalışıyor. Düzenin yapısal krizinin mali-ekonomik temeli ve orta vadeli bir çözümün yoksunluğu düşünülürse, bu tür başarıların geçici olacağı açıktır. Ancak bu söylenen, bunun kendiliğinden olacağı anlamına gelmez. Düzenin çok yönlü krizi devrimci olanaklar ve fırsatlar doğurmaktadır. Ancak bunlar devrimci bir önderlik sayesinde değerlendirilebildiği ölçüde, düzenin başarılarının kofluğu ve geçiciliği de görülebilecektir.

1 Mayıs'ın da gösterdiği gibi, düzenin geçici başarılarının zayıf noktası sınıf hareketinin kendisidir. Henüz devrimci olmayan mücadeleciler önderliklerle birleşebildiğinde, sendikalar üzerinden kendini ifade edebildiği koşullarda bile, sınıf hareketi diri ve mücadeleciler bir hava taşıyabilmektedir. Düşününüz ki bunlar Hava-İş, Tuzla Deri, TÜMTİS gibi öncü olmayan sektörlerdir ve toplum geneline yönelen ağır bir terör ve şovenizm dalgası ortamında yaşanmaktadır.

Devrimci bir önderliğin ilk tesbit etmesi gereken bu basit gerçek, 1 Mayıs'ın en büyük politik dersidir. Ara katmanlara dayanan ve düzenin çok yönlü saldırılarıyla bunalan devrimci akımlar, ya sınıf hareketine yönelik sorumluluklarını temel alırlar ya da bugünkü konumlarının bile dışına savrulurlar. 1 Mayıs'ın ve sınıfın mevzi hareketlerinin üstünden atlayarak, alanlarda salt reformizmin ara sınıflara dayalı kof kalabalıklarını görenler, ya onların nisbeten ileri olanlarının peşine takılacaklardır ya da emekçi kitleleri reformizmin etkinlik alanına terk ederek, küçük-burjuva sekterlik içinde yozlaşacaklardır.

Kuşkusuz sınıfa yönelmek yetmemektedir. Daha önce de görüldüğü gibi, sınıf dışı kitle hareketliliğinin genelde durgunlaştığı bir dönemde sınıfı keşfedenler, bu yönelişleriyle ona bozucu

etkiler taşımanın ötesine de gidememişlerdir. Dolayısıyla, sınıf devrimciliğine yakınlaşmaksızın sınıfa yönelmek, ne devrimci önderlik boşluğunu ortadan kaldıracak, ne de sınıfa yönelenler arasında bir devrimci ortaklık yaratacaktır. Sınıfı temel alan bir çalışmada devrimci parti ve örgütlerin birlik ihtiyacı, ancak yeni bir saflaşma süreciyle anlamlı hale gelebilir. Parti çalışması ile işçi haberciliği-gazeteciliği arasında hiçbir ortaklık bulunmamaktadır.

Sınıf hareketi cephesinde 1 Mayıs'taki havanın güçlenmesi eğilimi ve olanakları ise artmaktadır. Önce kabaca sınıf hareketinin bu tablosuna bakalım. İstanbul'da Kentex, VIP, Swisscard, Tuzla Deri, Karyapsan direnişte; Mutlu Akü, Çelik Akü ve Malazlar işçiler grevde bulunuyor. Son olarak Kristal-İş yedi bin işçiyle ülke çapında grev kararı almış, İstanbul'da Topkapı ve Paşabahçe Şişe Cam, Gebze'de Çayırova Cam bunlara eklenmişti. Ancak Kristal-İş grevi son anda sattı. Hava-İş ile Harb-İş'in de hareketli bir süreci yaşadığı, TİS uyuşmazlıkları ve uyarı eylemleri olduğu düşünülürse, nispeten yaygın bir mevzi direnişler tablosu çıkmaktadır. Bu tabloya son yerel seçimler üzerinden belediyelerin çoğunda gerçekleşen tensikat saldırıları ve direniş olanakları eklenmektedir.

Şimdi yapılması gereken, sınıf hareketinin bu parçalı durumunun özelliklerini, bunun olası gelişme yönlerini ve doğurduğu somut çalışma görevlerini saptamaktır.

Birincisi, VIP'te gerçekleşen kısa süreli işgaldir. Sınıf hareketinin son dönemindeki eylemler açısından işgaller belli bir yayılma eğilimi göstermektedir. Bu komünistler açısından dikkatle izlenmesi gereken bir olgudur. Zira bu eylem biçimi sınıf hareketinin eylem düzeyini ve eğilimini göstermektedir. SEKA ve KordSA gibi öncü işletme-fabrikalarda belli bir güçle uygulanan işgaller, daha küçük işletme-fabrikalarda zayıflamaktadır. Ama sadece VIP'in kolay kırılan kısa süreli işgali değil, FAKO'nun da direniş işgal düzeyinden başlaması dikkate değerdir. Sınıfın eyleminin militanlaşması, onun hareketinin sınırlarını zorlayan ve kısır döngüsünü kıran bir rol oynayacaktır. Bu, özellikle içinde bulunduğumuz süreçte yakıcılaşmış bir ihtiyaçtır.

İkincisi, Tuzla Deri, Swisscard, Karyapsan direnişleri arasında yaşanan ortaklaşma eğilimleridir. Son olarak Kartal'da ortak yapılan basın açıklaması ve buna katılımın 1000'leri bulması önemlidir. Kartal'da farklı sektörlerden ortak eylemlere yönelmesi geleneği yoktur. Daha önce yaşanan Tıbbet, Reslan, Brandi direnişleri sürecinde bunun bir ilk adımı atılabiliyordu. Dolayısıyla, henüz bu politik ortaklaşmanın anlamı bilince çıkarılmadan atılan bu kendiliğinden adımların daha özel bir anlamı vardır. Bu sürecin içinde ilerici, devrimci sendikal çevrelerin bulunmasına rağmen, bu bölgede üç önemli fabrikası grevde olan Petrol-İş'in sürece dahil olmaması ve bunun bilinçli bir şekilde zorlanmaması, bugün yaşanan ortaklıkta ilerici sendikal çevrelerin bile sürecin öznesi olmadıklarını gösterir. Bugün sınıf devrimcilerinin propaganda edeceği ve pratikleştirecekleri hedef,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İstanbul çapında bir direnişçi işçiler komitesidir.

Bu doğrultuda atılacak her adımın sonuçları son derece önemli olacaktır. Sadece direnişteki fabrika-işletmelerin güçlerini birleştirmekten kaynaklı bir fiziki güç olmayacaktır bu. Dahası, bu düzeyde birleşmiş bir gücün her tutumu ve eyleminin izleyicileri, İstanbul'daki sınıf kitlelerinin önemli bir kesimi olacaktır. Yerelden bölgeye, bölgeden ülkeye eylem ölçeği ve basitten karmaşığa eylem biçimleri kullanılarak gelişebilecek bir sürecin önünü açabilecektir. Böyle bir direnişçi işçiler komitesinin ilk işi, propaganda düzeyinde genel grev-genel direniş, eylem düzeyinde ise dayanışma, grev, direniş ve eylemlilikleri gündemleştirmektir.

Üçüncüsü ve daha önemlisi, bu tür bir komite gerçek anlamıyla ancak sendikal yapıların dışında oluşabilir. Bu sendikaların ileriliği-geriliğinden değil, doğrudan sınıfın inisiyatif ve enerjisinin sendikal yapıyı aşan fabrika işletme zemini örgütlülükler üzerinden açığa çıkması ihtiyacının bir sonucudur. Doğrudan işçi komitelerine dayandığı ölçüde, burada sendikaların, hatta dayanışmacı kitle örgütleri ve inisiyatiflerinin de bulunması, elbette olumlu bir katkı olacaktır. Ama ortak bir komite sendikal örgütlülükler temeli üzerinde kurulursa, bunlar en ileri sendikalar olsalar bile, daha sınırlı bir hareketlilik yaratabilecektir. Dahası, yarın devlet terörüyle geri sendika yönetimlerine adım atıldığında, ilerici ve devrimci sendikalar yalnız kalacak, eylem kırıcı sendikaların tabanına yönelik bir çağrı yapamayacaklardır. Bunu yapsalar bile, o güne dek sürece etkin bir biçimde katılmamış işçi tabanında bir karşılık bulamayacaklardır.

Bu tür bir komiteleşme, nesnel olarak politik bir düzeyi ifade edeceği için de, sendikal yapıların dışında kurulmak durumundadır. Tek tek işyerlerini ve işkollarını aşan işçi sınıfı, muhatap olarak karşısında tek tek patronları değil, sermaye sınıfını bulacaktır. Bu iş politik bir düzeyin ifadesidir. Bu temelde iki sınıf cephesi de ara sınıflara seslenecek ve bizzat sermaye devleti devreye girecektir. Sınıf hareketinde bu tür bir süreç sendikalar üzerinden değil devrimci önderlik ihtiyacını karşılanmasıyla birlikte ilerleyebilir. Ancak böylece sağlıklı bir gelişim yaşanabilir.

Kuşkusuz bu yönde atılabilecek adımları önden planlamak hem gereksiz, hem de imkansızdır. Olası eğilimler, bunların taşıdığı avantaj ve dezavantajlar bilinebildiği ölçüde, gelişimin yönüne uygun somut araçlar tespit etmek, somut politikalar belirlemek olanağı doğacaktır.

Bu süreçte mesafe alınabilmek için Ankara yürüyüşü değerlendirilebilmelidir. Swisscard üzerinden bir Ankara yürüyüşünden söz edilmektedir. DİSK'in '97 Aralık'ındaki sendikal haklar yürüyüşü, katılanlardan çok geçtiği yerlerde, özellikle Gebze, Kocaeli, Sakarya hattında, durgun ama içten içe biriken sınıf dinamiklerini hissettirebilmişti. Birleşmiş mevzi direnişlerin eylemli bir dayanışma için ilk çağrı yapacakları kesimlerin bunlar olması, işin doğası gereğidir. Ankara yürüyüşleri, nesnel planda politik düzlem anlamına geldiği ölçüde, bir yükseliş dalgası içinde hava boşaltma eğilimini değil, politikleşme eğilimini destekleyecektir.

Swisscard'da günöbirlik hale getirilmiş polis terörü, Tuzla Deri'de jandarmanın baskısı ve ajanlaştıırma çabalarına ek olarak, hukuk terörünün de (52 Tuzla Deri işçisinin Newroz eylemi nedeniyle tutuklanması ve bugüne dek boş tutulan F Tipi hücre cezaevine götürölmeleri) yaygın ve sert bir tarzda kullanımı, devletin önümüzdeki süreçte bu tür silahlara başvuracağını göstermektedir.

Kartal eyleminin gösterdiği gibi, politik anlamı ve sürecin nereye akabileceğinin farkında olmasalar da, Basın-İş, Deri-İş, Hava-İş gibi sendikal önderlikler, şimdilik ilerici bir rol oynayabiliyorlar. Ancak TİS uyuşmazlığı ve grev sürecindeki öncü sektörlerde sendikaların (Harb-İş, Petrol-İş) bu süreçte alacakları tutum kritik bir önemdedir. (Nitekim Kristal-İş grevi satmıştır.) Oluşan platform ve komitelerin bu fabrika ve sendikaları sürecin içine çekmeye çalışması, sınıf devrimcilerinin ise buradaki işçilere dönük geniş bir propaganda örgütlemesi gerekmektedir.

Bugünkü olanakların son halkası, belediyelerde yaygın bir tensikat hazırlığı ve bu saldırının şimdiden bazı yerlerde başlamış olmasıdır. Bunun iki önemli yanı bulunmaktadır.

Bir; bu saldırıların başladığı bir dizi yer, ya bizim çalışma alanımızdır, ya da içerde mevzilendiğimiz yerlerdir. Karyapsan, Niğde, Mersin, Ceyhan benzeri alanlarda başlayan saldırı, sınıf devrimcilerine direnişler örgütleme sorumluluğu yüklüyor. Belediye çalışmasında, işkolu düzeyindeki olanak ve araçlardan da yararlanarak, çalışma hakkı ya da iş güvenliği komiteleri kurmalıdırlar. Saldırının olmadığı yerlerde ise, eylemli bir süreçle uyan ve dayanışma sorumluluğumuzu gözetmeliyiz.

İki; belediye direnişleri emekçi halkın hizmetleri alanı olduğu ölçüde emekçi halka taşıma ve politikleşme olanaklarını da taşımaktadır. Dolayısıyla, az çok kararlı bir eğilim gösteren bir belediye direnişinin olduğu yerde, tüm çalışma alanlarımızda (kamu, lise, üniversite, semt vb. dahil) sınıfla dayanışma komiteleri kurmalı ve kampanyalar örgütlemeliyiz.

Emekçi halka dönük bir çağrıda, belediyelerin özgün durumunun dışında, bu kadar çok mezi direniş, grev ve grev hazırlığının olduğu şartlarda, tüm çalışma alanlarımızda sınıfla dayanışma komiteleri kurmanın ve kampanyalar örgütlemenin olanağı bulunmaktadır. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, sınıf devrimcilerinin böyle bir çabaya giriştikleri yerlerde, fiziki bir dayanışmanın ötesinde, politik bir ortaklık ve eylemli bir dayanışma hedefi gözetmeleridir. Sorun direnişteki işçilere mali ve moral destek vermek değil (bu ancak bir basamak olabilir), taleplerinin yürüyüş, grev, boykot gibi eylemlerle desteklendiğini göstermektir. Bu her çalışma alanının sınıf direnişleriyle politik ilgisini kurması sorunudur.

Kamu emekçileri arasında sınıf devrimcileri, şimdiden sınıf eylemlerinin, grev ve direnişlerinin desteklenmesi için çağrı yapmalıdır. 30 Mayıs'taki KESK-GYK toplantısının, önümüzdeki eylem sürecini sınıf hareketiyle birleşik bir tarzda yükseltmesi üzerine karar olması için, genel merkeze öneri ve uyarı eylemlerini (toplu fax çekmeler gibi) gündeme almalıdırlar.

Gençlik için de hukuk ve soruşturma terörünün yoğunlaştığı düşünölürse, sınıfla dayanışma komiteleri aynı zamanda eğitim hakkı komiteleri olmalıdır. Böylece işten atılmakla tehdit edilen işçinin işgüvenliği talebiyle, okuldan atılmakla tehdit edilen öğrencinin eğitim güvenliği talebi, politik bir ortaklık yaratacaktır.

Sınıfın eylem dalgası ile birlikte, her alandaki sınıf devrimcilerinin de kendi alanlarına özgü görevler çıkarması gerekmektedir. Cezaevlerindeki sınıf devrimcileri de çeşitli dayanışma ve uyarı eylemlerini kendi cephelerinden hayata geçirmelidirler.

Bütün bu süreç, düzenin erken bir terör dalgası ya da sendikaların ihanetleriyle, bu düzeylere yükselmeden hatta zorlamadan sönmölenebilir. Buna rağmen bilinmesi gereken birkaç nokta var.

Bir; sürecin sönmölenmesi gibi derinleşmesi de ihtimal dahilindedir. Bu, düzenin başarısının geçici yönünü, bir tesbit olmaktan çıkarp bir gerçek haline getirecektir. Bu olanak bu süreçte değerlendirilsin ya da değerlendirilmesin, düzenin başarısının zayıf yanı işçi sınıfıdır.

İki; buradaki öneri ve örneklemeler düzeyinde örgütlensin ya da örgütlenmesin, sınıfın devrimci bağımsız rolünü oynaması ve eylemi için devrimci önderlik boşluğunun doldurulması, ya da burada adımlar atılması gerekir.

Bu ise sınıf devrimciliğinin sorumluluğudur ve ancak partili bir çalışma tarzı ve refleksiyile başarılabilir.

Sermayenin özelleştirme saldırısı ve sağıkta özelleştirme

Sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik özelleştirme saldırısının önemli ayaklarından birini sosyal hakların gaspı kapsamındaki sağık ve sosyal sigorta ile eğitimde özelleştirme oluşturuyor.

Özelleştirme saldırısında sosyal haklar alanının özgün yanı, örneğın KİT'lerin satışıyla kıyaslandığında, sınıfın tümünü doğrudan hedefliyor olmasıdır. SSK'nın tasfiyesi ile özel sigortacılığa geçiş, üç-beş milyon SSK'lının kaybı ötesinde, geleceğide kapsayacak şekilde Türkiye işçi sınıfının sosyal sigorta hakkının gaspedilmesi demektir. SSK hastanelerinin, PTT hastanesi örneğinde olduğu gibi çeşitli sektör veya kurum hastanelerinin satışı, sağık sigortası hakkının kaybedilmesi demektir, vb.

Bir ülkede ücretli emekçilerin bir bölümünün ücretsiz sağık hakkından yararlanması, bir başka bölümününse yararlanamaması düşünölemeyeceğine göre, bu yönlü her gelişme sağık sigortası hakkının gaspı çerçevesinde ele alınmalı, bu bütönlük içinde değerlendirilmelidir. İlkın; sağık sektörü bir seferde ve bir tek sermaye grubuna satılamayacak kadar büyük ve ülke çapında dağınık-yaygın bir ağı sahip. İkinci olarak; tamamı devlet kurumu olmakla birlikte, SSK, Emekli Sandığı, Sağık ve Sosyal Yardım Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, her bir üniversitenin "özerk" yönetimi vb. gibi farklı kurumların yönetimi karmaşası sözkonusu. Daha önemlisi ise, sözkonusu gaspın, işçi sınıfının kazanılmış bir hakkı olduğu hesaba katıldığında, nasıl bir tepki yaratacağının kestirilememesidir.

Her halükarda sermaye, sağık sektörünü "böl-parçala-yut" taktiğiyile özelleştirmek zorundadır. Halihazırda yemekhanesi ve temizliği özelleştirilmemiş hastane neredeyse kalmadı denebilir. Pek çok hastanede ise ameliyathanelere kadar giren taşeron şirketler sözkonusudur.

Ücretsiz sağık hakkı da aynı yöntemle, parça parça gaspedilmeye devam etmektedir. Çok uzun olmayan bir süre önce sigortalılar ilaç için hiç para ödemezlerken, silahların gölgesinde dayatılan katkı payının yüzdesi artırılı artırılı, bugün ilacın neredeyse yarı parasını ödemek zorunda kalmaktadırlar. Üstelik bunların tümü, henüz sağık sigortasını resmen tasfiye eden bir yasal düzenleme yapılmadan, fiilen uygulamaya konmuştur. Bu fiili durumun önüne geçilemediğide taktirde, sıra yasal dayatmaya geldiğinde, artık kaybedecek bir şey kalmadığından karşı çıkacak bir şey de kalmayacaktır.

Özelleştirme saldırısının önemli bir parçası olan sosyal hakların gaspına karşı, ne yazık ki, halen önemine denk bir karşı çıkış örgütlenebilmiş değil. Mücadele daha ziyade yerel-sektörel düzeyde kalmaktadır. Tıpkı SEKA'nın, PETLAS'ın, madenlerin vb. satışında olduğu gibi, sağık emekçileri sağıkta özelleştirmeye karşı, eğitim emekçileri eğitimde özelleştirmeye karşı bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Oysa yukarıda belirttiğimiz gibi, özelleştirmenin bu alanı, salt özelleştirilecek sektör çalışanlarını değil, tüm ücretli emekçileri doğrudan ilgilendirmektedir. Sağıkta özelleştirme ile ücretsiz sağık hakkını kaybedenler salt sağık çalışanları olmayacaktır. Oysa bugüne dek mücadeleyi yüklenen asıl olarak sağık çalışanları, daha özelde de SES'de örgütlü "memur" kadrosundakiler oldu.

Bu çarpık bilince örnek olması bakımından yakın geçmişin sık yaşanan şu tablosu anımsanabilir: Kamu emekçilerinin herhangi bir toplu-merkezi eyleminde SES kortejinden "ücretsiz sağık!" sloganı yükselirken, eğitim kortejinden "ücretsiz eğitim!", bir başka kortejden yine kendi alanlarıyla ilgili bir başka slogan yükselir. Sanki, eğitim, maliye, belediye, ulaşım vb. tüm kamu çalışanlarının ve tüm işçilerin ücretsiz sağık hakkını korumak salt sağık çalışanlarının göreviymiş, ya da bunu tek başlarına başarabilirlermiş gibi!

Kuşkusuz bu bilinçli bir tutumu değil, tersine bir bilinç sapmasını, sınıf mücadeemizdeki bir eksikliği, zaafiyeti göstermektedir.

İktisadi-sosyal-siyasal hak gasplarını da içeren özelleştirme saldırısını püskürtebilmek için, birleşik-örgütlü bir mücadele zorunludur. Tersinden, özelleştirme saldırısı kapsamındaki hak gaspları, birleşik mücadelenin örgütlenmesini kolaylaştıracak çok zengin bir malzeme sunmaktadır. Sermayenin silahını geri teptirebilmek için bu malzemeyi sonuna kadar kullanmak zorunludur. Bu yükömlölük ise öncelikle sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

İşbirlikçi iktidar batıdaki ve Trakya'daki üsleri ABD emperyalizmine ve NATO'ya açtı

Uşaklıkta sınır yok!

Dün İncirlik Üssü, Çekiç Güc derken, bugün Bandırma, Balıkesir ve Çorlu üsleri de emperyalist ABD'ye peşkeş çekilmektedir. Yarın haydut ABD başka bir yeri işgal etmek istediğinde, sermaye devletinin diğer askeri tesislerinin de birer ABD tesisi haline getirileceği gün gibi ortadadır. Ülkenin böyle apaçık peşkeş çekilmesine hiçbir sermaye partisi ses çıkarmadığı gibi, dahası bir de destek açıklamaları yapacak kadar alçalmaktadırlar.

Geçtiğimiz hafta NATO, Yugoslavya'ya yönelik saldırısında "hava hareketini genişletme stratejisi" çerçevesinde Türkiye'den Bandırma, Çorlu ve Balıkesir üslerini kullanma talebinde bulundu. NATO adına bir ABD'li yetkili, plana göre, Balıkesir'e 36 adet F-15, Bandırma'ya 18 adet F-16, Çorlu'ya 9 adet K-135 tanker uçağı yerleştirileceğini açıkladı. Hava hareketinin gidişatına göre üslerdeki uçak sayısı arttırılacak. Buralara yerleştirilecek uçaklar, tıpkı İncirlik Üssü'nden kalkan uçakların Irak'ı bombalaması gibi, bu kez de Bandırma, Balıkesir ve Çorlu'dan havalanarak Yugoslavya'yı bombalayacak. Kısacası NATO uzun soluklu bir Yugoslavya savaşının savaş yükünü bağımlı ülkelere kaydırıyor.

Sermaye devleti emperyalizme uşakça sadakatte sınır tanımıyor. Onyıllardır ekonomisini IMF yönetiyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin emek gücünü emperyalist sermayeye peşkeş çeken sermaye devleti, ülke topraklarını da tereddütsüz emperyalizmin katliamcı güçlerinin hizmetine sunuyor.

Dün İncirlik Üssü'nden Irak halkının üzerine bomba yağdırılmasına destek sunan sermaye devleti, bugün ABD emperyalizminin Yugoslavya'ya yerleşme planları çerçevesinde askeri hareketin önemli bir yükünü omuzlamaya hazırlanıyor. Hem öyle ki, Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına, Genelkurmay Başkanı'na kadar tüm devlet "büyükleri" bu uşakça politikayı propaganda etmekte, "Türkiye'nin bölgede ağırlığı artıyor" demagogileriyle övünmektedirler. Gerçekte her geçen gün derinleşen, Türkiye'nin ABD'ye olan kölece bağımlılığıdır.

Katil ABD emperyalizminin başını çektiği NATO, aslında Türkiye'den üs talep etmemiş, hangi üsleri kullanacağını peşin peşin bildirmişti. Daha sermaye devletinin kararını beklemeden NATO adına bir ABD'li hangi üsse ne kadar uçak yerleştirileceğini açıklamıştır. Yani ABD emperyalizmi Türkiye'yi bir ABD eyaletinden farksız görüyor, tam bir efendi olarak hareket ediyor.

Nitekim ABD'li yetkilinin açıklamasından saatler geçmeden ABD uşağı Ecevit'ten "sadakat yemini" gibi bir yanıt geldi: "Biz NATO üyesi bir devlet olarak NATO'nun bağlayıcı kararlarına uymak zorundayız." Ardından Dışişleri Bakanlığı'nın açıklaması bu kölece sadakati utanmazca teyit etti: "Kosova'da izlenen politika açısından ittifakın (NATO) talebine olumsuz yanıt vermek mümkün değil".

Sermaye devleti ve onun uşak sözcüleri Kosova konusundaki her konuşmada, müslüman azınlığın haklarını korumaktan, buradaki müslüman Arnavutlar'la tarihsel bağlardan ve çıkarlardan dem vuruyorlar. Operasyona katılmayı gerekçelendirirken "müslümanların katledilmesine seyirci kalamayacaklarını" ifade edenler, İncirlik'ten kalkan ABD uçaklarının müslüman Irak halkının başına bombalar yağdırmasını ise utanmazca bir ikiyüzlülükle destekliyorlar.

Sermaye devleti ABD emperyalizmine kölece bağımlılığına rağmen, arsızca emperyalist hayaller besleyerek kitlelerden destek istiyor. "Kosova'da tarihsel çıkarlarımız var, bölgede etkinlik kuruyoruz" diyerek, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin çocuklarını ABD'nin çıkarları doğrultusunda savaşa göndermeye hazırlanıyor. Hatta ABD tarafından kara hareketi tartışılırken, yıllardır Kürt halkını katlederek deneyim kazanan "Türk askerinin kara hareketini en iyi yapabilecek güç olacağı" açıklanıyor. Dün sırf NATO'ya girmek için yüzlerce işçi ve emekçi çocuğunu Kore'ye ölüme gönderen sermaye devleti, bugün de Yugoslavya'ya kara hareketi için güç gönderme konusunda büyük bir heves gösteriyor.

Savaşın yükünü tereddütsüzce üslenen sermaye devleti, sorunu esas "çözecek", masaya oturarak Kosova'dan ve dolayısıyla Balkanlar'dan pay kapacak devletlerin oluşturduğu Temas Grubu'nda yer almamakta, dahası görüşmelerde gözlemci statüsünde bile yer bulamamaktadır. Kosovalı Arnavutlar'la yakınlıkları dolayısıyla Türk devletinden operasyona daha fazla katılım isteyen emperyalistler, siyasi süreçler söz konusu olduğunda ise onu dışlamaktadırlar. Sermaye devleti, ABD'nin istediği zaman kullanacağı bir savaş aletidir.

Dün İncirlik Üssü, Çekiç Güc derken, bugün Bandırma, Balıkesir ve Çorlu üsleri de emperyalist ABD'ye peşkeş çekilmektedir. Yarın haydut ABD başka bir yeri işgal etmek istediğinde, sermaye devletinin diğer askeri tesislerinin de birer ABD tesisi haline getirileceği gün gibi ortadadır.

Ülkenin böyle apaçık peşkeş çekilmesine hiçbir sermaye partisi ses çıkarmadığı gibi, dahası bir de destek açıklamaları yapacak kadar alçalmaktadırlar.

'70'lerde Ecevit'in savunduğu "Bağımsız Türkiye!"nin gerçekte nasıl bir yalan olduğunu Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bugün çok daha iyi anlamalıdır. Dinci gericilerin türban eylemine karşı Ecevit öncülüğünde karşılıklı tırmandırılan "laiklik-seriat" sahte kutuplaşmasında da sermayenin siyasal partileri tam bir ikiyüzlülükle hareket etmektedirler. "ABD vatandaşı olan ve ABD'nin çıkarlarını koruma

yemini etmiş birinin milletvekili olarak kalması ülke çıkarlarına aykırıdır" diyerek hamasi nutuklar atarak aslan kesilen Ecevit, ABD'nin Türkiye'nin üslerini kullanması söz konusu olduğunda, bunu hararetle savunmakta hiçbir sıkıntı duymuyor.

Milliyetçilik, vatanseverlik üzerinden politika yapan faşist MHP'nin de ne olduğu ortadadır. Devrimcilere ve komünistlere karşı "dış güçlerin güdümünde" çamurunu atarak vatansever kılığına bürünen MHP, bugün üslerin ABD'ye peşkeş çekilmesine değil sesini çıkarmak, hararetle destek sunmaktadır. Onun vatanseverliği olsa olsa emperyalizmseverliktir.

ANAP, DYP gibi sermaye partileri ise yıllardır açıktan ABD emperyalizminin uşaklığını yapmaktadırlar.

İP gibi devlet solcularının Genelkurmay'a endeksli politikalarının gerçekte ne anlama geldiği ise ortadadır. İP'in devrimci ordusu ve Genelkurmay'ı bugün NATO uçaklarının kullanılmasının teknik olanaklarını sağlamak için görev üstlenmiştir. Yani İP'in "anti-emperyalist" ordusu, ABD'nin ordusunun bir parçası, uzantısı olarak hareket etmektedir.

Türk devleti emperyalizme kölece çok yönlü bağımlılığını her geçen gün biraz daha pekiştirmekte ve bölgede emperyalizmin savaş arabasına bağlanarak kardeş halklara karşı konumlanmaktadır. Bu onur kırıcı bağımlılık ilişkisinin, bölge halklarına karşı düşmanlık politikalarının gerisinde içerdeki çözümsüz sorunları durmaktadır. İşçiler ve emekçilerin yaşamını her geçen gün biraz daha dayanılmaz bir hale getiren saldırılara karşı mücadele, aynı zamanda emperyalizme uşaklık ve bölge halklarına düşmanlık politikalarına karşı da yönelmek durumundadır.

Türkiye'deki ABD ve NATO askeri varlığına son verilsin!

Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!

NATO'ya hayır!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Bugün kendi aralarında didişenler her zaman

işçilere ve emekçilere karşı aynı saftadır

“Türban krizi” neleri gizliyor?

Düzen propagandası son türban krizini, Erbakan'ın kendisinin siyasetten dışlanması intikamı olarak göstermek çabasıdır. Böylece kişileri ön plana çıkarılmakta, esas çıkarlar ve planlar kitlelerin gözünden kaçırılmaktadır. Sorun Erbakan ile ordu arasındaki bir kan davası olarak yansıtılınca, kitlelerden geri planda kalan olguları saklamak daha da kolaylaşmaktadır.

Düzen piyonlarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya devam ediyor. Bugün laiklik söylemiyle ileri sürdüğü piyonlar, dün komünistlere karşı Müslümanlığı koruduklarını söyleyenlerle aynıdır. Ve yarın sermaye düzeninin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapmaya hazırdırlar.

2 Mayıs'ta açılan mecliste yaşanan “türban krizi”, günlerce topluma baş gündem olarak dayatıldı. Görünürde iki taraf var. Sadece kendileri için demokrasi isteyen “dinciler” ile sahte “laiklik” bekçiliği üzerinden düzenin mevcut statükosunun savunucuları. Gerçekçe ise, işçi ve emekçilerin çıkarlarını ve özlüklerini tutarlı bir şekilde savunan üçüncü bir taraf daha var. Bu sınıfın devrimci partisinin temsil ettiği devrim cephesidir. Düzenin esas korkusu, sahte demokratlarla sahte “laik”lerin gerçek yüzlerinin açığa çıkması ve böylece kitlelerin gerçek çıkarlarının bilincine varmasıdır. Bu oyun aynı zamanda bunun gerçekleşmemesi için de oynanıyor. Hem gündemdeki pek çok sorun ve saldırı böylece gizleniyor, hem de kitlelerin yapay ayrımlarla bölünüp parçalanması sağlanmış oluyor.

FP'li Merve Kavakçı'nın türbanlı olarak milletvekili yemini etmek istemesini kabul etmeyenler, sözüm ona “çağdaşlık ve laiklik” adına, toplumun ilerici kesimlerinin desteğini almaya çalışıyorlar. Generaller, Cumhurbaşkanı ve DSP, laik cumhuriyeti koruma ve kurtarma hareketinin öncülüğüne soyunmuşlar. Kendi kanlı ve kirli yüzlerini böylece kitlelere unutturmaya çalışıyorlar. İşçi ve emekçilerin tepkilerini frenlemek için, Kürt halkının özgürlük mücadelesini saptırıp bozmak için, bugüne kadar kollayıp büyüttükleri dini gericiğe karşı olduklarını, “şeriatın” gelmesine izin vermeyeceklerini kanıtlamaya çalışıyorlar.

Evet, onlar dini gericiliğin, sadece kendi kontrollerinde ve halkın afyonlanması, bu yolla düzene itaat ettirilmesi amacıyla, bu sınırlar içinde kullanılmasını istiyorlar. Bugünlere kadar dinsel gericilik, tam da bu amaç doğrultusunda, doğrudan devlet destekli olarak sürükli desteklendi ve güçlendirildi. Bu gücünü, ekonomik ve siyasal arenaya kendi rengini verme, devlet ve toplum düzenine kendine göre bir biçim verme doğrultusunda kullanmaya yeltenmesiyle birlikte, düzenin “has” bekçileriyle araları açılmaya başladı. Sermaye düzeninin gerçek yönetici gücü olan ordunun dinsel

gericiliği bir “tehdit” olarak göstermeye başlamasının esas nedeni de budur. Bu amaçla, son 30 yıldır toplumsal muhalefete ve devrime karşı bir dalgakıran olarak bizzat besledikleri dinsel gericiliği terbiye etme çabasıdır. Bu arada, toplumun ilerici kesimleri nezdinde yıpranan imajlarını tamir etmenin imkanlarını da sonuna kadar kullanıyorlar. Yıllardır sürdürülen kirli ve kanlı bir savaşın suçluları, şimdi kitlelerin karşısına çağdaşlık ve laiklik gibi ilerici söylemlerle çıkarak, bu türden suçlarının üzerini örtmeye çalışıyorlar.

Susurluk skandalı sonrasında devlet ve ordu, bu pisliğin kendisi tarafından yaratıldığını da gizlemek için, dinsel gericiliği hedef tahtasına özel bir tarzda oturttu. Bu alanda söylenen sözlerin tonu şiddetlendi. Darbe tehditleri açıkça dile getirildi. Bu özel dönemde, kentin aydınlanmış orta katmanları, şeriat korkusu da kullanılarak kazanılmaya çalışıldı. İşçi ve emekçiler ile Kürt halkı ise bu arada darbe tehditleri ile sindirilmek istendi. Dinsel gericiliğe karşı darbe tehditlerinin esas amacı, sömürü düzenine karşı tepki ve öfkeleri sindirmektir. Ne de olsa her türlü devlet karşıtı muhalefet, bu dinsel görünümüne bile olsa, biriken sorunlar karşısında kitlelerin öfkelerini militan mücadele kanalına akıtabilir ve istikrar arayışlarını boşa çıkarabilir.

Demokrasi adına kendi varlıklarının meşruluğunu savunan “şeriatçı” cephe ise, “demokrasi”yi kendisi için bir imkan olarak kullanabildiği sürece savunan, kendisinin işine gelmediği durumda ise şeytani bir icat olarak reddeden ikiyüzlü bir konumdadır. RP'nin kapatılması döneminde “demokrat” kesilenler, DEP'in ve diğer birçok sol partinin kapatılmasını alkışlamış ve destek olmuşlardır. Bu ikiyüzlü politikaları unutturma çabalarına aldanmamak gerekiyor.

Ortaçağ kalıntısı dinsel gericiliğin arkasında, sömürü ve talan düzeninde kendileri hesabına daha fazla pay koparmak kavgasında olan bir kısım büyük sermaye grupları vardır. Bu arada, bir kısım orta ölçekli sermaye sahiplerinin tekelci sermayeye karşı kendi varlıklarını geliştirme kavgaları vardır. Bunlar, söz konusu olan işçi ve emekçilerin kendi çıkarları doğrultusunda mücadelesi olduğunda, burjuva sınıfın mensupları olarak, bu mücadeleyi ezmek ve sömürüyü arttırmak için aynı düzen politikalarını savunmakta ve hükümet olduklarında uygulamaktadırlar.

İşçi ve emekçilerin her iki kesimin tuzaklarına karşı uyanık olması gerekir. Sömürü düzenini ortadan kaldırılması mücadelesini tabi kılarak, demokrasi ve laiklik mücadelelerini sadece devrimci bir işçi hareketi, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

onun temsilcisi komünistler tutarlı bir şekilde vcrebilir. Diğer kesimler, sömürü düzeninden daha fazla pay almak için, yalnızca kitlelerin özlüklerini ve hassasiyetlerini demagogik bir biçimde kullanmakta ve onları aldatmaktadırlar.

12 Eylül döneminde dinsel gericilik yükselen devrimci hareketi ezmek için bizzat ordu tarafından kullanıldı. Şimdi ise, dinsel gericiliğe karşı olduğunu, “laiklik ve çağdaşlık” savunduğunu iddia ederek, ilerici kesimleri kendine yeniden bağlamak, bu arada yıpranan imajını onarmak için istiyor. Kendini tehdit eden güçlü bir devrimci muhalefetin olmadığı koşullarda, bunu daha kolay yapabiliyor. Ama önümüzdeki dönemde kitlelerin devrimci arayışlarının önünü kesmek için yeniden dinsel gericiliğe sarılmak zorunda kalacaktır.

Düzen propagandası son türban krizini, Erbakan'ın kendisinin siyasetten dışlanması intikamı olarak göstermek çabasıdır. Böylece kişileri ön plana çıkarılmakta, esas çıkarlar ve planlar kitlelerin gözünden kaçırılmaktadır. Sorun Erbakan ile ordu arasındaki bir kan davası olarak yansıtılınca, kitlelerden geri planda kalan olguları saklamak daha da kolaylaşmaktadır.

Düzen piyonlarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya devam ediyor. Bugün laiklik söylemiyle ileri sürdüğü piyonlar, dün komünistlere karşı Müslümanlığı koruduklarını söyleyenlerle aynıdır. Ve yarın sermaye düzeninin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapmaya hazırdırlar.

İşçi ve emekçilerin, artık bu oyunlara aldanmadan, kendi bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele etmesi gerekiyor. Başka da bir çözüm ve kurtuluş yolu yoktur. Ya sermaye bekçilerinin it dalaşlarında taraf olarak kendi kendini kandırmak, ya da sermaye düzenini yıkmak ve yerine sosyalizmi kurmak mücadelesiyle geleceğimizi kazanmak. Başka bir çözüm, başka bir seçenek yoktur.

Amerikancı düzen Merve'nin "ABD vatandaşlığı"nı tartışıyor!

Türbanıyla meclis kurul salonuna girerek "infial" yaratan Merve Kavakçı'nın "derin araştırmalar" sonucu Amerikan vatandaşı olduğu ortaya çıkarıldı. Bunda şaşırtıcı hiçbir şey yok aslında. Şaşırtıcı olan Amerikan vatandaşı olduğu için Merve Kavakçı'nın Türk vatandaşlığından çıkarılmasıdır.

Bir komediya izler gibi izliyoruz meclis ahırında oynanan oyunları. Kuşkusuz Merve Kavakçı'nın türban ısrarı dinin gereklerini yerine getirmekten çok, politik bir ihtiyaç gereğidir. Ama katillerin, çetecilerin, hırsızların doluştuğu ve bunun hiç sorun edilmediği bir yerde Kavakçı'nın türbanının sorun edilmesi, gerçek bir komedyadır.

Ama işçiler ve emekçiler mecliste sahnelenen oyunları böyle izleyemezler. Çünkü sahnelenen komediya bizim trajik açlık ve sefaletimizi koşulluyor. "Merve'nin türbanı" oyunuyla amaçlanan, bizim kendi içimizde "taksin-takması" biçiminde bölünmemiz ve onun Amerikan vatandaşlığıyla oyalanarak açlık ve sefaletimizi unutmamızdır.

Hayır! Unutmak, kendimizin yanısıra çocuklarımıza ihanettir.

Merve Kavakçı Amerikan vatandaşı! ABD'li efendilerine sormuşlar: "Merve için kullanabileceğimiz malzeme verebilir misiniz?" diye. ABD bir efendinin lafını sakınmazlığıyla; "Veririz, ama Merve'nin dışında mecliste daha 20 vatandaşı var" demiş!

Açlık ve sefaletimiz Merve'nin Amerikan vatandaşlığının ve türbanının arkasına gizlenmeye çalışılıyor. Oysa bir dönemin başbakanı Türkiye'yi "Küçük Amerika" yapmak için büyük bir çaba harcamıştı. Ama yine de yaranamamış ve Büyük Amerika'nın onay verdiği generallerin ipinden son kez bakmıştı Küçük Amerika'sına! Geçen zaman diliminde Türkiye Küçük Amerika olamadı, ama Amerika'nın herhangi bir eyaletinden farksız hale geldi. Dün Körfez'de, bugün Kosova'da, ABD senatosunda bile çatlak sesler çıkabiliyorken, Türk parlamentosundan tek bir çatlak ses çıkmamaktadır. Tam bir uşaklıkla saldırılar desteklenmektedir. ABD kendi coğrafyasında yaşayanları Kosova'ya kara hareketine göndermeye çekinirken, sınırötesi 53. eyaleti "hazırım komutanım" tekmili veriyor Pentagon'a!

Bugün Merve Kavakçı haber vermeden Amerika vatandaşı olduğu için ateş püskürenler, Ecevit'ler, Demirel'ler, ABD tekellerinin verdiği burslarla eğitimlerini tamamlamışlardır; 12 Eylül'cü 5 general ABD'nin "bizim çocukları"dır. Hiçbir burjuva partisi IMF reçetelerine karşı çıkarak iktidara gelemez, gelse bile tez elden düşürülür. Eğitiminden ordusuna kadar hemen herşeyi "made in USA" damgası taşır.

Amerikan başkanlarından biri "Amerika Amerikalıdır" demişti, Amerika kıtasının tümünü kasteden yayılcı bir histeriyle. Öyle de oldu sayılır, bir-iki "diken" dışında. Peki ya, ABD'nin sınır ötesi 53. eyaleti Küçük Amerika

kimlerin? Verili durumda elbette o da Amerikalıların. O halde Merve Kavakçı Amerikan vatandaşıdır diye fırtınalar koparmanın ne anlamı var?

Sermaye hiçbir şeyi boşuna yapmaz. Bir kaşık suda fırtına koparıyorsa bir nedeni vardır mutlaka. Şöyle bir bakalım sorunlara, fırtına neden koparılıyor görelim.

Sermayenin krizi günden güne derinleşiyor. IMF, ekonomik-sosyal yıkım programlarının bir an önce uygulanmasını dayatıyor. TÜSİAD, krizi emekçilere fatura edebilmek için bir an önce hükümetin kurulmasını istiyor. Bu durumda, olası hükümet ortaklarının tabanını ortak bir paydada (Merve'nin türbanı ya da ABD vatandaşlığı karşılığında) birleştirmek gerekiyor. En önemlisi ise, işçi ve emekçilerin bu tür yapay gündemlerle kendi içlerinde bölünmeleri ve gerçek sorunlarını unutmalarıdır.

Böyle olunca, ABD'nin sadık uşaklarının Merve'nin Amerikan vatandaşı olmasını sorun etmeleri anlaşılır hale geliyor.

Ama bu gündem bizim gündemimiz olamaz. Bizim sorunumuz insanca yaşama, emeğimizin karşılığını alma, sosyal yıkım programlarına karşı durma sorunudur; işsizlik saldırısına, özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya, esnek üretim saldırısına karşı mücadele hattı örnektir, sağlık ve eğitimdeki özelleştirmelere karşı durmaktır...

Tartışılması gereken bir şey varsa, bu "Merve'nin ABD vatandaşlığı" değil, ama Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığıdır. Bugün Merve'nin ABD vatandaşlığı üzerinden fırtınalar koparanlar ABD'ye uşaklıkta her türlü sınırı aşmaktadırlar. ABD emperyalizminin çıkarları için bölge halklarına düşmanlık politikaları izlenmekte, topraklarımız kardeş halklara yönelik saldırılar için bir üs olarak kullanılmaktadır. Bizim mücadele etmemiz gereken gerçek gündemlerimizden biri budur.

Elikanlı katiller mecliste!

Başta düzen medyası olmak üzere sermaye devletinin tüm temsilcileri, seçim sonuçlarını, sanki öncesinden çok farklı bir tablo ortaya çıkmış gibi sunmaya çalışıyorlar. Oysa, daha önce de olduğu gibi, adları farklı ama programları aynı olan sermaye partileri yine meclisteler, yine görev başındalar. Tek farklılık, daha da parçalanmış bir siyaset tablosu ile daha fazla sayıda eli kanlı katilin meclise taşınması.

Faşist terör ve katliamlarıyla 12 Eylül öncesi ve sonrası yüzlerce insanı katleden, çete devletinin tüm pis ve kanlı işlerini yürüten faşist MHP, sömürgeci devlete hizmet etmek üzere geçmişte de görev başındaydı, şimdi de görev başında. Bugün tek fark, bu hizmetini diğer düzen partileri gibi mecliste, milletvekili sıfatıyla yerine getirilecek olması. Susurluk'la adı duyulan çeteciler, mafyacılar, aşiret ağaları, katiller ödüllendirildiler ve meclise alındılar.

Kurulacak yeni hükümet eski hükümetlerden farklı olmayacak, tüm icraatlar eskisi gibi devam edecektir. Geçmişteki hükümetlerin hepsi emperyalizme uşaklıkta sınır tanımadılar, hepsi IMF paketlerini harfiyen uyguladılar, hepsi özelleştirmelerin altına bir bir imza atarak, işçi ve emekçilere yoksulluğu, işsizliği, sefalet içinde bir yaşamı dayattılar. Hepsi işçi-emekçinin düşmanı, bir avuç sermayedarın çıkarlarının savucusudur. Bu hükümetle de sermaye devletinin saldırıları iyice artacak, sömürü katmerleşecektir.

Daha 5-6 ay önce çetelerle mücadele adı altında Çakıcı, Kırıcı gibi birkaç çete mensubunu yakalayan ANAP-DSP hükümeti, böylece devleti sözde aklamışlardı. Kitlelere çetelerle, mafyayla ilişkisi olmayan "temiz bir devlet" görüntüsü sunmaya çalışıyorlardı. Yolsuzluklar ve çetelerle ilişkisi açığa çıkan M. Yılmaz'ın maskesi çabuk düştü. Ecevit ise "dürüst devlet adamı" olma görüntüsünü sürdürmeyi başarabildi. Ancak seçim sonuçları bir kez daha göstermektedir ki, çete devletini aklamak hiç de kolay değildir. Çürüyen düzenin çeteleşen devletinin sürekli ürettiği pislikleri temizlemek bir yana üstünü örtmek bile mümkün olamamaktadır. Birçok katliamın sanığı olarak yargılananların parlamento ahırında kendisine yer bulabilmesi bunu anlatmaktadır.

Meclisin bu kirli tablosunu gizlemek için sermaye medyası üzerine düşen görevi başarıyla yerine getiriyor. Gerçekleri perdelemekte zorlandığında ise, "laik-şeriat" çatışması adı altında "türban krizi"ni tirmandırıyor. Daha önce çete devletinin aklanmasına hizmet ettikleri gibi şimdi de gerçek konumunu çok iyi bildikleri MHP'yi aklamaya çalışıyorlar. Amaçları, MHP-DSP koalisyonu için zemin döşemek. DSP'nin tabanını ikna edebilmek için "değişen MHP" oyunu sahneleniyor. Düzen medyasının tüm bu değiştiniz oyunlarına rağmen, MHP temsilcileri ısrarla değişmediklerini söylüyorlar. Evet değişmediler! Çünkü bu düzen değişmedikçe, bu katliamcı çete devleti yıkılmadıkça, onlara bu katliamcı kimlikleriyle ihtiyaç duyacaktır.

İşçi ve emekçiler gerçekleri çok geçmeden göreceklerdir. Oy verdikleri partilerin gerçek yüzünü görece ve dostunu-düşmanını ayırtmakte gecikmeyeceklerdir. Onlara gerçeği gösterme görev ve sorumluluğu ise komünistlerin ve devrimcilerin omuzlarındadır.

Sermaye devletinin saldırılarının dozunun daha da artacağı önümüzdeki süreçte, komünistler daha yoğun bir enerji ve çaba ortaya koymak zorundadırlar. Değişik mücadele araçlarımızı en etkin bir biçimde kullanarak gündeme müdahale etmeliyiz. Gerçekleşecek somut saldırılar karşısında somut politika ve pratik tutumlarla kitleleri harekete geçirmeye çalışmalıyız. Seçim çalışmalarıyla kazandığımız mevzileri en iyi bir biçimde değerlendirmeli, ilişkileri süreklileştirmeyi başarabilmeliyiz. Alttan alta biriken öfke ve hoşnutsuzluğu sermaye iktidarının temellerine yöneltebilmek için görev ve sorumluluklarımızı daha sıkı bir biçimde sarımalıyız.

Kırşehir'den bir komünist

TKİP Kuruluş Kongresi Belge

Devrimci politika ve

Taktik alandaki aksamalara ilişkin temel noktaları nasıl saptıyor parti? Bizden kongre değerlendirmeleri çerçevesinde beklenen bu olacaktır. Bu böyleyse eğer, örneğin, biz diyeceğiz ki; merkezi planda hareketimiz, olayları iyi-kötü izlemesine, genel durum değerlendirmelerini belli bir başarıyla yapmasına rağmen, bundan toplam olarak örgüt için süzülmesi gereken sonuçları yeterince pratikleştiremedi, bunları belli eylem direktiflerine dönüştüremedi, bugün örgütümüzün önünde şu pratik görevler durmaktadır diyemedi; dolayısıyla, bundan sonra merkezi önderlik durumu değerlendirirken, politikayı saptarken, saptadığı politikayı belli temel noktalar üzerinden somutlayabilmelidir de; bunu tüm partinin önüne somut görevler ve direktifler toplamı olarak koymasını bilebilmelidir. Öte yandan da diyeceğiz ki; ama merkezi önderlik bunu böyle yapsa bile, eğer her alan, her birim, her yerel örgüt bunu alıp kendi alanına ilişkin somut bir değerlendirmeyeyle; yanısıra, bu politikayı kendi alanında ya da kendi biriminde nasıl hayata geçireceği sorununun yanıtlarıyla birleştiremezse, MK'nın genel taktik önderliği, buna ilişkin saptamaları, belirlediği genel görev ve direktifler gene de kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Yerel örgüt alanındaki zaafiyet planında da dönüp bunları söyleyeceğiz. Söylenmesi gereken başka şeyler de var.

Taktik politikayı somutlaştırmanın sorunları

Tuna: Taktik metni dört parçadan oluşuyor. Ama ilk tartışmalar biraz örgüt ve eylem alanı üzerinden yoğunlaştı. Bu çerçevede metnin de bu alanda zayıf kaldığına ilişkin belli değerlendirmeler yapıldı. Bu nedenle bunlara ilişkin bazı şeyler söylemek istiyorum.

Birincisi, bizim politika alanında anti-emperyalizm sorununun ne olduğu, bunun günümüz Türkiye'sinde nasıl ele alınması gerektiği üzerine değerlendirmede herhangi bir zayıflığımız olduğunu düşünmüyorum. Bu, meselenin stratejik alanında ve genel taktik çerçevesinde böyle. Ama daha özeldi ve güncel planda, bugünün Türkiye'sinde özelleştirme karşıtı mücadelenin, aslında anti-emperyalist mücadelenin önemli bir dinamiği olduğunun, sınıfın eyleminin zaten bunu gösterdiği üzerinden bir değerlendirmesi çok güçlü olarak yok. Bu örneği anti-emperyalizm ile özelleştirme ilişkisi üzerinden veriyorum, çünkü çok belirgin olan alanlardan biri. Bizim Kürt sorunu üzerinden söylediklerimizde, ulusal hareketin taleplerinin içerisinde örneğin toprak sorunu ile ilgili taleplerinin olmamasına dair eleştiriler var. Ama bizim yayınlarımızda da, Kürt sorunu üzerinden çıkan teşhir yazılarında, köylü/toprak sorununun talepler olarak yer alması söz konusu. Burada ciddi bir zayıflık var. Aslında bu, belli konularla ilgili temel değerlendirmelerimizin, bugün politik yayınının teşhir düzeyine bile hala çok sinmediğini, politik alana henüz gereğince sinmediğini gösteren bir yan.

Biz, özellikle 3. Konferans sonrasında, ülke çapında maddi bir güç olmanın asgari koşullarını yakaladık. Bunun üzerinden metinde, bir dizi yer/bölgede sınıfın eylemine dayanak bir taraf olmak (aslında sadece bölgeler açısından değil, ülke çapında da) iddiası var. Parti bu iddiayı giderek somuta taşıyacak. Bu, önümüzdeki dönemde sınıflar arası ilişkide, partinin, sınıfın eylemine dayanarak güç olabileceği yeri tanımlıyor.

Meselenin bu yanı düşünülürse, bizim bu alanlarla ilgili zayıflıklarımızı bir parça göstermemizin önemi var. Bu, dağınık bir alan. Taktik komisyonu bu alanlara girdiği ölçüde, meselenin diğer yanlarıyla ilgili çok fazla tartışmadığı, daha çok talepler, sloganlar, bugünkü güncel siyasal göstergeler üzerine tartıştığı (alttaki temel konu başlıklarının da böyle kurgulandığı) söylenebilir. Buna rağmen bu, aslında hala da strateji ile taktik alanda bugünkü güncel siyasal durumun tahlili üzerinden yapılabilir. Bu, doğal olarak bizim zaten fazlasıyla güçlü olduğumuz bir alan. Bizim sadece stratejik değerlendirmelerde değil, güncel siyasal tahlillerde de güçlü olduğumuz biliniyor. Şöyle söyleyebilirim; belli değerlendirmelerde, örgütlenme ve eylem alanındaki zayıflık, aslında metinde dönme vurgulanan yanlardan biri. Ama bu alandaki

zayıflığa çözümü masa başında örgütlenme ve eylem biçimleri geliştirerek de bulamazsınız zaten.

Bir devrim toprağı olarak bu ülkede, sol hareket dinamikleri ile sınıf hareketinin eylemlerini ifade ediliş biçimi arasında da bir farklılık var. Gazi Direnişi gerçekleşiyor, ama direniş sınıf tarafından ciddi bir eylemlilikle karşılanmıyor. Öte yandan, bugün metal sektöründe bir hareketlilik yaşanıyor, ama devrimci hareketin mevzilendiği semtlerde kendi çapında bile hareketlilik yok. Bu kopukluk zaten bir zorluk alanı. Artı, sınıf hareketinin ekonomik düzeyde bile merkezi eylemleri çok zayıf. Sınıf hareketi ekonomik alanda öne çıkan talepleri üzerinden bile son derece parçalı bir tablo sunuyor. Biz taktik taleplerin kitle mücadelesinin kendi içerisinden çıkacağını; onun daha derinleştiği şartlarda, örgüt ve eylem biçimleriyle de açığa çıkacağını biliriz. Dolayısıyla, metnin zayıflığının arkasında, aslında bugünkü tablonun zayıflığı var. En azından ben böyle düşünüyorum. Bu, meselenin hala da genel esası bence.

Diğeri, bizim örgütsel çalışmamızın bulunduğu alanlarla, bugünkü örgüt ve eylem biçimlerine ilişkin bir tartışma. Bu, bizim bölge ve il komiteleri üzerinden, öne çıkan merkezi düzeydeki talepler nedir diye, bir yıldır parça parça tartıştığımız bir sorun. Bunu, bölge örgütleri, bölgelerde inisiyatif, merkezi örgüt, burdaki merkezi politikalar, yb. üzerine yaptığımız tartışmalara açıklık sağlaması için de söylüyorum. Biz geçen yıldan beri ihtiyacı hissedilen bu alanda zayıf kalıyoruz. Bu zayıflığın, önümüzdeki dönemde de inisiyatifli bir bölge örgütü çalışması ihtiyacını ortadan kaldırdığını düşünmüyorum. Ama bu alanda zayıflık taşıdığımız sürece, zorunlu bir kötülük olarak, bu bir dönem için öne çıkacaktır.

Mesela bizim Makina Kalıp grevi üzerinden, bütün bir metal sektörüne yönelik olarak, esneklikle ilgili merkezi bir çalışmamız olması lazım. Bu, sadece Makina Kalıp üzerinden, o alanda faaliyet yürüten bölge örgütünün işi olamaz. Dahası, Makina Kalıp üzerinden yürüttüğümüz faaliyetin ötesinde, tespit edilmesi gereken bir yan var. Makina Kalıp'ta pratik planda ilişkimizi yürüten organların ya da yoldaşların belli bir politik bakışlarının olduğu yerde, bunlar kalkıp; "bu aslında TİS döneminin öncesinde bütün metal işkoluna yönelik bir saldırı; bizim sektörle ilgili bir bültenimiz de var; buna ilişkin merkezi bir faaliyet örgütlenmeli" diyebilmeliler. Ama bizim böyle kadrolarımız henüz yok maalesef. Bu koşullarda, bu tür merkezileştirmeleri yerel düzeyde yapacak bir merkezi örgüt halkasına (somutta güçlü ve işlevli İK'lara) ihtiyaç var.

Bu, bu anlamda bir merkezi görev. Siz eğer özelleştirmeye ilgili 16 Mayıs'ta ('98) mitinge gidiyorsanız, aynı günlerde devlet demokratik hak ve özgürlükler üzerinden koca bir saldırıya geçmişken,

!eri

taktiğin sorunları/3

Cumartesi eylemleri özel bir önem kazanmışken, bir kısım gücünüzü sendikalar ve fabrikalar üzerinden Ankara'ya mitinge yolluyorsanız, onlar kendi bulundukları alanda özelleştirme ile ilgili bir çalışma yapmalıdırlar. Ama bu, örneğin Kartal bölge örgütü üzerinden planlanamaz. Siz oturacaksınız, özelleştirme karşıtı mücadelenin anti-emperyalist eğilimler göstermesini; bunun üzerinden taşradaki sınıf dinamiği olgusunu; Şubat'ta ('98) İstanbul'da yapılan ÖKP mitinginin, o güçlü dalgayı arkasına aldığı halde, sadece üçbin kişiyle yapıldığını; buna ilişkin nasıl bir propaganda ve ajitasyon yürütüleceğini, sorunun nasıl ele alınacağını ortaya koymak durumundasınız. Biz bunu yapmıyoruz. Bu olmadığı sürece, biz Türk-İş'in 80 bin kişiyle yapılan özelleştirme karşıtı merkezi mitinglerine güçlü bir biçimde katılamayız, ya da yalnızca kendi sınırlı çevremizi katarız. Biz yarın binlerce kişi olmadan da bu tür yerlerde şimdiden pratik bir taraf olabilmeliyiz. Ama bu ancak; Yatağan'dan gelen Tes-İş şube ile şöyle bir politik birlik yakalayabilmeliyiz, onların eğilimleri şu diyebilmekle mümkün. Bu, o eyleme giderken sadece taktik talepler listesi hazırlamak, "Özelleştirmeye hayır, yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!" sloganı atmak değil, taktik planda bunları nasıl birleştirebiliriz diye düşünmekle olanaklıdır.

Soruna buradan bakıldığında, merkezi örgüt/gündemden aksayan halka ile ilgili açıklıklara ulaşırız. Bu, bizim 3. Konferans'tan sonra, bölge örgütleri, inisiyatifli bir bölge çalışması, sektör çalışması konusunda alacağımız mesafe üzerinden ihtiyaç duyulan ve altı çizilen bir alan. Çalışmanın kendi doğal sınırlarının gelip vardığı nokta bu. Siz altta fabrika politikaları ve fabrika hücreleri olarak bunu tamamlamaz, yukarıda da ülke çapında ve iller çapında merkezi ve yerel siyasal rolünüz ve merkezi ve yerel siyasal taktiğinizle ilgili açıklıklar yaratmazsanız, o çalışma kendi içerisinde derinleşmez. Ondan sonra döner, metal alanında sağ eğilimler, tekstil alanında sol eğilimler kendini gösterir. Bu iş nesnellğinde böyle.

Geçen yıl ('97) sınıf hareketinde sendikal arayış olduğuna ilişkin tartışmamız vardı. Böyle bir arayış tespiti yaparsanız, bunu sadece konfeksiyon alanındaki birkaç fabrikanın sendikalaşması olarak değil, sınıf hareketinin genel bir eğilimi olarak alırsanız, o zaman dönüp metal sektöründe başka bir şeye bakmanız gerekir. Bu sadece yayınlar üzerinden bir ilgi değil, işin esasında pratik bir ilgi olmalıdır. Örgütsel güçleriniz varsa eğer, bunu merkezi düzeyde de gündeme getirmektedir. Biz bugün açık çalışmada Hatay'dan önce Zonguldak'ı tercih ediyorsak, bu politik bir tercihin, özelleştirme saldırısının ordaki rolünün değerlendirilmesinin sonucudur. Sendikal bir arayış içerisindeki bir harekette güç olabilmek için de,

buna birbuçuk yıl önceden hazırlanabilmektedir. Bu nedenle bu alanlardan mesafe almamız gerektiğini düşünüyorum.

Metinde; altta fabrika hücreleriniz ve bölgedeki fabrikalarda onlarca öncü işçiyle ilişkiniz olmaksızın, özgül bir bölge faaliyeti de yürütemezsiniz, bölge politikası da belirleyemezsiniz denilen şey, demin tanımladığım merkezi politikanın aslında bölgelerdeki alt ölçeği. Bugün bizim alt bölge organlarımız ayrı ayrı yerine getirilmesi gereken üç fonksiyonu bir arada yerine getiriyor. Örneğin X'de bir bölge organımız var. Bu organ bölgeye ilişkin özgül politika saptayacak, politik önderlik yapacak. X'de ne olup bitiyor, petro-kimyadaki eğilimler ne? Bunları saptamak ve politika oluşturmak, İstanbul İK'sının değil, X bölge örgütünün görevidir. Doğallığında da böyle olması gerekir. Ama aynı bölge organı üyeleri, bugünkü darlığımız nedeniyle, bizzat fabrikada çalışıyorlar, tek tek fabrikaların politikalarını belirlemekle, onları pratik planda yürütmekle de görevliler. Görev ikamesi, yani yönetici organların alttaki işleri yapmak durumunda kalması diyoruz ve bunu eleştiriyoruz. Ama zorunluluk bunu doğuruyor. Darlığımız şartlarında, bölge organları birden fazla fonksiyonu yükleniyor. 3. Genel Konferans sonrasında, propagandacılar, ajitatörler ve örgütçüler planında uzmanlaşmaya vurgu yaptık. Ama darlık koşullarında bunu başarabilmiş değiliz. Bu üç fonksiyonu bir arada yerine getirmeye çalışan bölge organlarımızın, henüz güçlerini bulamadıkları ölçüde, kendi içerisinde politik olarak yetkinleşmelerinin de belli sınırları oluyor.

Bu nedenle, metindeki, "fabrika hücreleri olmaksızın, bölge organları bölgelere ilişkin özgül politika saptayamaz, özgül faaliyet örgütleyemez" vurgusu, bence hala da yetersiz. Bunun biraz daha açılması gerekiyor. Değişik fonksiyonları yerine getirecek bir örgütlenmeyi oturtacak asgari bir işbölümüne yönelmeksizin, yürüttüğünüz faaliyet hep bir parça verimsiz ve yetersiz kalır. Ama bu, bizi ataletle düşürerek, bölgelerde faaliyete geçmemize engel olur mu? Öyle olacağını sanmıyorum. Zaten aldığımız mesafe bu alanda. Ama geline mesafenin kendisini hissettirdiği bir boşluk alanı var. Metindeki

Taktik nedir? Herşeyden önce durumun doğru değerlendirilmesidir. Durum nedir? Kitle hareketi geridir. Gerilik nedir? Bu, kitle hareketinin parçalılığını anlatır. Geri bir kitle hareketi düzeyinde, kitleler ancak kendilerini çok dolaysız, çok doğrudan, çok günlük olarak ilgilendiren meselerlerle ilgileniyorlar demektir bu. Bu, bugünün Türkiye'sinde mücadelenin düzeyi ile ilgili bir sorundur ve doğru bir taktik değerlendirme, herşeyden önce bu durumu nesnelliği içerisinde görebilmektir. Zindanlarda direnenler DGM ile uğraşırlar, işçi kendisini satan sendika bürokratiyle uğraşır, köylü kendi sorunlarıyla uğraşır, öğrenci hukuk terörü ile uğraşır vb. Herkesin karşısına özgülünde çıkan sorunlar zaten farklıdır. Ve politika yapmasını bilmek ya da genel bir politikayı özgülleştirmesini bilebilmek, bu gerçekliği hesaba katmaktır zaten.

fabrika hücreleri tanımını, yalnızca fabrika hücrelerinin yaşamsal önemine yönelik bir vurgudur. Ben vurgunun yetersiz olduğunu söylerken de, bunu anlatmaya çalışıyorum. Bu tartışma, aslında örgüt alanıyla, bizim dar örgütsel yapımız/çalışmamızla ilgili bir tartışma.

"Mevzi eylem-merkezi eylem" ilişkisi çerçevesinde şunu söyleyeceğim: Biz Makina Kalıp gibi eylemlilikleri, genelleşecek, merkezileşecek taktik fırsatları olarak değerlendirmiyoruz. Mevzi direnişlere müdahalemizi de merkezi önderlik düzeyinde ele almıyoruz. 3. Konferans sonrası süreçte, mevzi direnişlere müdahale, daha çok dayanışmacı bir yön taşıyor. Hem ilk imkanlarımızın sınırlılığının oradaki sınıfın öncüleriyle birleşmeyi güçleştirmesi, hem de mevzi direnişlerin niteliğinin/derinliğinin gerilemesi bunda rol oynadı. Bir; işin nesnellığı (ordaki mevzi direnişin kararlılığının, militanlığının gerilemesi) bunu zorluyor. İkincisi; siz o mevzi direnişle dışardan ilişki kurduğunuz şartlarda, bu size zaman kaybettiriyor.

Taktik politika alanı diyoruz, bu çok değişik alanlara yayılabilir. Bizim 1. Genel Konferans belgelerimizde çevre hareketi ile, kadın hareketi ile ilgili bölümler var. Biz bunu henüz dar okluğumuz, aslında bu ihtiyacı çok yakıcı hissetmediğimiz bir evrede yapıyoruz. Bir politik örgüt olarak, çeşitli alt alanlara ilişkin olarak taktik politik tutumlar almaya çalışıyoruz. Hiç değilse, "bugünkü kadın hareketinin içerisinde eğilim nedir, buna karşı ne yapılır?" diye ilk düşünceleri ortaya koyuyoruz. Ama aradan geçen dönemi düşünün! Biz Polisan'da işçilerle buluşuyoruz, ama işçilerin eşleri üzerinden yaptıklarımız çok sınırlı. Bunun üzerinden bir kadın çalışmamız yok örneğin. Meseleye bu yanlarıyla da bakıldığında, çok

geniş alana yayılacak bir merkezi sorumluluk alanı yerli yerine oturur.

Bunun dışında, metindeki bir başka vurgu; ilk dönemin pratik zorlukları her ne olursa olsun, inisiyatifli bir yerel organ çalışmasına, politik planda bir bölge organının çalışmasına yönelik olarak yapılıyor.

Taktik eylem alanına ilişkin olarak Semih yoldaşın konuşması üzerinden bir şeyler söyleyeceğim. Bizim, sınıf hareketinin gerilediği bir yerde, sınıf eylemini örgütlemek noktasında olanaklarımız kuşkusuz fazla değildi. Sertek gibi örneklerimiz çok sınırlı. Bunun nesnellikten kaynaklı bir yanı var. Bu nedenle, örgütün genelinde, “eylem patlatmaya” yönelmiş, buraya kilitlenmiş ve sol hatalardan dolayı boşa çıkmış fabrika çalışması tablosuna katılmıyorum. Tuttuğumuz mevziler/güçler üzerinden bakıldığında, aslında eylem kapasitemizin sınırlı olduğu bile söylenebilir. Dışarıdan bakan devrimciler bize, siz Mutlu Akü’de niye daha fazlasını yapamadınız, diyebiliyorlar. Biz gerçekten de Mutlu-Akü’deki politik güç ve etkimizle (örgütsel demiyorum), yaptığımızdan daha fazlasını yapabiliydik. Ama dönüp bakılırsa, bizim soldan hata yaptığımız, bu yüzden oradaki ilişkilerimizin boşa düştüğü alanlar daha azdır.

Sınıf hareketinin bugünkü geri eylem düzeyinden etkilense de, bizim eylemci kimliğimizin zayıf olduğunu düşünüyorum. Bunu hiç de sol hareketin on tane işçiyi biraraya getirerek sendika önünde korsan koyması, bu türden bir “eylemci”lik anlamında söylemiyorum. Kastettiğim, fabrikalarda, birimlerde, bölgelerde ortaya konulacak eylem kapasitesi. Bugün bizim, DISK’in 11 Aralık ('97) yürüyüşüne çok daha güçlü katılabileceğimiz bir örgütsel tablomuz var, ama somutta böyle bir katılımımız yok. Bu nedenle tam tersi bir noktaya işaret edilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Eğer yeni dönemde çalışmayı fabrikanın hangi ölçekte olması gerektiği üzerinden kurguluyorsanız, “mevzi direnişler–merkezi eylemler” içerisindeki politik etkinlik rolü de bir yere oturacaktır. Eğer siz, Brandi gibi, Töztaş gibi yerlerle anlamlı bir ilişkiye geçerseniz, bu belki sizi tekstil sektöründe hemen politik bir güç yapmaz, ama tekstil sektöründeki politik çalışma diğer alanlarda da bir etki yaratır. Bu, bugünkü sınırları içinde Töztaş’ta kaç tane kadro kazanacağınızdan bağımsız olarak böyledir. O Brandi sayesinde siz DISK’in 11 Aralık yürüyüşünü etkileyebiliyorsunuz. Yine 11 Aralık yürüyüşü üzerinden, sizin yeniden ODTÜ’de politik güç olma şansınız doğuyor. Bugünkü dar sınırlarında bile, sınıfın eyleminin gücü üzerinden, sınıfın dışındaki kesimlerde politik etki bırakma şansınız var. Ve bugün eğer bunlar bir parça eylemli düzeyde bir araya gelebiliyorsa, bizim bunları yeterince değerlendiremediğimiz bir tablo var. Böyle bakmadığımız için, bizim ODTÜ çalışmamız anlamlı bir olgunluğa erişmişken ve 11 Aralık eylemine muhtemelen yüzlerce insanla gelmişken, bu eyleme organik-politik müdahalemiz zayıf kalabiliyor. Oysa bu sınıf çalışmamızı dışardan besleyecek bir alan.

Taktik talepler alanı salt bir tahlil alanı değilse, bu pratik-politik çalışmaya dönecekse eğer, burada yapacağımız her politik müdahale, bizim sınıf içerisindeki örgütsel-politik etkimizi de güçlendirir. Eğer politika ile güç olmak deniliyorsa, politika ile

Öğrenim yılının başında “Parasız, demokratik, bilimsel eğitim!” demiştik, yükleneyeceğimiz nokta böyle saptanmıştı. Ama bir de bakıyoruz karşımıza hukuk terörü çıkıyor, bu durumda ne olacak denilebiliyor. Bu bir kavrayıssızlığı anlatıyor. Politika yapmak demek, hayatın o binbir türlü zenginliğini hesaba katmak demektir zaten. Özgül olan bu değil midir? Öğrenci gençlik alanında bugün 50 türlü sorun saptayabilirsiniz ve her birine karşı belli tutumlar geliştirmek durumundasınız. Bir yanı özelleştirmedir, bir yanı hukuk terörüdür, YÖK’tür, kapıdaki polistir, iki de bir faşistlerin saldırısıdır, öteki yanı Kürt yurtsever hareketinin durumudur... Siz kendi alanınızı bütün bu zenginliği içerisinde kavramaz ve bunun gerektirdiği özgül politikaları, yaklaşımları geliştiremezseniz, zaten yığınlara ulaşamazsınız, zaten politika yapamazsınız.

güç olmanın en büyük imkanları burada. Bugün bizim özgül bir kadın faaliyetimiz olabilseydi, bence tekstil faaliyetimiz daha da güçlü olurdu. Nesnel planda bu böyle, mutlak anlamda söylemiyorum. Bizim böyle olanaklarımız da vardı.

Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.
(...)

Döneme ilişkin politikaların somut görevler halinde somutlanması

Aykut: Genel planda söylenenleri bazı somut deneyimler üzerinden tartışmak istiyorum. Öncelikle şu boyut gözden kaçırılıyor tartışmalarda. Biz sınıf çalışmasının pratik sorunlarını tartışırken, doğal olarak önümüze taktik/politik sorunlar çıkıyor. Ama bir parti olarak kendi süreçlerimize baktığımızda, biz sınıfın güncel mücadelesi içerisinde tam da onun tarihsel devrimci eylemini örgütlemek üzere yola çıkan bir hareketiz. Bu, bizim için herşeyden önce program demektir. Taktik politikanın sorunlarını tartışırken, bir programımızın olmadığı (bu elbetteki perspektifsizlik anlamına gelmiyordu) önceki süreç ile bundan sonraki süreci kesin bir tarzda birbirinden ayırtırmamız gerekiyor.

Programdan yoksunluğun taktik-politik alandaki yetersizliklerimizde temel önemde bir rolü olduğunu düşünüyorum. Ama tek başına buna da indirgenemez. Denilebilir ki; programda söyleyeceğimiz şeyler yeni değildir, biz zaten bunları perspektif planında söylemişizdir. Bu elbette doğru, ama hangi planda? Somut örnekler üzerinden düşünebiliriz bunu. Merkezi yayın organlarımızda döneme ilişkin somut tespitlerimiz ve perspektiflerimiz var. Ama aynı yayınlarda çok net ve bütünlüklü bir tarzda, döneme ilişkin politikalarımızı göremiyoruz. Bu, politikaların merkezi olarak belirlenmesinden öteye, onları yayın çizgimize ve pratiğimize egemen kılmamızın önemini ortaya çıkartıyor. Biz dönemi tahlil ediyoruz, sınıfsal ilişkileri tahlil ediyoruz, ama buradan çıkacak politik sonuçların somut görevlere somut bir biçimde bağlandığını ve direktif tarzında hareketin önüne konulduğunu göremiyoruz. Susurluk çok bir somut örnektir. Ben, yayın organlarımızda söyleyebileceğimiz herşeyi söylediğimizi düşünüyorum. Ama Susurluk’a ilişkin değerlendirmelerden çıkardığımız çoğunlukla propaganda düzeyinden kalıyor. Hala da öyle olduğunu düşünüyorum. Susurluk’la başlayan süreç devam ediyor; ama bizim Susurluk’a, Susurluk üzerinden devlete ilişkin tespitlerimizin pratik alana

taşınması sorunu hala karşımızda duruyor. Bu nedenle, döneme ilişkin politikaların pratikleştirilebilmesi gerekiyor. Susurluk meselesinin yakıcılığı çerçevesinde güncel planda, biz sınıfın, kitlelerin duyarlılık noktaları üzerinden taktik taleplerimizi belirleriz, ama bunun ötesinde de bir dönem değerlendirmesi yaparız. Sınıf hareketinin hangi noktada patlak vereceği veya harekete geçeceği, bundan bağımsızdır. Ön süreçte sınıf hareketi ve çalışması üzerine yaptığımız tartışmada, küçük ölçekli fabrikalarda çalışma ile büyük sanayi sektörlerinde çalışma arasındaki fark konulurken, bir sınıf partisi dönemsel sorunlara takılmadan gerçek hedefine yönelebilmeli, denilmişti. Cihan yoldaş, bu kadar

sorunun yığıldığı bir ülkede, bir sektörde ya da alanda her an bir patlamanın olmaması mümkün değil diyordu, herkes de ortaklaşıyordu. Çok geçmedi, aradan daha bir ay bile geçmedi, metal sektöründe hareket patladı. Daha yakın planda bakıldığında, buradaki hareketliliğin ortaya çıkmasını koşullayan ne? Hareket, sendika bürokrasisinin ihanetine karşı sınıfın kendiliğinden bir tepkisi. Daha gerilere bakalım; bir yıl öncesinde bir ESK kampanyamız vardı. ESK kampanyası üzerinden, bir takım zayıflıklarımızdan bağımsız olarak, biz sınıfı ne kadar harekete geçirebiliriz? Bunları gerçekten karşılaştırmak gerekiyor. ESK kendi içinde bir kampanyadır, bir çalışmadır, güçlü bir tarzda yapılırsa mutlaka yan sonuçlarını üretir. Ama biz buradan tartışmıyoruz. Buradan tartışabilmemiz gerekiyor.

Somut durumun somut tahlili diyoruz; eğer mahalli çalışmada buna ilişkin bir açıklık yoksa, kendi içinde ne kadar derinleşirse derinleşsin, bunun imkanlarının sınırlı olduğunu düşünüyorum. Tuna yoldaş sınıfın sendikal arayış içinde olduğuna dair bir dönem tespitimiz vardı, dedi. Bugün dönüp kendi bölgeme bakıyorum; bu bölgede bir yıl içinde gelişen sınıf hareketliliğinin eksenini, sendika değiştirmedir. Herşey bizim gözümüzün önünde olup bitiyor. Üstelik biz tam da bu tespitin yapılmasının arkasından, fabrika çalışmasında bir takım adımlar attık, bunun olumlu sonuçları oldu. Ama yine de bu tespiti uygun bir pratik-politik yönelimde zayıf kaldık. Demek ki, sınıfın sendikal arayış içinde olduğu tespitin altı yeterince döşenememiş; çalışmanın içinde olmamıza rağmen, buradan gerekli halkayı yakalayamıyoruz. Yerel inisiyatifin/çalışmanın ortaya çıkardığı olumsuz-olumlu deneyimlerin merkezi düzeydeki politikaların belirlenmesine katkısı kuşkusuz ki olur. Ama sorunu buradan koyamayız. Bizim tam da merkezi politikanın güçlendirilmesi temelinde taktik politikalara bakabilmemiz gerekiyor. Buradan bakmadığımız ölçüde, çubuğu nereye bükceğiz sorunu çıkar karşımıza. Kendi bütünlüğü içinde baktığımızda, dönemsel politik tespitler ile taktik politika ilişkisini kendi içinde kurgulamamız gerekiyor.

Kuruluş kongremizde bir program ortaya koyuyoruz. Programımızın kağıt üzerinde kalmaması için, bunun gerçekten politik bir yönerge olması gerekiyor. İlişkiyi bu bütünlük içinde ele alabilmemiz gerekiyor. Bunların tümü gerçekten merkezi güçlü bir önderliği, yapıyı, işleyişi gerektiriyor, kendi içinde organlaşmayı gerektiriyor. Örgütsel darlığımız bizi ne kadar zorlarsa zorlasın, bu bizim temel halkaları

birbirine bağlama noktasındaki zayıflığımızı açıklamaz. Biz bu alanlar arasındaki halkaları kurarız, döneriz bunun sonuçlarını taktik planda yeniden sorgulayabilme, oradaki hatayı görebilme ya da orda çıkan deneyimleri toparlayabilme imkanına kavuşuruz.

Somut bir örnek olduğu için değinmek istiyorum. Bir taraftan, sınıf hareketinin iktisadi zeminde bile durgunluk yaşadığı bir dönemden geçiyoruz; öte yandan, devrimci hareketin sınıf kanalının dışında yürüdüğünü söylüyoruz. Metal işkolunda faşist sendika yönetimine gösterilen tepki, özünde düzenin yasalarına gösterilmiş bir tepkidir. Bir taraftan da bugünlerde devrimcilerin DGM boykotu var. Her iki kanaldaki mücadele de, nihayetinde devletin hukuk terörüne karşı veriliyor. Bugün Türk-Metal'e karşı gelişen hareketi biz hangi halkaya bağlayacağız? Bizim sorunumuz bu olabilmelidir. Pratik planda tartışıyoruz; bu akışın Birleşik Metal'e yönelmesi karşısında, biz ESK ihanettir sloganını öne çıkartmalıyız diyoruz. Ki bu doğru bir tutumdur. Ama bugün işçiler Türk-Metal'e karşı bir tepki ortaya koyuyor, bunu bir yerde ifade etmeye çalışıyorlar. Bizim bunu güçlendirecek ve bu güçle hareketi daha ileriye sıçratacak bir zemini tanımlayabilmemiz gerekiyor. Bu açıdan, mesela dönemsel kampanyaları, bizzat pratiğin kendi gelişme seyri içerisinde bir ölçeğe vurabilmemiz gerekiyor. DGM boykotu üzerinden diyoruz ki, sınıf ekonomik-sosyal hakları için bile mücadele zemininden uzak duruyor. Dolayısıyla, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesiyle de arasında mesafe var. Ama biz, bu kanalları birleştirebilme noktasında çok daha titiz davranabilmeli ve meseleyi kendi somutluğu içinde tahlil edebilmeliyiz. Ben, burada yazılan perspektif yazılarının büyük ölçüde bu unsurları taşıdığını düşünüyorum. Ama bugün ne kadar güçlü yerel örgütlerimiz olursa olsun, ne kadar yetenekli güçlerimiz birikmiş olursa olsun, meseleyi bu temelde kuramadığı ölçüde, burada yeniden başka sorunlar çıkacaktır.

Taktik politika pratiğinde yerel inisiyatifin önemi

Osman: Güç ve olanakların sınırlılığına karşın, iktidar perspektifine sahip parti örgütleri, yerel düzeyde politik süreçlere müdahale etme pratiği içinde deneyimler edinecek, bunun kendisi merkezi politikaların daha da olgunlaşmasına hizmet edecektir. Bu ikisinin birbirinden kopuk olmadığını düşünüyorum.

Pratik-politik faaliyet içinde önümüze bir dizi sorun çıkıyor. Merkezi önderlikten bunların her birine ilişkin perspektif koymasını talep etmek gibi bir yaklaşımımız olamaz. Örneğin kongre sürecinde Ceyhan'da, Hacı Bektaş'ta bir takım süreçler yaşanıyor. Bu alanlardaki güçlerimizin, iktidar perspektifini içselleştirmiş bir kavrayışla, yaşanan sürece müdahale etmesi gerekiyor. Bunun için hiç de merkezin özel politikalar saptaması gerekmiyor.

Hazırlanan metinde, genel planda ifade edilenlere ilişkin olarak tartışılacak fazla bir yan görmüyorum. Ama politik-taktik planda, örgütümüzü cyleme yönelme noktasında bir perspektif oluşturup metinde

Örgütsüz, çaresiz, eyleme geçemeyen kitleler gerçeği ve sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırıları... Bugünü karakterize eden temel özellik bu. Böyle bir durumda, isterseniz de tek boyutlu, tek biçimli, tek şiarıda özetlenmiş bir taktik saptayamazsınız. Kitle mücadelelerinin dinamik dönemlerinde, gelişmelere bağlı olarak, kitleleri, onların hareketini belli bir sorun, belli bir hedef ya da istem üzerine yoğunlaştırmak, tüm hareketi tek bir şiar etrafında odaklaştırmak olanaklı olabilir. Ama hareketin durgun, kitlelerin edilgen olduğu bir evrede, taktiğimiz, şiarlarımız da zorunlu olarak parçalı ve çeşitli olmak durumunda. Özelleştirme ve benzeri sorunlar çalışan sınıfların tüm kesimlerini etkilediği ölçüde birleşik bir eksen olabilir. Ama bunun her toplumsal kesimdeki anlamı ve uygulaması farklı olduğuna göre, yine somuta özgüleleştirme ve buna ilişkin taktikler ve şiarlar sorunu çıkar karşımıza.

buna yer veriyorsak, taktik-politik sloganlar konusunda da bunu yapmalıyız. Bu nedenle metne sloganlar üzerine özel bir bölüm eklenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Burada tartışmaya neden olan bir sorun vardı, metinde bu konuda bir zaaf görmedim ben. Biz bir yerde örgütsel bir omurgaya sahipsek, hücrelerimiz varsa, örgütsel boyutu ile bir maddi güçsek, politika yapabiliriz tanımı. Aslında bu, hücrelerin ve örgütün önemini vurgulamaya dönük bir çubuk bükmedir, böyle anlamak gerekiyor. Zaten hemen altındaki paragrafta, siz bunun olmadığı koşullarda, elinizdeki güçler neyse, o güçlerle taktik-politikanın gereğini yerine getirerek iş yaparsınız, maddi bir güce dönüşebilirsiniz, şeklinde bir vurgu var.

Semih: Öncelikle, dönem tespitimizin olması, ama buna ilişkin politikamızın çok somutlanmaması üzerine Aykut yoldaşın ifade ettiği düşünceye katılmadığımı belirtmek istiyorum. Eğer bir dönem tespit yapılmışsa, bunun üzerinden döneme ilişkin bir politika da ortaya çıkmıştır. Bizim dönem tespitlerimiz, bunun üzerinden politikalarımız hep oldu. Örneğin sendikalara yönelik yapılan tespitlerin tümüyle doğru olduğunu, bugün işçi sınıfı cephesinde yaşanan son gelişmeler, metal sektöründeki patlama gösteriyor. Hain grup ile sınıfın karşı karşıya kalmış olduğunu, buna tepkinin de ancak böyle gerçekleşebileceği tespitini bu son gelişmeler gösteriyor. Ben vurgunun, genel plandaki tespit ve politikalarımızın pratikte insanlar üzerinde yarattığı yan sonuçları gözetmek, bunun sonuçları üzerinden dönüp insanlarımızı eğitmek alanındaki eksikliğimize yapılması gerektiğini düşünüyorum.

Sınıf çalışmasında "direniş patlatma", "gerilla tarzı" vb. üzerine söylediklerim anlaşılabilir görünmüyor. Bu konuda şunu söylemek istiyorum: Buradaki zaafiyet militanlıktan değil, fakat istikrarsızlıktan, soluksuzluktan geliyor. Mesele "direniş patlatma" girişimleriyle çokça karşılaşmak değil, anlayış planında böyle bir zayıflık var. Eğer bir fabrikada bir gelişme varsa, burada inisiyatif konulursa, bunun önu açılabilir, bu potansiyel hemen harekete geçirilebilir gibi bir yaklaşım söz konusu. Yoksa da adeta burada yapılacak çok fazla bir şey yok diye bakılıyor. Bunun temelinde soluksuzluk yatıyor. Bir fabrikada işçileri hemen harekete geçirme ve başka bir alana geçme gibi bir düşünce yatıyor. Örneğin fabrikalarda çalışan yoldaşlarımızın hemen hepsi, o fabrikada yıllarca çalışacağı düşüncesiyle hareket etmiyorlar. Oradan atılıp bir başka fabrikaya geçileceği düşünülüyor hep. Bu bakış son dönemde

belli ölçülerde kırıldı. Bu çerçevede, eylem refleksindeki zayıflık sorunu bundan bağımsız bir sorun. Tuna yoldaşın yapmaya çalıştığı tartışma bir başka tartışma. Benim anlatmaya çalıştığımın bununla bir alakası yok.

Taktik sorununu çeşitliliği ve zenginliği içinde kavramalıyız

Bayram: Taktik konusunda Türkiye solunda genelde de bir kavram kargaşası yaşanıyor. Hepimizin bildiği bir eser var; "/ki Taktik". Türkiye solu hala bunun iki ayrı strateji olduğunu bile kavrayabilmiş değil. Burdaki taktik sözcüğünün aslında burjuva

devrimine ilişkin stratejiyi anlattığını çoğu insan bilmiyor. Bir, böyle bir kargaşa var. İkincisi; stratejik başarıya ulaşmak için taktik gerekiyor. Böyle olunca da stratejiden hareketle taktiğe bakmak gerekiyor. Fakat solda genellikle bu ikisi birbirinden kopartılarak karşı karşıya konabiliyor. En azından pratikte böyle oluyor.

Taktik, içinden geçilen dönemlere göre belli aşamalardan oluşuyor. Proletarya partisinin güç toplama döneminde taktiği farklı olacaktır. Mesela örgüt biçimleri farklı olacaktır. Temel örgüt olan parti değişmeyecektir, ama o döneme ilişkin örgüt biçimleri farklı olacaktır, mücadele biçimleri farklı olacaktır, taktik sloganları, şiarları farklı olacaktır. Yerel örgütlerimiz bunların somut anlamını yeterince bilmiyorlarsa, örneğin taktiğin somut karşılığını bilmiyorlarsa, taktik boşluğa düşmüş olacaktır.

Bir de savunma taktiği, geri çekilme taktiği ya da taarruz taktiği gibi, biraz daha geniş döneme yayılabilecek taktikler olabilmektedir. Bunun ötesinde daha güncel taktikler, günlük mücadelede büyük bir çeşitlilik ve zenginlikle uyguladığımız taktikler var. Örneğin bu bir sendika kongresi olabilir, herhangi bir miting olabilir vb. Yerel örgütlerimiz çoğu zaman bu taktik konularında bocalıyor.

Bir taktiğe sahip olup olmadığımız pratik mücadele içinde anlaşılır, isabetli olup olmadığı mücadele içinde sınanır. Somut bir gelişme karşısında örgütsel biçimler üzerinden somut politikalar ortaya koyabilmeliyiz. Örneğin metal işkolunda direniş geçen işçilere örgüt biçimi konusunda somut şeyler söylemeliyiz. Ya işyeri komitesi, ya direniş komitesi ya da temsilcilikler üzerinden somut öneriler yapabilmeliyiz. Birincisi, bu. İkincisi, somut bir mücadele biçimi önermek, somut bir şiar koymak zorundayız. Eğer böyle değilse, bu konuda boşluklar varsa, o zaman bizim taktiğimiz o alanda yerine oturmamıştır. Bu yeteneğin sergilenebilmesi için ise, yerel örgütlerin güçlendirilmesi, fabrika örgütlerinin oluşturulması gerekir.

Metnin tartışmalı bulunan vurgusunu, illa hücre formuyla başlanacak, o zamana kadar herhangi bir şey yapılamayacaktır şeklinde anlamamak gerekiyor. Hücre ileri ve hedeflenen bir örgütsel formdur. Bu forma ulaşılmaya kadar bir takım ara biçimlerden geçilecektir. Hücre aşamasına ulaşıldığında ise faaliyet daha bir derinlik kazanacaktır. Vurgu, daha ileri sıçrayabilmek için hücreyi hedeflemek gerektiğine yapılıyor, bu açıdan yerindedir.

Cemal: Genel politik perspektiflerle onun

öзgülleştirilmesi arasında her zaman bir mesafe vardır. Partinin merkezi düzeyde belirlediği genel bir taktiği yerel çalışma içerisinde özgülleştirirken zorlanıyorsunuz. Merkezi politikaların soyutluktan kurtarılabilmesi, esasta yerel çalışmanın yaratıcılığıyla ilgili bir problem. Bir yoldaş, metal işçilerinin bugün sendika değiştirmesi üzerine merkezi bir politika belirlenmesi gerektiğini söylüyordu. Aslında burada üretilecek politika çok bilinemeyecek bir şey değildir. Asıl sorun, bunun nasıl hayata geçirileceğinde. Yani sorun mahalli organların yaratıcılığı ve inisiyatifli sorunuyla bağlantılı.

Öte yandan, sınıfın geriliği koşullarında, doğru taktikleri sonuç alıcı bir tarzda hayata geçirme alanında ciddi güçlüklerle yüzyüze kalıyorsunuz. Somut politikalar üretiyorsunuz, çabalıyorsunuz, ama karşılığında hiçbir sonuç alamabiliyorsunuz. Şunu söylemek istiyorum. Özel müdahaleye yüklenmek, ama nesnellığı de gözardı etmemek, bu ikisi arasındaki ilişkiyi doğru kavramak gerekiyor.

Fabrika hücreleri sorununu da, yine nesnel süreçlerden bağımsız ele almamak gerekiyor. Fabrika hücreleri gökten zembille inen bir şey değil. Üç kadroyu bir fabrikaya sokarak orada fabrika hücresi yaratamazsınız. Fabrika hücresi, tam da oradaki sorunlara müdahale içerisinde zamanla ve çabayla oluşur. Eğer nesnel koşullar elverişsizse, o fabrika hücresini özel yüklenmeyle hemen yaratabilmeniz olanağı da yoktur. Sınıf hareketinin yükseldiği ve siz sınıfın nabzını tutabildiğiniz koşullarda, orada etkilediğiniz güçlerle yapabilirsiniz bunu.

Tartışılmakta olan sorunun temel esaslarına ilişkin açıklık

Cihan: Sorunun içine deneyimler ve bugüne kadarki pratiğin sorunları girdiği zaman, konu kendi içinde dağılabiliyor. Genel planda pratik-politik çalışmamızın deneyimlerini toparlamak değil bizim buradaki gündemimiz. Kongre sürecimiz, dolayısıyla gündemimiz yoğun olacak, birçok sorunu tartışacağız. Bu meseleleri, kendi içinde deneyimleri toparlayan bir tartışmayla da birleştirmek, bir takım zaafların ayrıntılara inen bir eleştirisine dönüştürmek gerekli de olabilir. Bunları yapmak da gerekiyor, ama esas yönünden bu platformda değil. Kongre, daha çok esaslı olan noktaları toparlamalı ve parti için bir çerçeve çizmelidir. Kongreyi izleyecek süreçte, bu temel noktalardan hareketle, sorunlar üzerine tartışmalar ayrıntılara da inilerek sürdürülür.

Burada taktik sorunu üzerine, onun anlamı, önemi, genel yapısı ve işlevi üzerine, hareketimizin bu alandaki kavrayışı ve pratiği üzerine, bu alandaki zaaf ve yetersizlikler üzerine tartışıyoruz.

Herhangi bir konu tartışıldığı zaman, öncelikle o konunun genel çerçevesine ilişkin bazı şeyler söylenir, söyleniyor da nitekim. Ben de ilk konuşmama başlarken böyle bir çerçeveden hareket ettim. Ama somutta taktik alanda, ya da daha doğru bir deyimle politika yapmak alanında, politikayı somutlamak alanında ne gibi sorunlarımız, ne gibi zaaflarımız var? Bu zaaflar nereden geliyor? Merkezi plandaki zaaf nedir, yerel plandaki zaaf nedir, birimdeki zaaf nedir? Bu soruların yanıtları neyse, bunları net bir biçimde tanımlamak, öne çıkarmak ve bir kongre kararı ve bir değerlendirme çerçevesi olarak ortaya koymak özel bir önem taşıyor. Daha sonra biz kongrenin ortaya koyduğu çerçeveyi alır, genişçe açabilir, yayınlarımızda ya da örgüt platformlarımızda işleyebiliriz. Bu tartışmalar bir zenginlik gibi

görünüyor, ama temel noktaları kaybettirmek gibi bir riski de içinde taşıyor.

Taktik alandaki aksamalara ilişkin temel noktaları nasıl saptıyor parti? Bizden kongre değerlendirmeleri çerçevesinde beklenen bu olacaktır. Bu böyleyse eğer, örneğin, biz diyeceğiz ki; merkezi planda hareketimiz, olayları iyi-kötü izlemesine, genel durum değerlendirmelerini belli bir başarıyla yapmasına rağmen, bundan toplam olarak örgüt için süzülmesi gereken sonuçları yeterince pratikleştiremedi, bunları belli eylem direktiflerine dönüştüremedi, bugün örgütümüzün önünde şu pratik görevler durmaktadır diyemedi; dolayısıyla, bundan sonra merkezi önderlik durumu değerlendirirken, politikayı saptarken, saptadığı politikayı belli temel noktalar üzerinden somutlayabilmelidir de; bunu tüm partinin önüne somut görevler ve direktifler toplamı olarak koymasını bilebilmelidir.

Öte yandan da diyeceğiz ki; ama merkezi önderlik bunu böyle yapsa bile, eğer her alan, her birim, her yerel örgüt bunu alıp kendi alanına ilişkin somut bir değerlendirmeye; yanısıra, bu politikayı kendi alanında ya da kendi biriminde nasıl hayata geçireceği sorununun yanıtlarıyla birleştiremezse, MK'nın genel taktik önderliği, buna ilişkin saptamaları, belirlediği genel görev ve direktifler gene de kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Yerel örgüt alanındaki zaafiyet planında da dönüp bunları söyleyeceğiz. Söylenmesi gereken başka şeyler de var. Örneğin, Bayram yoldaşın vurguladığı sloganlar meselesi, her taktiğin mutlaka somut bir şiarla birleştirilmesi sorunu var, vb. Bizim bunları esaslı noktalar üzerinden toparlamamız gerekiyor. Ben özellikle ve öncelikle bunu hatırlatmak istiyorum.

Kitle hareketinin geriliğinden kaynaklanan sorunlar

Tartışmalarda söylenen bazı şeyler dikkatimi çekti, ama ben onları biraz tartışmanın dağınıklığına yormak istiyorum. Mesela; şu meselede taktiğimiz bu, oysa yaşam bizim karşımıza şöyle bir sorun çıkarıyor, şimdi ne olacak, deniliyor. Ya da, bir tarafta bu oluyor ama öte tarafta bu olmuyor, bu durumda ne olacak denilebiliyor. Bu tür tartışmalar çok anlamlı değil, bir yerde belli bir kavrayışsızlığı anlatıyor.

Taktik nedir? Herşeyden önce durumun doğru değerlendirilmesidir. Durum nedir? Kitle hareketi geridir. Gerilik nedir? Bu, kitle hareketinin parçalılığını anlatır. Geri bir kitle hareketi düzeyinde, kitleler ancak kendilerini çok dolaysız, çok doğrudan, çok günlük olarak ilgilendiren meselerlerle ilgileniyorlar demektir bu. Bu, bugünün Türkiye'sinde mücadelenin düzeyi ile ilgili bir sorundur ve doğru bir taktik değerlendirme, herşeyden önce bu durumu nesnellığı içerisinde görebilmektir. Zindanlarda direnenler DGM ile uğraşırlar, işçi kendisini satan sendika bürokratiyle uğraşır, köylü kendi sorunlarıyla uğraşır, öğrenci hukuk terörü ile uğraşır vb. Herkesin karşısına özgülünde çıkan sorunlar zaten farklıdır. Ve politika yapmasını bilmek ya da genel bir politikayı özgülleştirmesini bilebilmek, bu gerçekliği hesaba katmaktır zaten. Yoldaşlarımız ya da örgüt birimlerimiz, tam da böyle bakamadıkları için, çoğu kere eli-kolu bağlı kalıyorlar.

Genele ilişkin söylenenlere daha dikkatli bakılırsa, bunların özgülde yaşanan

sorunlardan hiç de bağımsız olmadığı görülür. Genel planda ne diyoruz mesela? Düzen yapısal krizini çözemiyor, çözümsüz sorunlar içerisinde kıvranıp duruyor. Ekonomi bunalımda ve durmadan fatura üretiyor. Bu fatura yığınlaraya ödettiler. Bu faturanın köylülüğe ödetiliş tarzı farklı, işçiye ödetiliş tarzı farklı, kamu çalışanına ödetiliş tarzı farklı, öğrenci velisine ödetiliş tarzı farklı, öğrencinin kendisine ödetiliş tarzı farklıdır... Önemli olan, bütün bunları kendi özgül alanında yakalayabilmektir. İşte bu, alanda çalışan, birimde çalışan, yerelde çalışan örgütlerin işidir. Merkezi önderliğin burada, buna böyle bakmanız gerekir demenin ötesinde, yapabileceği fazla bir şey de yoktur. Okullar açılmaktadır, harç sorunu vardır, buna karşı merkezi önderlik ne diyor denmez, denilemez. Genelde kaynakların sermayeye peşkeş çekilmesi sorunu vardır, genelde bunalımın faturasının çalışan sınıflara ödetilmesi sorunu vardır, özelleştirme vardır, vergilerle karşılanması gereken bazı temel sosyal hizmet alanlarının sermaye için kârlılık alanlarına dönüştürülmesi vardır, buna rağmen de çalışan insanlardan gelirin yarısını vergi olarak kesme uygulaması vardır. Bir merkezi önderlik bu temel noktalara değinir ya da bir makalede bu durumu genelde değerlendirdiğiniz de söyleyeceğiniz şeylen fazla budur. Onun ötesinde, bunun her bir alana, her bir duruma somut yansımaları neyse, bu o birimde/alanda değerlendirilir.

Öğrenim yılının başında "Parasız, demokratik, bilimsel eğitim!" demiştik, yükleneceğimiz nokta böyle saptanmıştı. Ama bir de bakıyoruz karşımıza hukuk terörü çıkıyor, bu durumda ne olacak denilebiliyor. Bu bir kavrayışsızlığı anlatıyor. Politika yapmak demek, hayatın o binbir türlü zenginliğini hesaba katmak demektir zaten. Özgül olan bu değil midir? Öğrenci gençlik alanında bugün 50 türlü sorun saptayabilirsiniz ve her birine karşı belli tutumlar geliştirmek durumundasınız. Bir yanı özelleştirme, bir yanı hukuk terörüdür, YÖK'tür, kapıdaki polistir, iki de bir faşistlerin saldırısıdır, öteki yanı Kürt yurtsever hareketinin durumudur... Siz kendi alanınızı bütün bu zenginliği içerisinde kavramaz ve bunun gerektirdiği özgül politikaları, yaklaşımları geliştiremezseniz, zaten yığınlaraya ulaşamazsınız, zaten politika yapamazsınız.

Tek boyutlu bir taktik olamaz. "Parasız bilimsel eğitim" diyorsunuz, başınıza polis jopu iniyor; buna karşı direniyorsunuz, sizi tutuklayıp yargılıyorlar, o yargılamayla yıldırma istiyorlar. Bu noktada polis terörüne ve onu tamamlayan hukuk terörüne karşı koymak, buna ilişkin politika ve şiarlar saptamak durumundasınız. İşte bu yaşamın bütün bir zenginliği ve onun özgül ve yaratıcı politika alanındaki gerekleri. 50 türlü uzantısı var bunun. Gençler gidip

kitle hareketi geridir, yığınlar ancak kendilerini çok dolaysız olarak ilgilendiren, ancak çıplak gözle görülebilen ya da ancak içgüdüsel olarak onların tepkilerini üretebilen sorunların karşısına dikiliyorlar. İşçi sendika bürokrasisi kendisini sattığı için ayağa kalkıyor, ama patrona benim seninle işim yok diyebiliyor. Aslında sendika bürokrasisinin yaptığı nedir? Onu patrona satmaktan başka bir şey değil. İşçi bugün bunu diyemiyor, ama onu bu tepkisinden yakaladığınızda, böylece bunu da dedirtmeyi başarabilirsiniz.

pankart açıyorlar mecliste, öğrencilerin somut bir talebine karşı çıkarılan bir yasaya karşı tavır alıyorlar. Devlet yıldırmak için hukuk terörü uyguluyor, 13 sene ceza veriyor. Bir de bakıyoruz, bu kez bu yıldırma amaçlı hukuk terörüne karşı mücadele önplana çıkmış. Türkiye'nin dört bir yanından binlerce-onbinlerce genç, öğrenci, bunu protesto etmek için aynı gün Ankara'ya akıyor. "Hukuk terörüne son!" diyor, "Yargılamalar bizi yıldıramaz!" diyor. Oysa olayın buraya ve bu soruna varmasının başlangıcında başka sorunlar, paralı eğitim, harçlar vb. sorunlar vardı.

Bu dönemin mücadelelerinin genel bir özelliği bu. Bunu basit iktisadi istemlerden dolayı gre'ye giden işçinin polis ya da sivil faşist, ya da jandarma saldırısı ile yüzyüze kalması, direnmesi, gözaltına alınması, yargılanması olarak da düşünebilirsiniz. Ya da grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için direnen kamu emekçisinin, direndiği için sürgünlere hedef olması, bu kez sürgünlere karşı bir mücadele dinamiğinin oluşması olarak da düşünebilirsiniz.

DGM DGM diyoruz. İşçi sınıfı '70'li yıllarda DGM'nin dosdoğru kendisini hedef aldığını çok iyi biliyordu. Çünkü bir direnişin, bir mücadelenin içindeydi; sermaye patronlarıyla sık sık karşı karşıya geliyordu. Nitekim DGM'ye karşı en büyük duyarlılığı o dönemde tam da işçi sınıfı gösterdi ve bu saldırıyı da yine o püskürttü. Bugün işçi hareketinin eylemi geridir, bunu göremiyor. Bugünkü geriliği içerisinde göremiyor; ama yarın, işçi mücadelelerinin yaygınlaştığı ve sertleştiği bir evrede, bu DGM onu o kadar yakından ilgilendirecektir ki. İşçilerin tepkileri büyüsün, sokaklara taşsın, polisle çatışmaya varsın, işçiler o zaman bir bakacaklar ki grup grup DGM'lerde yargılanıyorlar. Meğer bu DGM tam da kendileriyle ilgiliymiş, bunu o zaman görecekler.

Neticede baktığımızda (ki ben merkezi önderlik genel çizgileri saptar derken bunu anlatmaya çalışıyorum), ne yapıyor sermaye? Topluma bir fatura ödettiriyor. Döne döne bu faturayı ödettirmesi gerekiyor. Bu faturayı rahatlıkla ödettirebilmesi için de ne yapması gerekiyor? Demokratik hak ve özgürlükleri boğması ve terörü süreklileştirmesi gerekiyor. Bütün kesimleri ilgilendiren bir sorun bu. Bütün emekçi katmanları, onların bunu ne kadar gördüğünden bağımsız olarak, ilgilendiriyor bu. Hangisi hangi koldan mücadeleye girerse girsın, bununla karşı karşıya kalacaktır, öyle de oluyor zaten.

Dönemin özelliği ve taktik çizginin parçalı ve çok boyutlu yapısı

Bizim belli bir alana ilişkin tek boyutlu bir politikamız olamaz. Partinin tek bir taktiği olamaz. Bana, bu dönemde partinin taktiği nedir ya da genelleşmiş taktiği nedir diye sorarsanız, durgunluk içerisindeki kitleleri kendi sorunları ve sermayenin yönelttiği saldırılar temeli üzerinde sistematik biçimde uyarmaktır derim. Bunun her bir alanda somutlanması ve gerçekleştirilmesi başkadır. Burada genel olan sadece budur. Örgütsüz, çaresiz, eyleme geçemeyen kitleler gerçeği ve sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırıları... Bugünü karakterize eden temel özellik bu. Böyle bir durumda, istesenez de tek boyutlu, tek biçimli, tek şiarla özetlenmiş bir taktik saptayamazsınız. Kitle mücadelelerinin dinamik dönemlerinde, gelişmelere bağlı olarak, kitleleri, onların hareketini belli bir sorun, belli bir hedef ya da

Bugün genel ve herşeyi, tüm dönemi ve tüm toplumsal kesimleri kucaklayan ve birleştiren bir taktik olmaz. Genel bir taktik, kitle hareketinin genelleştiği bir dönemde olur. Böyle dönemlerde kitleleri, örneğin, "On kapitalist bakan istifa!" gibi, genel bir şiar etrafında birleştirebilirsiniz. Bu, köylünün toprak talebini kesiyordur, cephede savaşan askerin barış istemini kesiyordur, işçinin talebini kesiyordur, genel olarak halkın ekmek talebini kesiyordur. Hepsinin düğümlendiği bir noktadır bu. Ama bu bir devrim durumudur, bir sınıfın iktidara oynayabildiği bir tarihsel momettir. Genelleşmiş bir taktik o zaman olur.

istem üzerine yoğunlaştırmak, tüm hareketi tek bir şiar etrafında odaklaştırmak olanaklı olabilir. Ama hareketin durgun, kitlelerin edilgen olduğu bir evrede, taktiğimiz, şiarlarınız da zorunlu olarak parçalı ve çeşitli olmak durumunda. Özelleştirme ve benzeri sorunlar çalışan sınıfların tüm kesimlerini etkilediği ölçüde birleşik bir eksen olabilir. Ama bunun her toplumsal kesimdeki anlamı ve uygulaması farklı olduğuna göre, yine somuta özgülleştirme ve buna ilişkin taktikler ve şiarlar sorunu çıkar karşımıza.

Susurluk değerlendirmesi yapılırken, devletteki çeteleşme 30 yıllık bir değerlendirmenin üzerine oturtuluyor dikkat ederseniz. Nereden doğuyor devletteki çeteleşme? Toplumdaki sosyal muhalefeti dizginleme ihtiyacından... Ta '60'ların ortasında "komünizmle mücadele dernekleri", Türkeş'in faşist milisleri ortaya çıkıyor. Bunlar nereden ve neden doğmuştur? Türkiye'de bir sosyal uyanış başlamış, yığınlar kendi istemleri uğruna mücadeleye girmişlerdir; bu mücadelelere karşı sermayenin attığı adımlar, aldığı tedbirlerdir bunlar. Bununla bir yere kadar dizginlemeye çalışmıştır, hedef saptırmıştır, başka bazı şeyler yapmıştır... Yetmemiştir, 12 Mart'ta darbe yapmış ve ezmiştir. Ama zemin yeniden bir devrimci yükselişi mayalamıştır. Bu kez gene Türkeş'in faşist militanları, gene terör vb. devreye girmiştir, vb., vb. Biz bunları devletin tahkimatı olarak tahlil de ediyoruz yıllardır ve vesile doğdukça. '60'larda, '70'lerde, '80'lerde ve son olarak Kürt hareketine karşı mücadele içerisinde, devlet kendini sürekli bir biçimde tahkim etmiştir. Bu, yığınların tümünü kesen bir sorundur, gündelik yaşam sorunlarını doğrudan kesen bir sorundur. Neden? Çünkü yığınların iktisadi, sosyal ve siyasal istemlerini bastırmak için, buna karşı gelişen bir olaydır bu. Susurluk olayını, çeteleşme olayını buradan koparabilir misiniz? Ama, yığınların o gündelik, o özel, o kendine özgü duyarlılıklarından yakalamalısınız ki, genele bağlama imkanını da bulabilesiniz.

Bunların neye göre karşı karşıya konulduğunu, neye göre ayrı ayrı sorunlar sayıldığını anlayamıyorum. Tabi ki varoşların bugünkü duyarlılık alanı başkadır, sınıfınki başka... Çünkü kitle hareketi geridir, yığınlar ancak kendilerini çok dolaysız olarak ilgilendiren, ancak çıplak gözle görülebilen ya da ancak içgüdüsel olarak onların tepkilerini üretebilen sorunların karşısına dikiliyorlar. İşçi sendika bürokrasisi kendisini sattığı için ayağa kalkıyor, ama patrona benim seninle işim yok diyebiliyor. Aslında sendika bürokrasisinin yaptığı nedir? Onu patrona satmaktan başka bir şey değil. İşçi bugün bunu diyemiyor, ama onu bu tepkisinden yakaladığımızda, böylece bunu da dedirtmeyi başarırız. Siz zindanda yatan, DGM'de yargılanan bir devrimci ile işçinin yaşadığı sorunlar arasındaki bağı, onun pratik olarak

en duyarlı olduğu, çıplak gözle görebildiği sorunlardan giderek kurabilirsiniz. Bu hiç de geneldeki devrimci propaganda ve ajitasyonu, sürekli bir biçimde sürdürülmesi gereken genel siyasal teşhiri bir yana bırakmanızı gerektirmiyor. Zira siz bu çalışmayı her zaman ve sistemli bir biçimde zaten yapmak zorundasınız. Gündüz bir yoldaş, kaleme aldığı bir bildirinin bir fabrikada neden etki bulabildiğini bana şöyle anlatıyordu: 'Bu fabrikayı birçok işçiden dinledim, orada nelerin tartışıldığını, işçilerin nelere tepki gösterdiğini öğrendim,

sonra da oturdum bunları devrimci bir üslupla bir bildiriye yedirdim. Bu bildiri orada ummadığım bir etki yarattı.' İşte size yaratıcılık, işte size pratik ve özgül politika yapma yeteneği! Ama bu hayatın içinde oluyor, ancak orada olabilir.

Bugün genel ve herşeyi, tüm dönemi ve tüm toplumsal kesimleri kucaklayan ve birleştiren bir taktik olmaz. Genel bir taktik, kitle hareketinin genelleştiği bir dönemde olur. Böyle dönemlerde kitleleri, örneğin, "On kapitalist bakan istifa!" gibi, genel bir şiar etrafında birleştirebilirsiniz. Bu, köylünün toprak talebini kesiyordur, cephede savaşan askerin barış istemini kesiyordur, işçinin talebini kesiyordur, genel olarak halkın ekmek talebini kesiyordur. Hepsinin düğümlendiği bir noktadır bu. Ama bu bir devrim durumudur, bir sınıfın iktidara oynayabildiği bir tarihsel momettir. Genelleşmiş bir taktik o zaman olur. Ya da örneğin 1930'lar Fransa'sında her toplumsal kesimin, her çalışan emekçi toplumsal kesitin çıkarı, duyarlılığı, talebi başka başka olmasına rağmen, bunların hepsini kesen ortak bir eksen vardır: sermayenin faşizm saldırısı. Burada genel bir taktik, faşizmi püskürtmek taktiği, buna ilişkin bir şiar, toplumun çok değişik kesimlerini kendi etrafına toparlayabiliyor. Yakın zamanda bu toplumda da örneğin devletin çeteleşmesi olayı, toplumun çok değişik katmanlarında bir duyarlılık alanına dönüşebildi. Çünkü bir devletin çeteleşmesi, bir devletin kanunsuzlaşması, keyfileşmesi toplumda çok değişik kesimleri uyatabiliyor, onların duyarlılık alanına girebiliyor. Burada buna ilişkin bir genel taktik olur.

Bundan dolayıdır ki, ben kendi konuşmamda taktiği çok büyük ölçüde politika yapma yeteneği olarak ifade ettim. Taktik denilince, böyle tek boyutlu bir hedef, bir slogan, bir yön tayini gibi anlaşılabilir. Taktiğin böyle bir anlam ifade ettiği durumlar olduğunu örneklemiş oldum zaten. Ama bizim bugün tartıştığımız daha değişik bir şey.

Merkez mi yetersiz, yerel mi yetersiz, birim mi yetersiz? Bu tartışmalar çok anlamlı değil. Her alanda belli yetersizlikler var. Kongremizin karar metni bunları toparlayabilmeli. Genel planda, politika üretme alanında önderlik planında şu aksamaktaydı, geline aşamada politika üretme sorumluluğu çerçevesinde merkezi önderliğin dikkat etmesi gereken hususlar var deriz, bunu ortaya koyarız. Yerel alana geçeriz, yayın alanına geçeriz vb...

Önemli olan, parti kongresinin; partinin değişik kademelerinin, faaliyet alanlarının, örgütlerinin sorumluluğunu, yayın organlarına bu açıdan düşen rolü tanımlayabilmesi, geleneksel olanla araya sınır çizgisi çizebilmesi, vb.'dir. Tüm bunları toparlayan bir karar metni, bir değerlendirme ortaya koyabilmesidir. Ötesindeki her tartışma bir zenginlik olarak kalır tutanaklarımızda. Onları da ayrıca değerlendiririz.

Bataktan çıkış arıyorlar

C. Kaynak

Régis Debray'ın geçen sayımızda çevirisini yayınladığımız yazısı, emperyalist koalisyonun iki aydır var gücü ile kapalı tutmaya çalıştığı tencerenin kapağının aralanmasına hizmet etti. Ya da yazının yayını tesadüfün de olsa böyle bir ana tekabül etti. Balkanlara yönelik emperyalist savaş bu mütevazı makalenin yayınlanmasından sonra yalnız Fransa'da değil, Avrupa'nın tüm ülkelerinde artık çok daha farklı bir bağlamda tartışılmaktadır. Fransa'da olay yaratan, bir skandala dönüşen Régis Debray'ın makalesinin etkileri, diğer Avrupa ülkelerinde de hissedilmektedir.

NATO ateş kusarken, emperyalist-gerici medya zehir kustu

İki aydır Balkanlar'da bölgeyi bir kan gölüne dönüştüren, taş üstünde taş bırakmayan, büyük ölçekli bir insan felaketine yol açan bir emperyalist savaş var. Bu savaşın gerçek sorumlusu olan emperyalist koalisyon, yaşanan gelişmelerin sorumluluğunu bugüne dek toptan Belgrad rejimine fatura etmekteydi. Dolayısıyla, emperyalist savaş burjuvazi tarafından insan haklarını, demokrasiyi, mazlumu ve masumu koruma amacıyla yapılmış bir hayırsever müdahale olarak sunuluyordu. Bu iddia, tam kapasite çalıştırılan emperyalist-gerici medya sayesinde döne döne kitlelere empoze ediliyordu. Balkanlarda NATO ateş kusarken, emperyalist-gerici medya da zehir kusarak savaşa eşlik etti. Böylece insanlık tarihinde belki de ilk kez insancıl savaş türünden bir kavramın büyük bir utanmazlıkla kullanıldığına tanık olundu.

Emperyalist haydutluğun sürdürdüğü yıkım karşısında kitlelerin önemli bir bölümü başlangıçta yalanlarla uyuşturuldu. Savaş karşıtı güçlere gem vuruldu. Belgrad rejimi ve onun lideri Milosevic şeytanlaştırıldı, Hitler'e eşdeğer sayıldı. Bütün bu süre boyunca batılı aydınlardan pek ses çıkmadı. Konuşanlar NATO'nun ağızyla konuştular, insani savaşın teorisini ve savaş çıkırtkanlığı yaptılar. ABD emperyalizmi önderliğinde ve onun stratejik çıkarları uğruna yapılan bu haydutluğa karşı çıkan sesler boğulmaya çalışıldı. Gerçekten demokrat olan insanlar Milosevic yanlısı, yani Hitler taraftarı olmakla suçlandı. Kosova'da yaşanan yıkım, neden olunan mülteci dramı, emperyalist haydutluğun maskesine dönüştürülmeye çalışıldı.

Emperyalist güçler koalisyonu dünyayı şiddet ve yalan aracılığı ile zapturapt altına alarak, Balkanlar'da başlattığını istediği sonuca vardırmak istiyordu. Ancak Sırp halkının hesaplanamayan direnişi, NATO'nun zafer iştahını kursağında bıraktı. Birkaç günlüğüne hesaplanmış savaş aylara yayıldı. Bir halkı füze yağmuruyla tutarak teslim almanın sanıldığından zor olduğu anlaşıldı. Böylece, NATO'nun zafer umudu uzaklaştıkça caniliğin dozu arttırıldı, hırçınlık çaresizliğin dışı vurumu oldu. Sivillere ve mültecilere karşı yapılan sistematik saldırılara Çin Halk Cumhuriyeti elçiliğinin tahribi eklenince, NATO'nun içinde bulunduğu çıkmaz tüm boyutlarıyla açığa çıktı.

NATO'nun savaş argümanlarını ciddiye almayan ve bu savaşın gerçek nedenlerini anlamaya çalışan batılı kitleler, bir süre mülteci dramının kullanımı ile baştan çıkartıldıktan ve böylece uyuşturulduktan sonra, bir başka gerçekle yüzyüze geldiler. Çin Halk Cumhuriyeti'nden yükselen anti emperyalist cereyandan, savaşın ve emperyalist barbarlığın cepheden teşhiri, batı Avrupalı kitleleri de etkiledi ve sarstı. Böylece savaş konusundaki tavırda hassas bir denge oluştu.

İşte bir ortamda, Régis Debray, NATO'nun savaş türküleri ile uyuyan Avrupalı aydınlara bir şamar indirdi. Çünkü kamuoyunu biçimlendirmekte ve

kitleleri yanıltmakta, bu kiralık yazar-çizer şebekesi belirleyici bir rol oynuyor. Son bir haftadır sessizlik bozuldu. Susanlar konuşmaya, bugüne kadar konuşmuş olanlar da kuduz it gibi sağa sola saldırmaya başladılar. Değişik kategorilerde yer alan aydınlar, tavır belirlemek için adeta kuyruğa girmiş bulunuyorlar. Bazıları yazdıkları makaleleri; “*Régis Debray, çoğumuzun gizlice kendi kendisine sorduğu yığınla soruyu yüksek sesle sorduğun için, sana teşekkür ediyoruz*” türünden cümlelerle sonuçlandırmaktadırlar.

Emperyalist koalisyonun iç çatlıkları gizlenemiyor

Savaş karşıtı sesin gür çıkmaya başlamasının, emperyalist koalisyonun yalanlarının yüksek sesle teşhir edilmesinin yanısıra, NATO'nun askeri fiyaskosunun ölçeği de genişlemeye başladı. Yugoslav halkı, NATO'nun “*veryüziinde cehennemle tanışması için*” karaya asker çıkartmasını talep etmekte, adeta meydan okumaktadır. Birkaç günde ve birtek NATO askerinin burnu dahi kanamadan bir zafer kazanma sevdasında olanlar, Balkan halklarından umacı gibi korkmaya başladılar. Arazi elverişli değildir deyip duruyorlar. İlk 25 bin askerle Adriyatik'ten hareketle karaya asker çıkartmanın planı yapılmıştı. Şimdi ise hazırlığın bir kaç ay alacağı ve ancak birkaç cepheden aynı anda yapılabileceği ve 50 bin askerin gerektiği ve bunun hiç de kolay olmayacağı söylenmektedir.

NATO'nun fiyaskosu derinleştikçe, karaya asker çıkartmanın korkusu da artmakta ve emperyalist koalisyonun saflarında beliren çatlıklar genişlemektedir. Koalisyonun politik şeflerinin yaptıkları açıklamalar istisnasız hep aynı cümle ile başlamaktadır. Hepsi de müttefikler birlik ve beraberlik içindedirler, irademiz demirdendir vs. diyorlar. Eğer öyle olsaydı ortak iradenin varlığını döne döne hatırlatmanın fazla bir gereği olmazdı. Bu durumda söylenenin tam tersini anlamak gerekiyor. Kimileri Clinton'dan Apache'larının kullanımı için emir verilmesini talep etmekte. Clinton'un cevabı ise, özetle, karaya asker çıkartma gündemde değildir türünden olmaktadır.

Mevcut aşamada kara müdahalesini hararetle savunan, fakat samimiyet derecesinin ne olduğu bilinmeyen tek güç, İngiliz emperyalizmidir. Bugüne kadar en fazla uyumun ABD ile İngiltere arasında olduğu görülmüştü. İngiltere dışişleri bakanı Rubin Cook Brüksel'de yaptığı bir açıklamada, “*Makedonya'da daha fazla fir dolamp duracak değiliz. Karaya derhal asker çıkarmalıyız*” diyerek, bu uyumun da yara aldığını dışa vurdu. Ardından Tony Blaire her ne kadar Rubin Cook'u yalanladıysa da, Washington ile Londra arasındaki çatlak böylece açığa çıkmış oldu.

Ardından Fransız dışişleri bakanı Hubert Vedrine, anında Rubin Cook'a verdiği cevapla, koalisyonun iç yapısına da ışık tutmuş oldu. Hubert Vedrine; “*Washington'daki NATO zirve toplantısında öyle birşey konuşulmadı. Müttefiklerin stratejisi değişmemiştir. Karaya asker çıkartma sözkonusu değildir*” dedi.

Başlangıçta büyük bir iştahla savaşa giren, ilk dış müdahalesini yapan Alman emperyalizmi de geri saymaya başladı. Bonn hükümeti, Adriyatik denizinde ticaret gemilerinin kontrol edilmesine ilişkin ABD talebini, sert bir dille reddetti; “*biz yapmıyoruz, çok istiyorsanız gidin siz yapın!*” türünden bir cevap verdi. Ardından, Gerhard Schröder, İtalya'da yaptığı diğer bir açıklama ile bir adım daha geriledi, “*Almanya'nın ne şimdi ne de gelecekte herhangi bir kara savaşında yer almayacağını*” ilan etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İtalya hükümeti çok daha değişik yöntemlerle koalisyonu sekteye uğratmaktadır. İtalya'da savaşa karşı yükselen kampanya karşısında zor durumda kalan Massimo d'Alema hükümeti, başına buyruk inisiyatiflerde bulunmaktadır. Müttefiklerine danışmadan Rusya'nın ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kabul edebileceği uzlaşma planları hazırlamaktadır. Massimo d'Alema hükümeti, NATO'ya bağlılık ile İtalyan halkının taleplerine boyun eğme arasında kıvranmakta, ateşkes önerileri yapmaktadır. Çünkü bu ülkenin Adriyatik'te avlanan balıkçıları, filelerinde balık yerine NATO bombaları getirmektedirler.

Emperyalist ittifak saplandığı çıkmazdan “onurlu” çıkış arıyor

Emperyalist koalisyon saflarında yaşanan bu tür çelişki ve çatlıkların listesi rahatlıkla uzatılabilir Yoğunlaştırılan diplomatik temaslar gıdalarını NATO'nun fiyaskosundan, koalisyon saflarında ölçeği her gün büyüyen bu tür çelişki ve çatlıklardan almaktadırlar.

Bundan çıkan sonuçlardan biri, ABD emperyalizminin başlangıçta yedeğine aldığı müttefiklerinin artık denetimden çıkmaya başladıklarıdır. Washington adeta “*mermi bizden ölüm sizden!*” mantığı ile Avrupalı müttefiklerini Balkan savaşına çekmişti. Bir Fransız yazarın dediği gibi, “*ABD'nin yeni sömürge*” savaşına katılan orta ölçekli güçler içinde yan çizenlerin sayısı artmaya başladı. Bu çelişkiler artmak, gedikler genişleyerek başka alanlara yayılmak durumundadırlar.

İkinci sonuç, Moskova'nın emperyalist güçler için bir Mekte'ye dönüşmüş olmasıdır. Emperyalist koalisyonun şeflerinin kuru sıkı bağırımlarının, Milosevic'in taviz vermesi, Belgrad'm tüm koşullarını kabul etmesi yönünde yaptıkları açıklamaların gerçekte bir ciddiyeti yoktur. Bunların koşulları Yugoslavya'ya Rambouillet konferansında önerilen, Beldrad'ın da zaten kabul ettiği, ancak savaş bahanesi bulmak amacıyla Madeleine Albright'in son anda sabote ettiği koşullardır. Bunlar acizliklerini gizlemek için tehdit savuruyor, geri adım atışlarını kamufle etmek için bağırıp çağırıyorlar. Onurlu bir çıkış bulunması için, emperyalist koalisyonun şefleri ya da temsilcileri, Kremlin'in yolunu aşındırıyorlar.

Üçüncü gözlem, diplomatik temasların yöntemine ilişkindir. Emperyalist koalisyon içinde yer alan devletlerin temsilcileri, Belgrad'la doğrudan ilişkiye girmeye yanaşmamaktadırlar, yüzleri tutmuyor. Onun için Viktor Çernomirdin'e mekik dokutuyorlar. Dikkat edilirse, üst düzeyde hiç bir ABD temsilcisi ortalıkta görülmektedir. Madeleine Albright ortalıkta yok. Dışişleri bakanı yardımcısı Strobe Talbott devrede.

Ancak, diplomatik çözümün anahtarının tamamen Moskova'ya teslimi, NATO'nun fiyaskosunun bir başka göstergesidir. Çünkü bunlar başlangıçta Rusya'ya, “*İMF'den sadakam al ve hiç bir şeye karışma!*” talimatını vermişlerdi. Onun için pazarlıklarda kendilerini doğrudan temsil eden bir başka aracıya ihtiyaçları vardı. Bula bula Finlandiya devlet başkanını buldular. Finlandiya çok mühim bir devlettir, Martti Ahtisaari ender rastlanan bir diplomattır, yaman bir pazarlıkcıdır, Milosevic'e asla taviz vermeyecektir ve koşullarımızı olduğu gibi kabul ettirecektir edebiyatının arkasında, gerçekte acizlik yatıyor.

Yapılan gizli pazarlıkların özünü bir tek cümle ile özetlemek mümkündür: öyle bir denklem bulalım, öyle bir formül kullanalım ki, NATO'nun ve onun arkasındaki emperyalist koalisyonun Balkanlar'da yaşadığı rezalate böylece onurlu bir çıkış kapısı bulunmuş olsun!

“Sırp halkı adaletsiz ve acımasız bir sınavın kurbanı olduğu duygusunu taşımaktadır”

Direnme iradesi çok güçlü olan bir halk

Regis Debray'dan sonra Kosova'ya giden Paul-Marie de la Gorce, uluslararası ilişkiler uzmanı bir Fransız yazardır. Fransız Komünist Partisi yayın organı Humanité'nin özel temsilcisinin Gorce'la Belgrad'da yaptığı röportajı okurlarımıza sunuyoruz. Başlık ve arabашıkları biz koyduk.

Humanité: Kosova'ya yaptığınız ziyaretten ne tür izlenimler edindiniz?

Gorce: Ülkenin büyük bir bölümünün boşaltılmışlığı karşısında şok oldum. İnsan kısmen yanmış, çatıları yıkılmış evlerin önünde onlarca kilometre yol gidiyor ve sadece başıboş gezen köpek sürülerine, terk edilmiş atlara rastlıyor. Ama eyalet tamamen boşaltılmış değil. Sırpların büyük bir bölümü ile Arnavutların yarısı ya da üçte ikisi duruyor. Prizren gibi bir kent göreceli bir canlılık arz etmektedir. Tüm evlerin halen oturulduğu ve dükkanların açık olduğu yerleşim birimleri mevcut.

Humanité: Ya Priştina?

Gorce: Priştina çok sayıda mahallesinin boş oluşu ile duygulandırıcıdır. Buna karşılık, Arnavutların bir bölümü duruyor. Bazı Arnavutlarla konuştum, yetkili makamlarla karşılaştıkları olağanüstü güçlükleri anlattılar.

Humanité: Muhataplarınızla serbestçe karşılaşma olanağınız oldu mu?

Gorce: Kesinlikle. Arnavut muhataplarını genelde Sırlara ve özelde de sivil ve askeri sorumlulara karşı olan düşmanlıklarını benden asla gizlemediler. UÇK'ya çok düşman olan Arnavutlarla da karşılaştım. UÇK'nın kaba davranışlarına, gençleri nasıl zorla saflarına aldığına ilişkin çok sayıda anlatım dinledim. Savaşın başlatılmasının ardından, Yugoslav ordusu, sadece Drenica değil, Priştina yöresinde de çok önemli olan UÇK'nın başlıca mevzilerine karşı bir taarruz başlattı. Bu taarruz, izleri halen görülen çok sert çatışmalara yol açtı.

Savaş durumu ve ilişkileri öncesiyle kıyaslanamaz ölçüde kötüleştirdi

Humanité: NATO vuruşlarının başlatılmasını izleyen ilk günlerde olup bitenleri anlayabildiniz mi?

Gorce: Savaşın başlatılmasını önceleyen günlerde iki Arnavut hareketinin sözcüleri ve İbrahim Rugova, olağanüstü iyimser görünüyordular. Onlara göre, birkaç günlük bir bombalamanın ardından Yugoslavlar Kosova'dan çekilecek ve Kosova bağımsızlığına kavuşacaktı. Müttefiklerin seçtikleri strateji, ülkenin tehlikede olduğunu bilen ve UÇK ile müttefiklerin ortaklaşa eylemlerinin bilincinde olan Yugoslav ordusunun taarruza geçmesine yol açtı. Yugoslav ordusunun çetin çatışmalar sonucunda elde ettiği tartışmasız başarıları olmuştur. O andan itibaren büyük boyutlar alan göç fenomeni başladı.

Açıkça söylemek istediğim ilk şey (batılı yöneticilerin tezi bu değildir), savaşın başlatılmasından önce durumun kuşkusuz kötü olduğudur. Durumu karakterize eden, UÇK'nın eylemleri ve eyalet milislerinin ve ardından da Yugoslav güçlerinin karşı taarruzlarıydı. Ama bu durumun, savaşın başlatılmasının ardından olup bitenlerle kıyaslanı en ufak bir yönü yoktu. Kuşkusuz çatışmaların yol açtığı insan hareketleri oldu, her benzer durumda olduğu gibi, insani kayıplar oldu. Ama sonradan (savaşın başlatılmasının

ardından-çev.) olup bitenlerle kıyaslandığında, bu bir hiçti.

Humanité: Dolayısıyla göç, bir etnik ayıklama iradesinin sonucu olmamaktadır?

Gorce: Göçün değişik ve karmaşık sebepleri vardır. Birincisi, Yugoslav güçlerinin ya da Sırp kitlesinin misilleme korkusu. İkincisi, açıktır ki, inkar etmek hiçbir şeye yaramaz, bombalamalardır. Çağdaş savaşların deneyimi sonucu biliyoruz ki, bombalamalar insanların, politik duyguları ne olursa olsun, kaçmalarına yol açmaktadırlar. Üçüncü neden, çatışma bölgelerinin varlığına bağlıdır. Sonuncusu, Yugoslav ordusu belki yoğunlaştığı yerlerde, yakınında düşman diye tanınan Arnavutların bulunmasını istemiyordu. Aynı şekilde, asker yerleştirmek için evlere sık sık elkondu.

Tekrar edelim ki, 24 Mart öncesi durumla asla kıyaslanamayacak olan dramatik göçü açıklayan bunca farklı neden var.

Humanité: Sivil ve askeri makamların Arnavutlara karşı ruh halleri nasıldır?

Gorce: Kosova bir savaş bölgesidir ve ruh hali, resmi açıklamalarda Arnavutlara karşı sevecen ve uzlaşmacı söylemler tekrarlanırsa bile, savaşta olan bir ülkenin sorumluların ruh halidir. Bu hergün bazı olayların olmadığı anlamına gelmiyor. Kosova'yı ziyaretim sırasında iki kez yanan evleri gördüm. Yugoslav makamlarının yaptığı bir eylem olmayabilir. Faillerinin soyguncular olduğu çok somut bir durum biliyorum. Maalesef, yetkili makamların kontrol edemedikleri ve ülkenin şiddete teslim edildiği başka ülkelerde de tanık olduğum bir durumdur bu.

Kosova Sırplarında, bugünkü korkunç sınavın ardından bir özerklik statüsü çerçevesinde yeniden bir arada yaşama olanağı konusundaki iyimserlik dahil, her türlü tavır mevcuttur. Ben bu iyimserliği paylaşamam. Sıra ile birilerinin ve ötekilerin şiddete maruz kaldıkları bu ve daha önceki sınavlardan sonra barış içinde bir arada yaşamanın zor olacağını düşünüyorum. Her iki kesimin en azından bir dönem ayrı yaşamaları daha akılcı geliyor. Belki de Kosova'yı bölersek.

Sırp halkının oluşturduğu blok sağlamdır

Humanité: Daha fazla yıkıma, daha fazla ölüme yol açan bu ileri doğru sızramadan nasıl çıkılır?

Gorce: Her iki kamp, NATO ve Yugoslavya, bir çıkmazda bulunuyorlar. Güçler dengesi tamamen Yugoslavya'nın aleyhinedir ve bunu Yugoslav yöneticiler biliyor. Ama mevcut durum bir direnmedir. Bu açıdan yanılmamak gerekir, Sırp halkının oluşturduğu blok sağlamdır. Bugün olduğu gibi bu kadar yoğun bir birliğe raslamak nadirdir. Bu, başkan Miloseviç'e karşı, kaçırılan fırsatlar ve geçmişte yapılan hatalar konusunda yapılan eleştirilere engel oluşturmamaktadır. Herşey söyleniyor. Bir Yugoslav muhalifine rastlamaktan çok daha kolay bir şey yoktur. Ama Sırp halkı adaletsiz ve acımasız bir sınavın kurbanı olduğu duygusunu taşımaktadır. Direnme iradesi çok güçlüdür. Sırp halkı bu duruma uzun süre katlanma yeteneğindedir. Ama buna rağmen, onlara göre, birgün politik pazarlıkla içinden çıkılması gereken bir çıkmaz sözkonusudur. Fakat şimdilik direnmekten başka yapacakları birşey yoktur.

NATO cephesinden bilanço sanıldığı kadar parlak
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

değildir. Elbette günöbirlik ağırlaşan dev yıkımlar vardır. Ama Sırp askeri yapısının anlamlı bir biçimde zarar gördüğünü düşünmüyorum. Tito Yugoslavya'sının eski doktrinini halk savaşı, caydırıcılığa göre hareket eden Yugoslav güçleri dağınık, saklı ve olağanüstü bir başarıyla kamufle olmuş durumdadırlar. Ülke askeri güçlerin yoğun ve hızlı bir tahribine yatkın değildir. Salt hava saldırısı stratejisi ile daha fazla sonuç alınamaz. Felaketsel sonuçları bugün açığa çıkan NATO'nun stratejik seçeneklerine bağlı bir çıkmazdır sözkonusu olan.

NATO'nun samimiyetsizliği

Humanité: İnsan koalisyonun savaşı uzatmak için herşeyi yaptığı duygusuna kapılıyor. Her umut işaretinin ardından bombalamalar yoğunlaştırılıyor. Ne düşünüyorsunuz?

Gorce: Sorulması gereken bir sorudur. Muhtemel pazarlık alanı çok iyi bilinmektedir. G-8'in "sivil ve güvenlik" gücü olarak tanımladığı ve Kosova eyaletine yerleştirilecek olan uluslararası güçtür. Pazarlık bu gücün birleşimi, yönetimi, donanımı ve misyonunun süresi üzerinde yapılmaktadır. Yugoslavya'nın tüm politik güçleri (hükümet ve muhalefet), bu alanda pazarlık yapmaya hemfikirlerdir. Tartışılması gereken konuları biliyoruz. Örneğin, Yugoslav ordusunun ve polislerinin geri çekilecek olan bölümünün ölçeği. Ruslar ve Yugoslavlar, Sırp kesiminin çoğunlukta oldukları yörelerde, bu güçlerin bir bölümünün kalmasını istiyorlar. Uluslararası gücün donanımına gelince, Yugoslav tarafı yalnız bireysel silahların bulundurulması değil, asgari kollektif bir donanımın olmasını da kabul etmektedir.

Dolayısıyla tartışmak mümkündür. Ama sorunun kalbini bu gücün NATO'ya bir paravan oluşturacağı mı, yoksa gerçekten de bir uluslararası güç olacağı mıdır. Zira G-8 deklarasyonunun ertesi günü Madeleine Albright, NATO güçlerinin uluslararası gücün esasını oluşturması gerektiğini belirtti. NATO üyesi ülkelerin hükümetlerinin samimiyetinin tartışma konusu edilmesini, gerçekten de bir teslimiyet elde etme peşinde olduklarını çok iyi anlıyorum.

NATO'nun bitmeyen yalanlarının bir yenisi

Humanité: Siz Korisa'ya, bombalanan alana gittiniz. Askeri yığınağı korumak amacıyla insani kalkan oluşturulduğuna dair NATO'nun yaptığı açıklama hakkında ne düşünüyorsunuz?

Gorce: Bu konuda kesin konuşuyorum. Bir Sırp topçu ateşinden bahseden ABD dışişleri bakanlığını n ilk açıklamasını bir kenara atalım. Yapılanın bir top ateşi değil de bir hava bombalaması olduğu, çıplak gözle bile görölüyordu. NATO'nun terminolojisine göre, orada önemli bir askeri donanım, bir hedef olabilir miydi? Benim cevabım kesinlikle hayırdır. Gök yüzüne hakim bir düşman karşısında hangi komutanlık olursa olsun güçlerini gizler. Kaldı ki bu Yugoslav ordusu için temel bir davranış biçimidir. Zira Korisa düz bir vadide bulunuyor. Burada anlamlı bir askeri kampın bulunduğu ilişkin en ufak bir olağanlık yoktur. Kaydettiğine tanıklıklara göre, orada 15 ile 20 civarında asker bulunuyordu. Bunun askeri bir donanım ile ilgisi yoktur. Bu açıdan mutlak biçimde kesin konuşuyorum.

Humanité, 18 Mayıs '99

Rusya:

Yönetimde çürümüşlük ve kokuşmuşluk

Geçen sayımızdaki Balkan savaşına ilişkin yazımızda Rusya'nın konumundan bahsederken, sorunu Boris Yeltsin'in Primakov hükümetini kovması ile sınırlı tutmuştuk. Bu ülkenin iç sorularına ek olarak Balkan savaşının bir basınç oluşturduğunu ve bunun yarattığı tahribat sonucu Boris Yeltsin'in hükümeti bir kez daha kovduğunu ifade etmiştik. Duma'nın Boris Yeltsin'i devirme girişimine ise değinmemiştik.

Oysa Duma Boris Yeltsin'i beş farklı suçtan dolayı görevden alma sürecini başlatmış bulunuyor. Söz konusu beş suç unsurunu; SSCB'nin dağıtılması, '94-96 yılları arasındaki Çeçenistan savaşı, '93 yılında parlamentoya karşı gerçekleştirilen silahlı saldırı, silahlı kuvvetlerin güçsüz bir konuma düşürülmesi ve Rus halkını işsizliğe, açlığa ve sefaletle mahkum ederek soykırıma uğratmak oluşturmaktadır.

Bu iddiaların son derece ciddi olduğu açıktır ve Boris Yeltsin görevden alınarak yargılanmayı hak etmektedir, hatta çok geç kalınmıştır. Ancak Duma'daki politik güçler bu iddiaların arkasında durmanın çok uzağındadırlar. Moskova'da son derece ciddi sorunların sonuçta küçük entrikalar ve bizans oyunları düzeyine indirgenmesine ilk kez tanık olunmamaktadır. Bunun ise bu ülkede çok farklı bir sürece zemin hazırladığı açıktır. Ama bu bütünlüklü bir değerlendirmeyi gerektiren ayrı bir sorundur. Daha açık ifade etmek gerekirse, bu tür iddiaları ancak devrimci bir iktidar omuzlayabilir ve sonucuna götürebilir.

Oysa Boris Yeltsin'i görevden almak amacıyla '98 yılı Ağustos ayı başlarında, iktisadi krizin doruğa tırmandığı günlerin arifesinde başlatılan yasal prosedür, her şeyden önce, bu ülkenin yönetici sınıfının, politikacılarının ikiyüzlü ve kokuşmuş karakterini gözler önüne seriyor. Duma gerçekte Kremlin'le işbirliği içinde olan bir hırsız şebekesini andırıyor. Bunların oynadığı politik bir rol değil, tam bir oyundur. Ve bu oyun onları bir gün Rus emekçileri ile sokakta karşı karşıya getirecektir.

Mart '98'de Boris Yeltsin Viktor Çernomirdin hükümetini kovarak yerine Serguei Kirienko'yu başbakan atamıştı. 17 Ağustos günü rublenin devalüasyonu sonucu bilinen iktisadi kriz patlak verdi ve Rusya iflas bayrağını dalgalandırmak zorunda kaldı. Krizin sosyal sonuçlarına karşı önlem almak amacıyla, 24 Ağustos '98'de, Boris Yeltsin Serguei Kirienko hükümetini kovarak yerine biraz muhafazakar bir imajı olan Viktor Çernomirdin'i yeniden başbakanlığa atadı. Ancak RFKP şefleri Çernomirdin'in Gazprom'un hisse senetlerini gasp ettiğini, zimmetine geçirdiğini ve dünya sıralamasında yer alan milyarlar arasında girdiğini farkettiler ve başbakanlığını onaylamadılar.

Bu durumda görevden alınma tehdidi ile karşı karşıya kalan Boris Yeltsin, RFKP şeflerini tatmin eden ve dolayısıyla kapiya dayanmış olan sosyal patlamaya karşı etkili bir panzehir oluşturan Evgeni Primakov'u başbakan tayin etti. 11 Eylül '98'de Duma Primakov'un başbakanlığını onayladı. Bunlar birbirlerine sayısız teminat verdiler, açık-gizli anlaşmalar imzaladılar, birbirlerinin yetki alanlarını sınırladılar. Duma'nın izni olmadan Primakov

görevden alınmayacak, Boris Yeltsin ve başkanlık yönetimi hükümetin icraatına karışmayacaktı. Bunun karşılığında Primakov ise, Boris Yeltsin'e can ve mal güvencesi, Duma'da başlatılan görevden alma prosedürüne engel olma sözü verdi.

Ancak egemen güçlere korku veren sosyal patlama dalgası geri çekilince ve Balkan savaşı Rusya'nın acizliğini açığa çıkarınca, Yeltsin ile Primakov arasında yapılmış olan sözleşmeler bozuldu ve klik savaşı yeniden patlak verdi. Yeltsin'in görevinden alınması gündeme geldi.

RFKP'nin oynadığı rol

Bu it dalaşında başrolü oynayan güçlerin başında RFKP yer almaktadır. Yer yer SBKP'nin mirasçısı olduğunu iddia eden, SSCB'nin sembolleri arkasına sığınan RFKP, böylece yanıltıcı bir imaj çizmekte ve bunda kısmen başarılı da olabilmektedir. Oysa onun esas rolü, emekçileri bu kokuşmuş düzenin cenderesinde tutmaktır. '98 yılı Eylül ayında RFKP hakkında yaptığımız değerlendirme bugün de geçerlidir:

"RFKP mevcut koşullarda Rusya'da ciddi sosyal bir tabanı olan iddialı bir güçtür, hatta rakipsizdir denebilir. Fakat bu partinin kimliğini tanımlamak için önderliği ile tabanını birbirinden ayırt etmek gerekir. Züganov'un başını çektiği partinin önderliği ideolojik netlikten ve politik bir toplumsal alternatif sunmaktan tamamen yoksundur. RFKP batılı klasik sosyal-demokrat partiler gibi kapitalizmin aşırı tahribatını teşhir etmekte, kayıt koymakta, bunun yarattığı sosyal hoşnutsuzluğu popülist bir tarzda istismar ederek toplumsal tabanını bir arada tutmaya çalışmaktadır. Parti içinde ikili oynamayı kolaylaştıran bir görev dağılımı da mevcuttur. Duma başkanı Guennadi Zeleznev RFKP'in düzen içindeki koludur, Yeltsin'den yer yer parsa koparma pazarlıklarını hep o yürütmüştür. Radikal kanadın temsilcisi olarak tanınan Victor İlioukhine ise emekçi kitlelerin talebini dile getiren popülist bir demagog işlevi görmektedir. Guennadi Ziuganov ise bu yamalı bohçayı bir arada tutmakta, uzlaştırmaları gerçekleştirmekte ve onun için de partinin önderi konumunu korumaktadır. Kısacası, RFKP parça parça dökülen mevcut düzenin işlevsel bir çarkıdır. Kapitalist vurgun politikasının uygulayıcısı eski Çernomirdin hükümetini beş yıl boyunca ayakta tutan bir güçtür."

"Eğer önümüzdeki dönemde RFKP hükümette önemli bir rol oynarsa eklektik politikasına yeni boyutlar eklemek zorunda kalacaktır. Bir yandan tabanla uyum içinde olmak için işine geldiğinde geçmişin sembollerinden yararlanacak, bir yandan da ulusal çıkarlar, ulusal birlik vb. temaları işleyerek daha da şovenleşecektir. Emekçi kitlelerin sosyalist değerlere olan özlemlerini sermayenin hizmetinde harcayacaktır. Henüz kapanmamış yaralara yenilerini ekleyecektir. Sermaye düzeninin Rusya'da dağılma sürecinde olduğu hassas bir dönemde nesnel olarak karşı-devrimci bir misyona soyunmuş olacaktır."

(Kızıl Bayrak, sayı: 70)

RFKP'nin bu misyonunu kararlılıkla ve başarıyla yerine getirmesi Rusya'da emekçi sınıf ve tabakaların

düzenle hesaplaşmalarını geciktirmiştir. RFKP sınıf mücadelesine karşı bir dalga kıran işlevi görmekte, düzene taktik başarılar elde etme olanakları sunmaktadır. Boris Yeltsin Primakov hükümetini kovduğunda, onun *"taktik açıdan başarılı olduğunu fakat stratejik reformları hep ertelediğini"* ifade ederken, aslında işaret ettiği RFKP'nin oynadığı roldür.

Açıklık getirilmesi gereken konulardan birisi de Balkan savaşının Rusya üzerinde yarattığı basınçtır. Klikler arası çekişmede Balkan savaşı belirleyici bir rol oynamıştır. Bu savaş Moskova'daki çıkmazı daha da derinleştirmiş, çelişkileri körüklemiştir. Rus emekçilerinin Balkan savaşı karşısındaki hassasiyetleri bilinmektedir. Rusya'da düzenlenen anti-emperyalist gösterilerde RFKP belirleyici bir rol oynamış ve kısmen politik bir çekim merkezi haline gelmiştir. Ancak RFKP'nin anti-emperyalist nutuklarının özünde emekçi tabanın sesine ayak uydurmaktan öte bir anlam taşımadığı açıktır. Rusya'da vahşi kapitalizmin uygulayıcısı olan, toplumsal zenginlikleri parça parça uluslararası tekellere peşkeş çeken bir düzene koltuk değnekliği yapan bir partinin anti-emperyalist söylemlerinin bir ciddiyeti olabilir mi?

Yeltsin'in görevinden alınması girişiminin ortaya çıkardığı manzara ve yeni başbakanın atanmasındaki kolaylık, bu ülkede değişik etiketli güçler arasındaki sınırların ne kadar ince, ilişkilerin ne denli karmaşık ve karanlık olduğunu göstermektedir. Yeltsin'in görevden alınmasının tartışılacağı ve oylanacağı Duma toplantısına katılmamak için çok sayıda milletvekili en yakın hastahaneye "tedavi" olmaya gittiler. Böylece Duma'nın lağvedilmesini engelleyerek koltuklarını birkaç ay daha garantilemiş oldular. Makam arabaları, özel konutları ve sayısız maddi-manevi imtiyazları her şeyden önemliydi! İleri sürülen suçlamalardan birisi Çeçenistan savaşıdır. Tükürdüklerini bir kez daha yalayan milletvekilleri, özellikle de RFKP temsilcileri, bu savaşın esas mimarı Serguei Stepachine'in başbakanlığını ilk turda onayladılar.

Burada belirleyici olanın güçler dengesi olmadığı, karanlık çıkar ilişkileri olduğu anlaşılmaktadır. Zamanının önemli bir bölümünü hastahanelerde, sanatoryumlarda geçiren Yeltsin'in politik bakımdan direnme gücü kalmamıştır. Sık sık yapılan kamuoyu araştırmalarına göre, 26 Mart '89 tarihli milletvekili seçimlerinde 5.2 milyon civarında oyun 5.1'ini alarak Moskova milletvekilliğine seçilen Boris Yeltsin'in popülaritesi uzun süredir % 1 ile 2 arasında değişmektedir. Buna rağmen Duma'yı istediği an bir şamar oğlanına çevirebilmektedir.

Yeni başbakan Serguei Stepachine, eski hükümetin esas iskeletinin değişmeyeceğini ve aynı politikanın izleneceğini açıkladı. Aslında Serguei Stepachine'nin bu açıklamayı yapmasına hiç gerek yoktu. Zira 12 Mayıs günü Boris Yeltsin Primakov'un görevine son verdiğinde, Brüksel'de her gün saat üçte brifing düzenleyen NATO sözcüsü James Chea de yaklaşık aynı terimleri kullanarak, Rusya'nın Balkan savaşı karşısındaki politikasının değişmeyeceğini açıklamıştı.

Yeşiller: Küçük-burjuva protesto partisinden burjuva-liberal sisteme...

NATO'nun Yugoslavya'ya müdahalesi ile yarım yüzyıldır savaş görmemiş Avrupa bir anda kendini savaşın merkezinde buldu. Kitleler NATO saldırılarına karşı her gün biraz daha artan öfke ve kitlesellikle savaşı ve hükümetlerinin savaşa desteğini protesto için sokaklara çıktılar.

Almanya da ABD ve NATO'nun yanında savaşa katıldı. İkinci Emperyalist Savaş sonrasında ilk kez saldırı savaşını başlattı. Ve bu, Sosyal Demokrat Parti (SPD) ve Birlik 90/Yeşiller Partisi'nin hükümette olduğu bir dönemde gerçekleşti.

Yeşiller'in savaş karşıtı çizgisini terkedip savaş destekçisi ve kısırtıcı bir karaktere bürünmesine karşı öfkeli ve hayal kırıklığı içindeki üyeler binlerce mektup, e-mail ve yüzlerce önergeyle partiyi olağanüstü kongreye zorladılar. Kongrenin 13 Mayıs'ta yapılması kararlaştırıldı.

Yeşiller'in "savaş kongresi"

Yugoslavya'da savaş boyutlanarak sürerken, Yeşiller "savaş kongresi" hazırlıklarına girişmişlerdi. Bu kongre, eski pasifist çizgide devam etmek isteyenlerle yeni politikaların devamını savunanlar arasındaki hesaplaşmanın arnası yapılmak isteniyordu.

Kongre öncesi hazırlıklar, Fischer'in istifa tehditleri, hükümet ortağı olarak Yeşiller'in konumunun düşünülmesi, koalisyon barışının tehlikeye düşürülmemesi, savaştan çekilmenin hükümetten çekilme olduğu yönlü propagandalar eşliğinde sürdü. Kongre 13 Mayıs'ta yapıldı. Kongrenin yapılacağı salonun çevresinde polis yoğun önlem almıştı. Partilerinden istifa edenler, savaş karşıtları salonun önünde zincir oluşturup "Savaş kısırtıcıları!" sloganı atarak delege ve gazetecilerin salona girmesini engellemek istediler. Polis göstericileri coplayıp onlarcasını gözaltına aldı. Dünün protestocuları Yeşiller'in yeri artık barikatın karşısındaydı ve polis tarafından salona alınmıyorlardı. Bu gerçek bazı delegelerin salonu terk etmesine yol açtı.

Protestolar salonda da devam etti. Özel koruma şefleri salonu, sahneyi ve Fischer'i koruyarak bazı protestocuları dışarı attılar, ama Fischer kırmızı boya dolu bir poşeti suratına yemekten ve kırmızıya boyanmaktan kurtulamadı.

Kongreye 800 delege, 1000 gazeteci ve 2000'e yakın misafir katıldı ve 100'ün üzerinde önerge sunuldu.

Federal Parlamento milletvekillerinden A. Buntenteb ve bazı milletvekilleri ile 50 üyenin önergelerinde savaşın derhal ve süresiz sona erdirilmesi talep ediliyordu. Hamburg Grubu parti programını hiçe sayarak partiyi savaşa sürükleyenlerden hesap sorulmasını ve istifalarını istiyordu. Berlinli milletvekili C. Stöbelise de savaşın derhal sona ermesini savunan bir önerge vermişti.

Baden Württemberg Grubu ateşkesin NATO'yu güçsüz göstereceğini ifade ederek "savaşa devam" diyordu. Merkezi yönetim adına sunulan önergede ise, Yugoslavya'yı bombalamaktan başka bir alternatifin olmadığı savunuluyordu.

Kongre oldukça gerilimli bir ortamda başladı. Fischer 30 dakikalık konuşması süresince sert bir dil kullanarak kendi politikasına koşulsuz "evet" denilmesini, eleştirilerin federal parlamentodaki dışişleri bakanı olarak pozisyonunu zayıflatmış ve savaştan başka alternatif olmadığını savundu. Konuşması yoğun protestolarla, "Savaş kısırtıcıları!" sloganlarıyla kesilirken, delegelerin önemli bir bölümü tarafından da alkışlarla desteklendi.

Parti sözcüsü Antje Racleke'nin tek taraflı ateşkesi savunan, ama Fischer'in "barış yönlü çabalarını" desteklemeye çağıran konuşma yaptı.

"Yeşiller Savunma Politikası" sözcüsü Angelia Beer ise NATO'nun kullandığı inceltilmiş uranyum başlıklı füzelere karşı çıkıyor, ışınların yıllarca doğaya ve insanlara vereceği zararı eleştiriyordu. Yani savaşa "evet", ama lütfen insancıl ve ekolojik!

Her iki konuşmaya karşı salondan sesler yükseldi, pankartlar açıldı. Kolluk güçlerinin müdahalesiyle protestocular salondan çıkarıldılar.

Milletvekillerinden Buntenteb'in konuşmasıyla salonda yeni bir rüzgar esti. Milletvekili NATO bombardımanının "Kosova'daki durumu kötüleştirdiğini, Kosova'dan göçün sadece Miloseviç ve çetelerle açıklanamayacağını, savaşın insan haklarının uygulamasında araç olamayacağını, aksine insan hakları ihlalleri anlamına geldiğini" vurgulayarak savaşın derhal durdurulmasını talep etti.

Kuzey Ren Westfalya Çevre Bakanı Baibel Höhn, "sadece savaş sürdürenlerin insan haklarını savunduğunu söylemek hangi mantığa hizmet ediyor" diyerek, NATO savaşının derhal durdurulmasını savundu. Bu konuşma dakikalarca ayakta alkışlandı.

Devlet Başkanı Ludger Volmer'in konuşmasında "faşist Miloseviç'e karşı" bombardımanın "haklı gerekçelerini" savunması protestolara neden oldu. Yeşiller gençlik örgütü adına konuşan delege ise Fischer'in politikalarının taşıyıcıları olamayacaklarını dile getirdi.

Ama kongrede NATO'nun gerçek amaçları, savaş stratejisi vb. konularına değinilmedi.

Kongrenin sonunda iki önerge oylandı. İlki, federal yönetimin geçici olarak ateşkesi savunan, dışişleri bakanının politikalarının arkasında durduğunu açıklayan önergesi. Diğeri ise, savaşın hemen durdurulmasını savunan, Berlin'den federal parlamento milletvekili C. Stöbel, Kuzey Ren Westfalya çevre bakanı B. Höhn, Avrupa Parlamentosu milletvekili F. Otto Wolf'un da aralarında bulunduğu 50 üyenin önergesi.

Avrupa Parlamentosu milletvekili olan '68 lideri Cohn Bendit demagogik konuşmasında, "burada birçok kişiye acı verse de, ben Kosova'daki insanları yalnız bırakmamak için şiddeti seçiyorum" demişti. Salondakilerin çoğunluğu da böyle yaptı.

Kongre Yeşiller parti yönetiminin savaş yanlısı

politikasını seçti.

Bundan sonra ne olacak?

Yugoslavya'ya emperyalist müdahale ve partilerinin açık bir savaş partisine dönüşmesi üzerine istifalar başlamıştı. Kongre hazırlığı ile önu kesilse de, kongreden savaşa "evet" sonucu çıkması durumunda bazı milletvekillerinin partiden ayrılması, üyelerin istifa etmesi, bazı bölge örgütlerinin kendilerini feshetmesi bekleniyordu. Öyle de oldu.

Hessen eyaletinde üyeler istifalarını vermeye başladılar. Sadece Fischer'in seçim bölgesinde 20 üye üye kartını fırlatıp atarken, Frankfurt'ta üyelerin %10'u istifa etti. Hamburg'da istifa dalgası büyüyor; 5 milletvekilinin istifasıyla Yeşiller fraksiyonu bölündü. Kuzey Ren Westfalya'da da istifalar yaşanıyor, Ruhr havzasında bazı bölge örgütlerinin dağılması bekleniyor. Brandenburg'da, Berlin'de istifalar veriliyor. Berlin'de üyeler "%5'in altında Yeşiller" inisiyatifi kurdular (%5 Alman parlamentosuna girebilmek için konulan baraj).

Bu istifalar, partiyi parçalanmaya götürmese de, önümüzdeki ay yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimlerinin Yeşiller için bir fiyasko olacağını gösteriyor.

Geçmişin savaş ve silahlanma karşıtı, anti-parlamentarist, çevreci, barış yanlısı küçük-burjuva muhalefet partisi Yeşiller bugün artık bir savaş partisidir. Emperyalist-kapitalist sistemin saldırgan-yayılmacı politikalarının eklentisi haline gelmiştir. Alman tekkellerinin hizmetindeki bir burjuva parti olarak varlığını sürdürecektir.

Muhalefete gelince, onlar da çözümsüzlük içindeler. Tıpkı Yeşiller'in eski çizgisinin de çözüm olmadığı gibi... Muhalefetin savaş karşıtlığı, anti-emperyalist, anti-NATO, anti-ABD çizgisinde değil, "her türlü savaşa hayır!" sloganında ifadesini buluyor. Savunulan bu pasifist çizgiyle, haklı ve haksız savaşlar arasındaki sınır tümüyle belirsizleşiyor.

Yeşiller kongresi öncesi ve sonrasında yaşanan protestolar, toplumun tüm kesimlerinde ABD ve NATO'ya karşı duyarlılığın güçlenerek arttığını gösteriyor.

Yeşillerin dünü, bugünü...

Yeşiller Hareketi '60'lı yılların anti-otoriter öğrenci hareketi içinde doğdu. ABD emperyalizminin Vietnam'da sürdürdüğü savaş, gerici üniversite uygulamaları ve hükümetin politikalarına karşı kitlesel ve militan protestoların yaşandığı bir dönemde bu. Gençliğin bu isyanı '68'de doruğuna ulaştı.

'69 yılında 140 bin işçinin grevi hareketi derinden sarstı. Bu grev öğrenci hareketini parçalayıcı bir etki yarattı. Bazı gruplar işçi sınıfının itici gücü olmadan devrimci hareketin başarıya ulaşamayacağını savundular. Bu süreçte kendilerini "marksist-leninist" olarak niteleyen bir dizi akım doğdu. İşçi sınıfından uzak olanlar ise maceracı-sekter bir yol seçtiler.

Daha sonraki süreçte bu akımların önder kadroları "Marksizmin krizi", işçi sınıfının "geri konumu" teorilerinin savunucuları olacaklar, kendilerini doğa ve çevre hareketine atacaklardı. Örneğin, Çevre Bakanı Trittin dünün Almanya Komünist Birliği liderlerindendi. Antje Vollmer Alman Komünist Partisi kadrolarından... Avrupa Parlamentosu milletvekili Cohn-Bendit '68 kuşağının efsanevi önderlerinden... Dışişleri Bakanı ise dünün ev işgalcisi otonom gruplardan...

'70'li yıllar, özellikle atom enerjisinin askeri ve sivil kullanımının yolaçacağı tehlikelere karşı duyarlılığın arttığı,

geniş kitlelerde yankı bulduğu, halk inisiyatifleri dalgasının yükseldiği yıllardı. Yeşiller bu zemin üzerinde yükseldiler.

Yeşiller geleneksel politik yönetim kurumlarını reddederek, sözde kapitalizm dışı gerçekte ise bilimsel temellerden yoksun bir toplumsal eşitlik anlayışını savunarak heterojen toplumsal muhalefeti bünyesinde topladı. Liste olarak girdiği '77-78 seçimlerinden belli bir başarı ile çıktı.

'80'li yıllarda atom tekkellerine ve nükleer silahlara, bunların doğada yaratacağı tahribata karşı "insanlığı uyarmayı ve harekete geçirmeyi" temel alıyor, parlamento dışı bir hareket yaratmayı amaçlıyor, kapitalizm ile sosyalizm arası bir üçüncü yolu savunuyorlardı.

Yeşiller üçüncü yolla kapitalizmi düzene sokacaklarına inanıyorlardı, ama kapitalizm onları düzene soktu. Özellikle devrimci dinamizminden korkulan gençliği pasifist bir çizgiye çekme doğrultusunda "alternatif" parti olarak Yeşiller düzene önemli bir hizmette bulundular. Toplumsal muhalefet adım adım eritildi.

'98 Mart'ında Magdeburg Kongresi'nde hükümete hazır olduklarını açıklayan yeni programları ile ise artık tümüyle ehliyetliklerini ilan ettiler. Dünün "toplumu değiştirecek reformlar"ı savunan küçük-burjuva protesto partisi, böylece liberal-reformist bir partiye evrilme sürecini tamamladı.

Yargılananlar yargılıyor!..

Bir polis komplosu sonucu aylardır tutuklu bulunan çalışanımız
Duygu Mutlu'nun DGM sorgusundaki savunması

Kaybeden çürümüş düzeniniz, kazanansa biz olacağız!

1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi
Başkanlığına

Ankara

Suçlamalarınız komplo ürünüdür; beni
yargılamanız meşru değildir

Mahkemenize önceki duruşmada verdiğim
sorguya şunları ekleyeceğim;

Beni Türkiye Komünist İşçi Partisi üyesi
olmakla suçluyorsunuz. Ancak "suç" denilen
kavramı farklı anladığımız açık. Şunu
belirtiyim ki, hakkımda isnat olunan "suç"ların
hepsi asılsızdır, beni yargılamanız meşru
değildir ve bu yargılama, çalıştığım *Kızıl
Bayrak* gazetesi ve devrimci basına uygulanan
baskıların ve saldırıların bir parçasıdır.

Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin meşruluğu
konusuna ayrıca gireceğim. Ancak kendi
sınırları içinde bile bu yargılama meşru değildir.
Herşeyden önce, Emniyet'in benim hakkımda
hazırlayıp size verdiği ve sizin de karşıma çıkardığınız
dosya, baştan aşağı bir komplo dur.

Bu kompionun birinci kanıtı, üzerimden çıktığı
iddia edilen TKİP imzalı bildirilerdir. Emniyet
kayıtlarına göre üzerimde 6 adet TKİP imzalı bildiri
bulunmuş. Ben KESK mitinginden gözaltına alındım.
Bu mitinge çalıştığım gazetenin pankartı altında
katıldım. Yasal bir gazetede çalışan bir kimsenin,
cebinde yasadışı bildirilerle, girişinde ve çıkışında
polis araması yapılan bir mitingde dolaşması,
herşeyden önce mantığa uygun değildir. Diyelim ki, bu
bildiriler benim üzerimdeydi, niye 6 tane olsun?
Dağıtmak için taşısam, daha çok olur. Dağıtılan
bildirilerden okumak için almış olsam, 1 tane olur.
Kaldı ki, miting sırasında böyle bir bildiri de
gördüğüm kadarıyla dağıtılmadı. Bu tümüyle polisin
bir komplosudur. Nitekim Emniyet'ten çıkarılmadan
önce polisler, aslında sana bir de silah koyacaktık ama
gerek yok, bu kadarı yeter dediler.

Düzenlenen kompionun ikinci kanıtı, hakkımda
verildiği söylenen ifadelerdir. Hazırlık aşamasında
bana ceza verebilmek için ilgili ilgisiz ne bulmuşlarsa
dosyaya sokuşturmuşlar. Hakkımda verildiği söylenen
4 ifadeden birisi Zühal Köse'nin ifadesidir ve bu ifade
ile ilgili istenen bilgiye cevap olarak mahkemenize
İstanbul DGM'den gelen yazıda, "Zühal Köse
hakkında takibat yapılmadığından herhangi bir kaydın
bulunmadığı" söylenmektedir. Bunun dışındaki iki
ifade, ki 1995 yılında hakkımda yardım yataklık
yapmış olduğum iddiasıyla açılan bir mahkemenin
hazırlık aşamasında verilen ifadelerdir. Hakan Eğri ve
Yılmaz Yaman isimli bu kişiler örgüt üyeliğiyle
suçlamı yorlar, ben ise yardım yataklıkla suçlanıyorum.
5 Mayıs '99 tarihinde Ankara 2 No'lu DGM'de bu
davanın duruşmasına çıktım. Elime iddianame bile
geçmeden, avukatıma bile haber verme şansım
olmadan, tek celsede, örgüt propagandası yapmaktan 1
yıl hapis ve 400 milyon para cezası aldım. Üyelikle

Bütün bu toplanan bilgiler bana isnat edilen "suç"
için birer delil değildir. Ancak, eğer bunlar benim
devrimci, komünist bir kimliğimin olduğunu, yıllardır
devrimci mücadele içinde yer aldığımı göstermek için
yapılıyorsa, yine bir anlam taşımıyor. Bu kadar
anlamsız, ucuz oyunlara girilmesine hiç gerek yok.
Çünkü ben size açıkça söylüyorum. Ben bir
devrimciyim, bir komünistim. Bunun için
çalışıyorum, mücadele ediyorum. Çalıştığım gazete de
devrimci komünist bir yayındır. Amacımı öğrenmek
istiyorsanız onu da söyleyeyim. Kapitalist düzeni yıkıp
yerine sınıfların olmadığı, ezen ve ezilenlerin
olmadığı bir toplum kurmak uğruna mücadele
ediyorum.

suçlananların ceza almadığı, yardım yataklıkla
suçlananın ise üye olduğu iddia edilenlere propaganda
yaptığı için ceza aldığı böyle bir mahkemeyi daha
önce görmemiştim. Böylece görmüş oldum. Bütün
bunlara rağmen bu iki kişinin ifadeleri de benim örgüt
üyeliğimi gösteren deliller sayılamaz. Geriye sadece
polisin kullandığı, istediği gibi hareket ettirdiği,
itirafçı olarak adlandırılan T. Fikret Baştüzeli'nin
ifadeleri kalıyor.

İtirafçı denilen düşmüş, zavallılaşmış kişiliğe
gelince, şunu söylemek yeterlidir. Siyasi polisin
üzerimden çıktığını iddia ettiği bildiriler ne ifade
ediyorsa, bu kişinin söyledikleri de onu ifade ediyor.
Çünkü bu kişi siyasi polisin bir oyuncuğudur. Siyasi
polis ne isterse onu söyler, ne derse onu yapar. Bana
karşı düzenlenen komplo da kullanılan basit bir
figürandır, kompionun bir parçasıdır. Bu kişilerin
özelliklerini, düşmüşlüklerini, kişiliksizliklerini ve
bunlara neler yaptırıldığını, siyasi yaşamımız yeterince
göstermiş durumda.

**Ben bir komünistim; sınıfsız ve sömürsüz bir
toplum düzeni için mücadele ediyorum**

Bütün bu toplanan bilgiler bana isnat edilen "suç"
için birer delil değildir. Ancak, eğer bunlar benim
devrimci, komünist bir kimliğimin olduğunu, yıllardır
devrimci mücadele içinde yer aldığımı göstermek için
yapılıyorsa, yine bir anlam taşımıyor. Bu kadar
anlamsız, ucuz oyunlara girilmesine hiç gerek yok.
Çünkü ben size açıkça söylüyorum. Ben bir
devrimciyim, bir komünistim. Bunun için çalışıyorum,
mücadele ediyorum. Çalıştığım gazete de devrimci
komünist bir yayındır. Amacımı öğrenmek istiyorsanız
onu da söyleyeyim. Kapitalist düzeni yıkıp yerine
sınıfların olmadığı, ezen ve ezilenlerin olmadığı bir
toplum kurmak uğruna mücadele ediyorum. Uğruna
mücadele ettiğim bu toplum komünist toplumdur,
bunun ilk aşaması ise sosyalizmdir. Ben bunu hiçbir
zaman saklayıp gizlemedim. O yüzden sağdan soldan

sözde kanıtlar toplayıp getirmenize gerek yok.
Böylece hakkımda hazırlanan kompionun
biçimine ilişkin kısmı bitirmiş oluyorum. Peki bu
komploya siyasi polis neden ihtiyaç duydu? Sizin
buradaki rolünüz ne olacak?

**Tekelci sermayenin çeteleşmiş devleti devrimci
basını susturmaya çalışıyor**

Kapitalist bir toplumda yaşıyoruz. Kapitalist
toplumun egemen sınıfı tekelci sermaye ve
bunun iktidar aracı da devlettir. Tekelci sermaye
vahşi bir emek sömürsüyle egemenliğini
sürdürüyor. Bu sömürsünün sürdürülebilmesi için
de toplumsal muhalefeti, özellikle de
sömürsünün karşısında yer alan, onun
egemenliğine yönelen kesimleri ezmesi
gerekir. Ezilmesi gereken bu kesimlerden biri
de devrimci basındır.

Devrimci basına yönelik saldırıların ilk bölümünü,
çeteleşmiş devletin terörü oluşturuyor. Bu çete devleti
bütün silahlı kurumlarını devrim mücadelesini
ezebilmek için kullanıyor. Ordusu buna göre
düzenlenmiştir. Yıllardır Kürdistan'da Kürt halkına
karşı kirli bir savaş sürdürüyor. Köyleri yakıyor, talan
ediyor. Polisi buna göre düzenlenmiştir. Ülkede çeteler
cirit atarken, polis teşkilatlarının kendisi bir suç
teşkilatına dönüşmüşken, adına polis denilen bu suç
çeteleri devrimcilere ve komünistlere karşı yılmaz
savaşçılar kesiliyorlar.

İşte devlet, bütün bu kurumları aracılığıyla
devrimci basını ezmeye çalışıyor. Gözaltılar bunun
için yapılıyor, işkence bunun için yapılıyor. İşkencede
tecavüzden tutun, infazlara ve kaybetmelere kadar,
herşey bunun için yapılıyor. Bütün bu devlet terörünün
amacı bir taraftan devrimci basını ezmekse, diğer
taraftan yarattığı korkuyla düzene karşı nefret ve öfke
dolu olan kitleleri devrim düşüncesinden
uzaklaştırabilmek, devrimci basını kitlelerden tecrit
etmektir.

**Sizin de bir kurumunu temsil ettiğiniz çeteleşmiş
devletiniz elbette yıkılacaktır**

Ancak, zorbalıkla, işkenceyle, baskıyla
egemenliğin ilelebet sürdüğü nerede görülmüş? Aylar,
yıllar toplumlar tarihinde küçük ölçeklerdir. Zorbalığa
dayalı egemenlikler, er ya da geç, ama mutlaka
yıkılmıştır. Sizin de bir kurumunu temsil ettiğiniz
mevcut devlet de elbette yıkılacaktır. Üstelik yaşadığı
çürümeye, çeteleşmeye yıkılmasına fazla bir zaman
kalmadığını da açıkça göstermektedir. Bu devletin
zulmünü artırması, sadece onun çöküşünü
hızlandıracaktır, başka bir şeyi değil.

Devrimci basına yönelik saldırıların ikinci ayağını
ise hukuk terörü oluşturmaktadır. Bunu devlet terörü
diye ifade ettiğimiz bir parçası da sayabiliriz. Devlet

devrimci basını engelleyebilmek için yargı kurumlarını harıl harıl çalıştırmaktadır. Öyle ki; çıkan devrimci yayınların birçoğunun hemen her sayısı toplatılmakta, yazışları müdürleri yüzlerce yıl hapis cezaları almaktadır. Birçok devrimci yayın kapatılmakta, faaliyeti fiilen engellenmektedir. Çalışanlarına komplolar kurulmakta, bu mahkemede olduğu gibi, onlarca yıl hapis cezalarıyla tehdit edilmektedir.

DGM'ler meşru değildir, yargılama yapamazlar!

Devrimci basını engellemeye dönük bu hukuk terörü Devlet Güvenlik Mahkemeleri tarafından uygulanmaktadır. Toplumsal muhalefetin varlığı koşullarında '70'lerde hayata geçirilemeyen Devlet Güvenlik Mahkemeleri, ancak toplumsal muhalefetin ezilmesiyle beraber çalıştırılabilmiştir. 12 Eylül '80 faşist darbesinden sonra ancak silahların gölgesinde açılabilmiştir. Normal koşullarda, yargı kurumları egemen sistemin egemenliğini sürdüren kurumlarken, DGM'ler sermayenin egemenliğini silahların eşliğinde sürdüren bir kurumdur. Bu haliyle kapitalist sistem için bile anormal, meşru olmayan bir özellik gösterir. Devrimciler ve komünistler için ise, DGM'lerin gayrimeşruluğu zaten tartışılmazdır.

Türkiye'de yargı sistemi baştan aşağı çürümüştür

Gerçekte Türkiye yargı sistemi baştan aşağı çürümüştür. Sakız gibi ağızlarda çiğnenen yargının bağımsızlığının zerresi yoktur. DGM'lerden bahsederken bunu açıklamış oldum. İşkenceyle, baskıyla alınan ifadelerle dayanarak kararlar verilir. Polisin çürümüş bir adam tutup yazdırdığı ifadelerle dayanarak hareket edilip, uyduruk deliller ciddiye alınır. Polise ifade vermemek, örgütsel tavır sayılır vb.

Ancak yargının başka kurumlarının da bağımsızlığından söz edilemez. Bir başka örnek Anayasa Mahkemesi'dir. Acaba parlamenter sistemin olduğu kaç ülkede böyle bir mahkeme vardır? Diğer ülkeleri geçelim, parlamento kanun koyucu olarak tanımlanıyorsa, bunun üstünde bir kurum olabilir mi? Türkiye'de Anayasa Mahkemesi meclisin çıkardığı kanunları geri çevirme yetkisine sahip. Üstelik bütün politik gelişmelerde aldığı tutumlara bakılırsa, politikanın bizzat içinde yer alan bir kurum. Gerçi bu ülkede parlamentonun üstünde bir başka kurumun olması, pek de alışık olmadığımız birşey değil. Genelkurmay onun üstünde, MGK onun üstünde, kontr-gerilla onun üstünde, Anayasa Mahkemesi onun üstünde. Böylelikle göstermelik bir kuruma dönüşmüş olan meclis niye toplanır, ne iş yapar, bilinmez. Toplum derinden ilgilendiren yüzlerce sorun varken haftalardır "Merve'nin başörtüsü"yle uğraştıklarına bakılırsa, gündem çarpıtmaktan başka bir işlevleri yoktur. Parlamento da düzenin ve devletin bütün diğer kurumları gibi çürümüştür. Saldırganlığı da buradan gelmektedir.

Gücünüz bizi susturmaya yetmez!

Benim yargılanmam çalıştığım gazeteye, *Kızıl Bayrak*'a dönük baskıların bir parçasıdır. *Kızıl Bayrak* 4 yıllık yayın hayatında dizginsiz bir baskıyla karşılaştı. Yüzlerce okuru ve çalışanı gözaltına alındı, her sayısı toplatıldı, binaları siyasi polis tarafından basıldı, okur ve çalışanları kaçırıldı, ölümle tehdit edildi, işbirlikçilik teklif edildi. Her hafta çeşitli illerdeki çalışanları gözaltına alınmakta, kimisi tutuklanmaktadır. Geçtiğimiz günlerde biri Ümraniye'de, üçü Kırşehir Cezaevi'nde tutulan dört okuru serbest bırakıldı. Aynı günlerde ikisi Ankara'da, ikisi Zonguldak'ta, dört çalışanı cezaevine konuldular. Tutuklamalar, gözaltılar bitmek bilmemektedir.

Ancak bütün bu saldırılar karşısında *Kızıl Bayrak* susturulamayacaktır. İşkenceler, gözaltılar, tehditler, baskılar, hapis cezaları, komplolar bizi yıldıramıyor. Tersine öfkemizi biliyor, azmimizi artırıyor.

Kaybeden çürümüş düzen, kazanan biz olacağız!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Duygu Mutlu
13 Mayıs '99

Merkez Kapalı Cezaevi,
5. Koğu, Ulucanlar/Ankara
(Duygu Mutlu'nun yazılı sorgusuna başlık ve ara başlıklar yayım esnasında tarafımızdan konulmuştur)

Sermayenin bekçi köpekleri hakettikleri yanıtı bir kez daha aldılar

Komünist açık alan faaliyetimiz engellenemez!

18 Nisan seçimleri vesilesiyle bir kez daha işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerindeki sömürü, baskı ve terör aygıtlarının tahkimini hedefleyen sermaye devletinin bu oyununu boşa çıkartabilmek ve aynı zamanda bağımsız sınıf platformumuzu işçi ve emekçilere tanıtmak amacıyla örgütlediğimiz devrimci seçim platformumuz, tam da bekleneneği gibi, kokuşmuş düzen bekçilerinin korkusunu büyütüp saldırganlaştırdı. Böyle bir saldırganlığın ürünü olarak gözaltına alınıp tutuklandık.

Elimizdeki son broşürleri de dağıtıp, alandan çıkmak üzere son işçi lojmanına doğru yöneliyoruz. Lojman giriş kapısının önüne vardığımız sırada, arkamızdan bir renault marka oto hızla yanımıza gelerek duruyor. İçerisindeki üç sivil polisten biri nereye gittiğimizi soruyor. Evimize gittiğimizi söylüyorum. Bunun üzerine elimdeki broşür dolu çantada ne olduğunu soruyor. Cevap olarak seçim broşürü olduğunu söylememle birlikte, üzerime atlıyor ve elimdeki çantayı alıyor. Karakola götürüleceklerini, broşürün yasal olup olmadığına bakıp bırakacaklarını söylüyor. Hiçbir yere gitmeyeceğimizi söylememle birlikte üzerimize çullanıyorlar. Bu saldırıya "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganıyla cevap veriyoruz.

Sloganımız üzerine bir an şaşkınlığa kapılan sermaye düzenin bu bekçi köpekleri, olanca güçleriyle üzerimize tekme yumruk yağdırıyorlar. Bizi vurmakla tehdit ediyorlar. Beş dakikalık bir arbedeyle arabaya bindiriliyoruz. Bu arada slogan seslerimizi duyanlar sokağa çıkarak olayı anlamaya çalışıyorlar. Polisler tam bir kudurganlıkla, bu defa çevredeki insanlara küfür ve hakaretlerde bulunarak dağılmaları yönünde tehditler savuruyorlar. Tehdit ve küfürlere rağmen çevredeki insanlar artmaya devam ediyor. Bunun üzerine hırıltıları küfürleriyle karışır bir haldeki polisler, kaçarcasına mahalleden uzaklaşarak karakola doğru sürüyorlar arabayı.

Karakoldan içeri girer girmez küfürler eşliğinde yine üzerimize saldırmaya başlıyorlar. Yaklaşık 10-15 kişi, gözünü kan burummuş halde, dar bir odada tekmeler ve yumruklarla yorulana kadar tepiniyorlar üzerimizde. Dayak faslından sonra üst aramamızı yapıyorlar ve tutanağı imzalamamızı istiyorlar, reddediyoruz. Yumruklar bir kez daha savruluyor üzerimize.

Bu arada diğer işlemleri yapıyorlar ve bu kez de TEM'e götürmek için kelepçe takmak istiyorlar. Gözaltına almakla kendilerinin suç

işlediğini, bu nedenle takılan kelepçeyi kendimize hakaret saydığımızı ve taktırmayacağımızı söylüyoruz. Bunun üzerine daha da saldırganlaşan itler, üzerimize çullanarak, yeni bir dayak faslıyla kelepçeyi ancak takabiliyorlar. Bu kez de kelepçeli bir şekilde ayakkabı bağımızı çözmemizi istiyorlar, reddediyoruz. Bunun üzerine biri nefes boşluğuma vurarak beni yıkıyor ve üzerime çıkıyor. Tekmelerini büyük bir kinle savuruyor. Salya sümük içindeki bu azgın köpeğe karşı öfkem patlıyor. Yerden kendilerine, "Katiller! Ağzınızdan kan damlıyor, bunun hesabını soracağız!" diye bağıryorum. Bunun üzerine hepsi kısa bir an donup kalıyorlar. Şaşkınlık anı geçtikten sonra hiçbir şey söylemeden bizi dışarı çıkarıp otoyola bindiriyorlar.

Önce hastahaneye, sonra da şubeye götürülüyoruz. Boş bir odaya koyup başımıza da iki üç polis bırakıyorlar. Bu arada sorulan hiçbir soruya cevap vermiyor, susma hakkımızı kullandığımızı söylüyoruz. Bir saat kadar sonra tekrar odaya doluyorlar ve "onur meselesi" yaptıkları ayakkabı bağlarımızı çözmemizi istiyorlar. "Bu kadar dayaktan sonra kimsenin bana ayakkabı bağlarımızı çözdüremeyeceğini" söylüyor, reddediyorum. Bunun üzerine yanımdaki yoldaşı dışarı, koridora çıkarıyorlar. Bu kez üzerime copla saldııyorlar. 5-10 dakika geçtikten sonra tekrar, ama bu kez yalvarırcasına, bağları çözmemi istiyorlar. Acizlikleri karşısında susmakla yetiniyorum. Kendileri çözüyorlar ve arkasından koridora çıkarıyorlar. Yerde ayakkabı bağlarını

çözdükleri yoldaşımı görüyorum. Gözgöze geliyor, gülümsüyoruz.

Düşman çaresizlik içinde bizi nezarethaneye atıyor ve bir sonraki günün öğlen saatlerine kadar bir daha dokunmuyor.

Ertesi gün beni yalnız olarak, savcılıktan çıkardıkları arama izniyle önce eve, sonra da büroya götürüyorlar. Üzerimden çıkan anahtarları kullanarak arama (talan) yapıyorlar.

Evin yerini ancak evin bulunduğu sokaktaki birkaç kişiye sorarak bulabiliyorlar. Ev araması bittikten sonra, beni arabaya atarak büroya götürüyorlar. Büronun yerini karıştırarak, bir alt kattaki kitapçıyı aramaya kalkıyorlar. Tüm bu "arama" faaliyetlerini susarak sadece izlemekle yetiniyorum. Büro, savcılık tarafından verilen "izin" belgesiyle talan edilip işhanından çıkarılırken; hem açık-alan çalışmamıza yönelik uygulanan terörü protesto etmek ve hem de çevredeki işçi ve emekçileri bu teröre karşı duyarlı olmaya çağırarak için sloganı patlatıyorum: "Susma sustukça sıra sana gelecek!" Bunun üzerine sermayenin itleri şaşkınlık ve telaş içinde üzerime saldırlıyorlar. Arabaya zorla bindiriliyorum.

Tekrar emniyete getirerek küfürler eşliğinde nezarethaneye atıyorlar. Ertesi gün çıkarılacağımız savcılığa kadar bir daha ne bir şey soruyorlar, ne de bir şey imzalamamızı istiyorlar. Ancak dayak ve küfür, parmak izi alırken de, hastaneye gidiş gelişlerde de ve hatta adliye içerisinde de sürüyor.

Çıkarıldığımız savcılık ve mahkeme ise terörist devletin terör kurumlarından biri, yargıdaki uzantısı olduklarını bir kez daha kanıtlıyorlar. Biçimsel işleyişi de bir kenara bırakarak, dava konusu olay yerine, siyasal kimliğimizi yargılamaya yelteniyorlar. Bu saldırıya karşı da sosyalist kimliğimizi ve devrimci değerlerimizi tok bir biçimde sahipleniyor, böylece siyasal kimliğimizi yargılamalarına izin vermiyoruz.

Sonuçta, siyasal kimliğimize ihanet edip önlerinde diz çökmemizi isteyen sermayenin faşist güçleri, emniyette ve mahkemede başaramadıklarını, bir kez de zindanlarda denemek için, bizi tutukluyorlar.

Buradan, zindan duvarlarının ardından bir kez daha haykırıyorum: Düzenin hiçbir baskı ve zor aygıtı karşısında diz çökmeyecek, yaşamın her alanında devrimci kimliğimi onurla taşımaya devam edeceğim.

Yıldırım DOĞAN

Kızıl Bayrak Zonguldak Temsilcisi

Diz çöktürdük, diz çöktüreceğiz!

Kokuşmuş sermaye düzeni, istikrar arayışı için birkez daha seçim oyununu devreye soktu. Komünistler, sistemin işçi emekçilerin üzerindeki bu oyununu da devrimci bir imkana dönüştürebilmek için bazı bölgelerde bağımsız komünist adaylarla seçime girdiler. Zonguldak da bu bölgelerden biriydi. Bu bölgede birçok araçla (broşür, bildiri, ses aracı) faaliyet yürütüldü.

Çalışmamızın son gününde elimizde kalan son broşürleri de tüketmek için iki farklı grup olarak dağıtımaya çıktık. Biz iki kişi elimizde 500 kadar broşür, bildiri ve pulla çalışmamıza başladık. O saatte sokakta fazla insan olmadığı için elimizdeki materyalleri posta kutularına ya da kapı altlarına atıyorduk. Bu arada yanımıza aldığımız çok sayıdaki pulla geçtiğimiz sokakları süslüyorduk.

İşimizi bitirmek üzereydik. Saat 23:30 civarında bir işçi bloğundan çıkarken, beyaz bir renault ışıklarını yakıp hızla yanımıza geldi. Ne yaptığımızı, elimizdekilerin ne olduğunu sordular. Seçim çalışması yaptığımızı, elimizdekilerin de seçim bildirgesi olduğunu söyledik. Hemen üzerimize atladılar. Tam bu sırada biz de "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganını atmaya başladık. Etrafta bir ilgi uyandığını farkeden polis bizi ite kaka arabaya soktu. Arabada da bir süre slogan attık. Tabii karşılığını da aldık. Karakola doğru yol almaya başladık.

İlk gözaltım böylece başlıyordu. Karakola girdiğimizde üst aramamız yapıldı, ilk sorular soruldu ve yanıtsız kaldı. Daha sonra ayakkabı bağlarını ve kemerleri istediler. Vermedik. Bunun üzerine odada bulunanlara yenileri eklendi, hep beraber üstümüze atladılar. Sloganlarımız yumrukla ve tekmelemler arasından sıyrılıp karakolu cınlatıyordu.

Bir süre sonra TEM'den gelenler bizi Emniyet

Müdürlüğü'ne götürdüler. Sorgu odasına çıkardılar. Bu arada sürekli tekme, yumruk savuruyorlardı. Sorgu sırasında ikimizi ayırmadılar. Soruları soruyor ama cevapları alamıyorlardı. Bu tavır sinirlerini bozuyor, çaresizlik içinde yumruklarını savuruyorlardı.

"Sorgu" bitti. Yeniden üst araması yapıldı. Gene ayakkabı bağı sorunu çıktı. İstediler. Vermedik, "çok istiyorsanız eğilir kendiniz çıkarırsınız" dedik. Bunun üzerine yoldaşla ikimizi ayırdılar. Bir grup yoldaşın üzerine, diğer bir grup benim üzerime atladı. Uzun süren mücadeleler sonunda, nihayet ayaklarımıza kadar eğilip bağları kendileri çözmek zorunda kaldılar. Denemelerinin sonuçsuz kalması onları deli ediyordu. Bense düşman karşısındaki ilk karşılaşmamızın verdiği bir gurur içindeydim. Bu gururla yoldaşla birlikte bağırdık. "Katiller! Vurun, sizden korkmuyoruz!"

Nezarethanede ikimizi farklı hücrelere attılar. Türkü ve marşlar söyleyerek hücreleri inlettik. Beraberimdeki yoldaş daha önce aldıkları ve tutumunu iyi bildikleri için, daha önce görmedikleri beni bir kez daha sorguya alacaklarını tahmin ediyordum. Öyle de oldu. İlk günün öğleden sonrasında beni yeniden sorguya aldılar. Bu sefer hiç soru sormadan önce bir dayak seansı ve sonra sorular. Gene cevaplamayınca önüme hazır bir ifade tutanağı koydular. Hiçbir şey imzalamayacağımı söyledim. Uzun süren mücadeleden sonra vazgeçtiler.

Başından beri, gözaltına alınma tutanağı da dahil hiçbir şey imzalamamıştık. Bu tavır morallerini bayağı bozmuş olmalı ki, savcıya, "eşyalarını teslim aldıklarına dair tutanağı bile imzalamadılar" şeklinde yakınıyorlardı. Bu sorgu da bittikten sonra artık sinirlerini çıkarmak için vuruyorlardı.

Bütün gözaltı boyunca sürekli hakaret ve küfürleriyle bizi karşılarında bireye indirgemeye çalışıyorlardı. Fakat bizler düşmanın karşısına bireyler olarak değil, komünistler olarak, bir sınıfın devrimci temsilcileri olarak çıkmıştık. Bizim onurumuz ve kimliğimizin düşmanın hakaretleriyle küfürleriyle veya cinsel tacizleriyle değil, ancak düşmanın karşısında diz çökmekle ayaklar altına alınacağını bilincindeydik. Tüm gözaltı boyunca bunu hiç aklımdan çıkarmadım.

İkinci gün öğleden sonra mahkemeye çıkarıldık. Savcılıkta ve mahkemede devrimci kimliğimize sahip çıktık ve bu kimliği yargılayamayacaklarını söyledik. İstedigi ifadeyi alamayan mahkeme bizi keyfi olarak tutukladı.

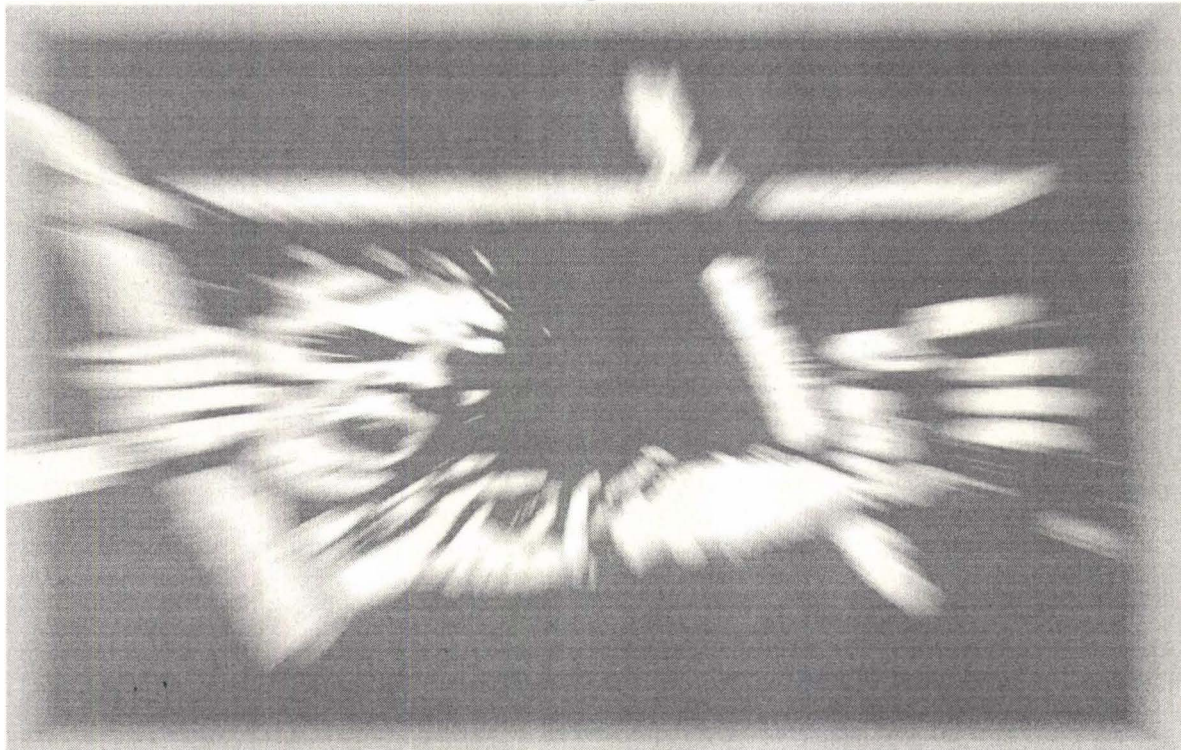
Bu keyfi tutum ve baskılar, bizi sürdürdüğümüz kararlı mücadelede yıldıramayacaktı.

Diz çöktürdük, diz çöktüreceğiz!

Kahrolsun faşist sermaye iktidarı!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden
komünist bir öğrenci**

Tutsak aileleri örgütlülüğü ve çalışma perspektifi

Önümüze hedef olarak koyduğumuz tutsak yakınları örgütlenmesi, yeri gelir hücrelere girmeyen ve onuruyla direnen tutsak ailesi, yeri gelir eğitimdeki fırsat eşitsizliği ve harçlar yüzünden okuyamayan veya parasız, bilimsel eğitim isteyen öğrencinin ailesi, yeri gelir kayıp anası, yeri gelir özelleştirmelere, işten atılmalara ve insanca yaşama talebiyle direniş geçiren işçinin ailesi olabilmeli! Bütün bu toplumsal kesimlerin öfke ve tepkisini bir de aileler düzeyinde ortaklaştırabilen bir perspektife sahip olabilmelidir.

Kısa bir süre önce tutsak aileleri örgütlülüğüne ilişkin ilk genel perspektifleri belli yönleriyle ortaya koymuştuk. Aynı dönemde ilk somut adımlarını da atmış olduk. Sınırlı sayıda aile ve tutsak yakının biraraya geldiği ilk toplantı yapıldı. "Ne yapmalı, nasıl örgütlenmeli?" gibi sorulara cevap bulmaya çalışıldı bu toplantıda. Önüne somut görevler koyan bu toplantıyı oluşturacağımız tutsak aileleri örgütlülüğü girişimimizin bir ilk somut adımı sayıyoruz.

Hedeflediğimiz tutsak aileleri örgütlülüğünün varolan çeşitli dernek ve tutsak aileleri örgütlülüklerinden temelde farklı olan bazı yönleri olacak. Bunları şöyle formüle edebiliriz:

Bugün için TKİP'li tutsakların aile ve yakınları bu çalışmanın omurgasını oluşturuyorlar. Fakat başlangıç için bu böyle olsa da, gerçekte bu, başta devrimci ve yurtsever tutsak aileleri olmak üzere, adli tutukluların ailelerinin de içinde yer alabileceği ve ortak paydada buluşacağı bu örgütlülük olacak. Dahası kendini tutsak aileleriyle de sınırlamayacak bir örgütlülük olacak, olmak durumunda.

Dolayısıyla biz, bu örgütlülüğü, sınıf ve kitle çalışmasının tutuklu aileler cephesindeki ayağı olarak değerlendiriyor ve bu perspektifle hareket ediyoruz. Bugüne kadar varolan tutsak aileleri örgütlülüklerinde olduğu gibi, sadece cezaevlerindeki devrimci tutsaklara dönük saldırıların yoğunlaştığı dönemlerde belli bir hareketlilik içerisine giren, onun dışında klasik bir dernek işlevi gören bir aile örgütlülüğünün fazla işlevsel olmayacağı görüşündeyiz. Bu amaç ve hedeflerimizde de uygun olmayacak.

Önümüze hedef olarak koyduğumuz tutsak yakınları örgütlenmesi, yeri gelir hücrelere girmeyen ve onuruyla direnen tutsak ailesi, yeri gelir eğitimdeki fırsat eşitsizliği ve harçlar yüzünden okuyamayan veya parasız, bilimsel eğitim isteyen öğrencinin ailesi, yeri gelir kayıp anası, yeri gelir özelleştirmelere, işten

atılmalara ve insanca yaşama talebiyle direniş geçiren işçinin ailesi olabilmeli! Bütün bu toplumsal kesimlerin öfke ve tepkisini bir de aileler düzeyinde ortaklaştırabilen bir perspektife sahip olabilmelidir. Aileler ve aile örgütlülüğü üzerinden bakıldığında, saydığımız bu toplumsal kesim ve alanlar belki birbirinden biraz fazla bağımsız ve alakasız gibi görünebilirler. Ancak yaşamın içinde böyle olmadığını hepimiz biliyoruz.

En basitinden bugün bir F Tipi Cezaevleri'ni ele alalım. Bu ülkede F Tipi, hücreler, zindanlar, açlık grevleri, ölüm oruçları denilince ilk akla gelen doğal olarak cezaevlerindeki komünist ve devrimci tutsaklar oluyor. Politik çevreleri dışta tutarsak, bu alanlara ilgi ve destek, genellikle sınırlı sayıda tutsak aileleri ile sınırlı kalıyor. Böyle olunca, doğal olarak, hem sermaye devletin saldırıları pervasızlaşıyor, hem de komünist ve devrimci tutsakların bu saldırıları püskürtmek için ödeyecekleri bedel artıyor.

Bunun en somut örneği '96 SAG ve ÖO sürecidir. Direnişçi tutsakları sahiplenilen daha güçlü bir sınıf ve kitle hareketi olmuş olsaydı, hem ödenecek bedel bu denli ağır olmazdı, hem de kazanılan mevzileri koruyup geliştirmek nispeten daha kolay olurdu.

Bunların olmadığı bir yerde, '96'daki 12 şehit ve onlarca gazi geride bırakan bu direnişin üzerinden daha üç yıl bile geçmemişken, düzen Kartal'dan başlayarak hücre tipi (F Tipi) cezaevlerini faaliyete geçirme cürreti gösterebiliyor. Düzenin yetkili ağızları ve medyası, "bu hücrelere iflah olmaz, toplum için tehlikeli olan teröristleri, clebaşlarını atacağız" diyorlar. Böylelikle hücreleri toplum nezdinde meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Oysa yarın işten atıldığı için direniş geçiren işçileri ya da hakları uğruna direnen öğrencileri de "iflah etmek için" bu hücrelere atacaktırlar. Bundan kuşku duyulmamalı.

Kuşku duymak bir yana, bugün bunu ilk somut örnekler üzerinden görüyoruz da. Bilindiği gibi Newroz'da gözaltına alınan elliye yakın Tuzla işçisi Kartal F Tipi (Hücre) Cezaevi'ne konuldu. Bunların bir kısmı tahliye olsa da hala bir kısmı hücrelerde tutuluyor. Çıkanların yaptıkları basın açıklaması bile, hücrelerin ne olduğunu fazlasıyla anlatıyor.

Dolayısıyla bugün bu gerçekleri işçilere ve ailelerine

somut uygulamalar üzerinden anlatmak gibi bir avantajımız da var. Gerekirse Tuzla işçilerinin yaptığı basın açıklamasını, ailelerimiz alıp bugün direnişteki işçilere ve ailelerine dağıtarak bir propaganda aracına da dönüştürebilirler. İşte tam da bugün bunun kendisi, tutsak aileleri, direnişçi işçi aileleri ve kayıp analarının ortaklaşacağı son derece uygun bir zemindir.

Bugün tutsak ailelerimiz, herhangi bir cezaevindeki direniş ve açlık grevine göstereceği ilgiden daha fazlasını, Swisscard, Kantex, VIP, Karyapsan, Malazlar, Mutlu Akü, Çelik Akü, Tuzla Deri işçilerinin direnişine göstermek, direnen işçilere destek sunmak zorundadırlar. Bunu başardıkları koşullarda, karşılığını da fazlasıyla alacaklarından kuşku duyulmamalıdır.

Daha birkaç gün önce Karyapsan, VIP, Swisscard ve Tuzla işçileri, aileleriyle beraber, 1500 kişilik basın açıklaması yaptılar. Ve birçok direnişte, işçi ailelerinin, direniş çadırlarında yerlerini ilk sırada aldıkları ise biliniyor. Bizim tutsak ailelerimiz bugün direnişteki Tuzla işçilerinin ailelerini ziyaret ederek şunları söyleyebilirler:

"Bizim de çocuklarımız, eşlerimiz, kardeşlerimiz birer işçi, öğrenci ya da emekçiydiler. Bu düzenin sömürsüne ve zulmüne karşı mücadele ettikleri için gözaltına alındılar, işkencelere maruz bırakıldılar, tecavüze uğradılar, katledildiler ya da kaybedildiler. Sağ ve sakat kalacak kadar 'şanslı' olanlarsa onlarca yıllık cezalara çarptırıldılar. Ve şimdi ise onları kendi arkadaşlarından, dostlarından ve yoldaşlarından ayırarak, tek kişilik tecrit hücrelere atmak istiyorlar. Onurlarını ve gururlarını ayaklar altına almak istiyorlar. Bakın, sizin de eşleriniz ve çocuklarınız tutuklanarak Kartal F Tipi (hücre tipi) Cezaevi'ne konuldular. Orada insanlık dışı koşullarda yaşadılar, yaşıyorlar."

Siyasi tutsak yakınlarının bu türden bir çabaya karşılık bulamayacaklarını kim söyleyebilir? Birbirinden bağımsız olarak grevde olan işçilerindeki direnişçi işçilerin eş, aile ve yakınlarıyla belli ilişkiler kurup ayaklarını buralara bastığı koşullarda, bizim aile örgütlülüğümüz cezaevindeki direnişlere daha güçlü bir destek ve dayanışma sunabilecektir. Ancak o zaman Cumartesi Anneleri'nin yıllarca bedel ödeyerek kazandıkları Galatasaray Lisesi'nin önünü yeniden her Cumartesi günü bir eyleme dönüştürebileceklerdir.

Sonuç olarak bugün aile örgütlülüğümüzün yükünü omuzlayan aile ve yoldaşlarımızın önündeki temel görev budur. Hangi ilde olursa olsun azbuçuk organize oldukları her yerde, direnişteki sektör, fabrika ve işyerlerine giderek direnişçi işçilerin aileleriyle ilişki kurmak ve direnişin bir parçası haline gelmek ve bu cepheden de sınıf dayanışmasını örnek zorundadırlar.

Bu çalışmamıza ve dolayısıyla örgütlülüğümüze yön veren temel slogan şu olmalıdır: "Hepimiz tutsak yakını, hepimiz kayıp anası, hepimiz işçi ailesiyiz!"

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü

Sınıf mücadelesinde yeni bir mevzi:

Esenyurt İşçi Evi açıldı

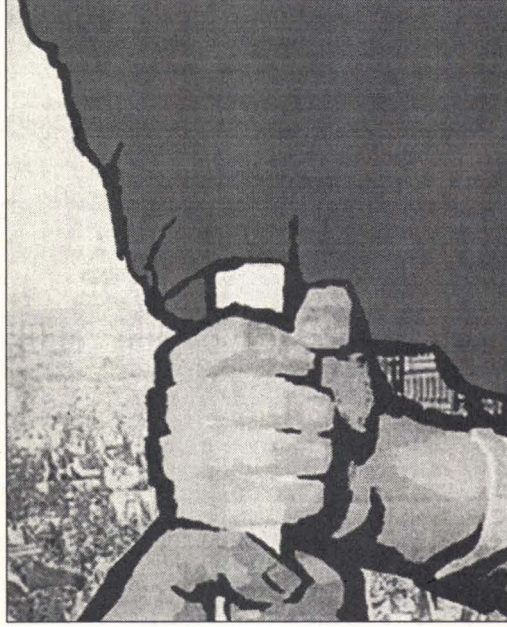
1999 yılına sermaye cephesi yoğun bir hazırlık ve işçi ve emekçilere karşı kapsamlı bir saldırı programıyla, bir bakıma kendini yenilerek girdi. Abdullah Öcalan'ın bir komplo sonucu yakalanmasının üzerinden yükselttiği şovenist histeri rüzgarının ardından, 1 Mayıs'ı dışta tutarsak, bütün bahar eylemliliklerine görülmedik bir tahammülsüzlükle saldırdı. Kürt halkına dönük imha politikasını, hazırladığı şovenist zemin üzerinden hızlandırdı. Gözaltında kayıpları, yargısız infazları, işkenceyi daha üst boyutta yeniden gündemine aldı. Devrimci bir sendikacı olan Süleyman Yeter'in işkencede katledilmesi, Tuzla işçilerinin gözaltına alınıp tutuklanması, Swisscard işçilerinin azgın bir polis terörüyle yıldırılmaya çalışılması, Basın-İş genel başkanının kaçırılarak tehdit edilmesi bu yoğun saldırıların ilk akla gelen örnekleri.

18 Nisan seçimlerinden ilk sıralarda çıkan partilerin ilk yaptıkları ise, ABD'yi ve IMF'yi büyük bir coşkuyla selamlamak oldu. Hatta IMF'nin istikrar programında karşı çıkacakları birşey olmadığını bizzat faşist MHP'nin genel başkan yardımcısının kendi ağzından dinledik. IMF'nin istikrar programı tam da özelleştirmelerin hızlandırılmasını, mezarda emekliliği, ücretlerin dondurulmasını, SSK'nın tasfiyesini kısacası işçi sınıfına dönük kapsamlı bir saldırı politikasını kapsıyor. Bu nedenle MHP'nin bunda karşı çıkacak birşey bulamaması oldukça normal bir durum. Aslında sorun MHP, DSP veya başka herhangi bir parti değil, çünkü kurulacak hükümet nasıl bir bileşime sahip olursa olsun bir MGK-TÜSİAD hükümeti olacak ve işçi sınıfının karşısına her gün yeni bir saldırıyla çıkacaktır.

İşte tam da saldırıların hızlanmaya başladığı böylesi bir dönemde sermayenin bu fütursuz saldırılarını sınıf cephesinden karşılayabilmek, bu kokuşmuş ve barbar düzene karşı devrim bayrağını daha yükseklerde dalgalandırabilmek için, devrim yürüyüşünde yeni bir soluk, emeğin sermayeye karşı mücadelesinde yeni bir mevzi olmak üzere, İstanbul'un işçi-emekçi beldelerinden biri olan Esenyurt'ta bir İşçi Evi açmayı gündemimize aldık.

Esenyurt İşçi Evi, birkaç haftalık bir hazırlık çalışmasının ardından, 16 Mayıs 1999 Pazar günü yaptığımız açılışla faaliyete başladı.

Devrim ve sosyalizm davasında düşenler anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayan şenliğin açılış konuşmasında ise, kapitalist sömürü sisteminin teşhiri ile, işçi sınıfının iktidara yürüyüş kararlılığı ve marksist-leninist ideolojiye bağlılık vurgusu ağır

basıyordu. Yoğun alkış alan bu konuşmanın ardından bir şiir dinletisi sunuldu. Daha sonra da ağırlığını çeşitli fabrikaların işçilerinden gelenlerin oluşturduğu mesajlar okundu, konuşmalar yapıldı.

Şenliğin sürprizi ise, sazını "çapa" gibi düzenin başına başına indiren devrimci Ozan Abbas'tı. Ozan'ın sazi eşliğinde hep bir ağızdan devrimci marşlar ve türküler söylenerek halaylar çekildi. Program belirtilen saatte başlamış olmasına rağmen hala açılış için gelenler devam ediyordu. Yeni gelenlerin yeni mesajları da okunduktan sonra Grup Zafer'in verdiği dinleti ve özellikle de davuluyla halaylarımıza kattığı coşku şenliğimizi daha da renklendirdi. Ardından yeni bir şiir dinletisi verildi, son gelen mesajlar da okunarak 3 saat boyunca coşkulu bir biçimde sürdürülen açılış sona erdi. Fakat etkinliğin sona erdiği duyurulmasına rağmen çoğunluk (özellikle de ilk kez böyle bir açılışa katılan işçiler) kalmayı tercih ederek sıcak ve samimi bir sohbetin önünü açtılar.

Dünyanın en büyük düşünür gerçekleştirmede bir adım olarak açtığımız işçi evimiz devrim yürüyüşünde yeni bir soluk, faşist sermaye devletine karşı mücadelemizde yeni bir mevzi olmalıdır. Sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratma özlemi ve coşkusuyla birlikte yarattığımız bu mevziyi yine birlikte koruyup, ilerletmeliyiz. Sınıflar mücadelesinin bilinçli işçileri olarak bu bilinci daha ilerilere taşımak bizim tarihe ve insanlığa olan sorumluluğumuzdur. Hepimiz biliyoruz ki dünyayı yaratan bizleriz ve sınıfların olmadığı, özgür bir dünya düşümüz ancak örgütlü bir çalışmayla yaratılabilir. Yeni Ekimler bizi bekliyor, kazanmaktan başka çaremiz yok.

**Kurtuluş yok tek başına
Ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Her türlü insanca değerin yok edilmeye, can pahasına giriştiğimiz mücadelelerle elde ettiğimiz hakların birer birer gaspedilmeye çalışıldığı böyle bir dönemde "sınıfa karşı sınıf" şiarını kendisine rehber edinen bir mevzinin açılışını devrimci duygularıyla selamlıyorum.

İlaç fabrikasından bir işçi

Merhaba dostlar

.....

İşçi sınıfı ve emekçi halkı ızın örgütlenme ve iktidara taşımayla karşı karşıyayız. Süreç sermaye faşizme karşı birleşik devrimci mücadeleyi dayatıyor bu çerçevede Esenyurt'a kurulan İşçi Evi'nin bir mevzi olacağına da olan inancımızla sizleri selamlıyoruz.

Esenyurt Dayanışma Gazetesi Temsilciliği

...Bizler de kurtuluşumuzun ortak düşmanımız olan burjuva sınıfının iktidarının devrilmesinde olduğunun bilincindeyiz ve sizlerin yarattığı bu mevziyi yarının işçileri olacak olan biz liseli gençler devralacağız.

Liseli Ekim Gençliği

Dosta, düşmana karşı.

Yeni bir mevzi açılışını coşkuyla karşılıyoruz. Ve güneşin türküsünü hep birlikte söylemeye çağırıyoruz.

...

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı şiarıyla selamlıyoruz.

İzmir Kızıl Bayrak Temsilciliği

Esenyurt'ta devrimci işçilerin çabalarıyla bir mevzi kazanıldı. Kazanılan bu mevziyi büyütüp genişletmek önümüzdeki temel hedefimiz olmalı.

.....

Kartal bölgesinden komünist işçiler

Esenyurt'taki İşçi Evi'nin açılışını işçi sınıfının kazandığı onurlu mevzilerden biri olarak sayıyoruz. Bizlere yani işçi ve emekçilere sermaye tarafından yapılan saldırılara tek tek karşılık vermek mümkün değil. Saldırıları ancak örgütlü bir şekilde göğüsleyebiliriz.

Gebze'den komünist işçiler

En yüce değer "Emeğin yaratıcıları" işçiler-emekçiler. Gördüğümüz, kullandığımız herşeyin yaratıcıları, bugün tüm saldırıların kaynağı sermaye iktidarına karşı öz örgütlülüklerini yaratmak durumundadırlar.

.....

İzmir'den bir kamu emekçisi olarak mücadelemizi selamlıyorum.

İzmir Tüm Bel-Sen 1 No'lu şube onur kurulu üyesi

İşçilerin devrim ve sosyalizm mücadelesinde temel mevzilerden biri olan işçi evinin açılışını devrimci işçiler olarak selamlıyoruz.

Serpen Tekstil-Erkul Kozm.

Unutulmamalıdır ki, bu istemediğimiz koşullardan kurtulmanın yolu, örgütlenmekten, bu düzeni yıkıp, yerine insanca, insanın insan tarafından sömürülmediği, sınıfsız, sömürsüz, biricik düzenimizi, sosyalizmi kurmaktan geçiyor.

Bu amaçla açılan işçi evini selamlıyor, mücadele alanlarında görüşürüz diyoruz.

Tekstil İşçileri Bülteni

'71 Devrimci hareketi içinde İbrahim Kaypakkaya

'60'ların reformist-parlamentarist sol hareketinin bağrından yükselen '71 devrimci hareketi, birçok yönüyle komünist ve devrimcilere paha biçilmez tarihsel bir miras bırakmıştır. Bu mirasın hemen ilk akla gelenleri, onların kontra operasyonları, darağaçları ve işkence karşısında sergiledikleri başeğmez tavırları/devrimci duruşlarıdır. Bu devrimci duruş Denizler için darağacında sloganlarla sehpayı tekmelemek, Mahirler için son mermisine kadar çatışmak, Kaypakkaya için işkencecilere karşı militan bir direniş olarak cisimleşmiş ve tüm devrimci hareketin ortak hafızasına nakşolmuştur.

'71 devrimci hareketinin ve onun önderlerinin bu pratik devrimci duruşu kuşkusuz önemli bir mirastır. Bu mirasın önemli bir yönü de ideolojik konumlanışlarıdır.

'60'ların ikinci yarısında dünya çapında güçlenen devrimci kitle mücadelesi, Türkiye'de de karşılığını buldu. TİP bu dönemde tüm sol siyasi hareketi bünyesinde toplamıştı. Parlamentarist-reformist bir düzlemde durmakta olan TİP ideolojik-siyasal bileşenler açısından da heterojen bir yapıya sahipti. Devrimci kitle mücadelesinin dünya ölçeğinde gelişimi ve bunun dünya sol hareketinde beslediği iç ayrışma, TİP'in heterojen yapısında da benzer bir sonucu doğurdu. Bu ayrışmalardan doğan ve cuntacı-milliyetçi bir konumda olan MDD'ciler (Milli Demokratik Devrim'ciler), bugünkü devrimci-halkçı hareketin hemen bütünün kökeni durumundadır.

Kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya olan TKP-ML de, tıpkı THKP/C ve THKO gibi, MDD kökenli bir harekettir. Her üç hareket de devlete ve kurulu düzene karşı silahlı mücadele perspektifiyle yola çıkmıştır. İdeolojik olarak hem THKP/C, hem THKO, hem de TKP-ML '60'ların reformist-parlamentarist sol hareketine cepheden bir karşı duruş sergileme gayretindedirler. Fakat bunu başarma ve derinleştirme düzeyleri, bu yöndeki ideolojik-politik hatları, belli farklılıklar göstermektedir. Bu farklılaşma ele alındığında, İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik-politik anlamda diğer iki hareketten daha önde durduğu görülür.

İbrahim Kaypakkaya, '71 kopuşunun simgeleri arasında önemli ölçüde işkencedeki direnişi ile tanınan, ama teorik yaklaşımları açısından en az bilinen isimdir. Onun teorik görüşleri maoizmin

radikal bir yorumuna dayanmakla birlikte, bu köylücü eğilimle sınırlı değildir. İbrahim Kaypakkaya '71 devrimci hareketi içerisinde, '60'ların reformist sol hareketinden en köklü kopuşu gerçekleştirendir. Kemalizm ve ulusal sorun karşısında burjuva ideolojisinin geleneksel etkileri İbrahim Kaypakkaya tarafından aşılmıştır. Bu bir ölçüde ve belli bakımlardan tersten savrulmalara, ya da ulusal sorunun ele alınışında görüldüğü gibi, bazı teorik yanlışlara yol açmış olsa da.

İbrahim Kaypakkaya Perinçekçi TİİKP bünyesinde Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) sekreterliğini yapmaktadır. Kürdistan'da faaliyet yürütüyor olması, hem onu köylülüğe yakınlaştırmış, hem de ulusal sorun konusunda devrimci teoriye yakınlaşmasını sağlamıştır. Bu nesnellikten yola çıkarak, kent küçük-burjuvazisi içinde çalışan THKP/C ve THKO'dan farkını ortaya koymak mümkündür. İbrahim Kaypakkaya, TİİKP içinde DABK sekreteri olarak, Dersim ve Malatya'da yoğunlaşan bir faaliyet yürütmektedir. Bu faaliyetiyle bölgeyi iyi tanımış, Kürt halkıyla ve onlar nezdinde Kürt ulusal sorununu farketmiştir.

TİİKP resmiyette güya halk savaşını savunmaktadır. Fakat halk savaşı stratejisinin iktidarı parça parça almak için gerektirdiği temel örgütlenme biçimi olan silahlı örgütlenme ve temel mücadele biçimi olan silahlı mücadele doğrultusunda hiçbir pratik adım da atmamıştır. Bu kaba çelişki ve tutarsızlık, İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşlarının, pasifizmi gerekçe göstererek, TİİKP'ten ayrılmanın yolunu açmıştır. Ayrılık DABK olarak bir ayrılıktır. Bu ayrılık, aynı zamanda TKP-ML'nin kuruluşudur da. Bu ayrılık, İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik gelişiminin de göstergesidir. TİİKP'nin Şefik Hüsnü TKP'sinin devamcısı olduğunu söylemesi, Kaypakkaya'nın TİİKP'le hesaplaşmasını aynı zamanda kemalist ve sosyal-şoven Şefik Hüsnü TKP'si ile de hesaplaşması anlamına gelmektedir. TİİKP'in kemalist söylemiyle Kürt kitlelerinin örgütlenmesinin güçlüğü, onları hem TİİKP şahsında '60'ların reformist solundan, hem de kemalizmden, THKP/C ve THKO'ya nazaran daha köklü bir kopuş yaşamasını kolaylaştırmıştır.

TKP-ML, '71'in diğer iki bileşenine göre kır gerillacılığına ağırlık vermesiyle ayrılmaktadır. Teorik olarak köylülük içinde faaliyeti savunuyor olsalar da, pratik olarak şehir gerillacılığına yönelmeleri, kısmen THKO'yu ve asıl olarak da THKP/C'yi, kırdan uzak tutmuştur. TKP-ML'nin çıkış itibarıyla TİİKP'in DABK'si olması, THKP/C ve THKO'nun şehir gerillacılığında gösterdikleri pratiğin sermaye devleti tarafından ezilmiş olması, 15-16 Haziran işçi hareketinin yükseliş döneminin geride kalması ve işçi hareketinin ezilmiş olması, TKP-ML'nin kır gerillacılığı düşüncesini pekiştiren etkenler oldular.

İbrahim Kaypakkaya'yı devrimcileştiği tarihi-toplumsal koşullar içinde, yani kendi dönemi içinde anlamak gerekiyor. O dönemin tarihsel-toplumsal koşulları içindeki konumu, doğmakta olan bir militan devrimci hareketin ilk öncülerinden biri olma onurudur.

İbrahim Kaypakkaya'yı 26. ölüm yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

F. Özgür

Asıl düşmanımız kapitalizmdir!

Ben İzmir/Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde, metal sektöründe çalışıyorum. Her alanda olduğu gibi metal sektöründe de sömürü çok yoğun. Benim çalıştığım fabrikada 100'e yakın işçi var. Sömürüye daha fazla maruz kalanlar ise çırak çocuklardır. Çalışma saatleri sabah 8.00, akşam 18.00. Cumartesi mesai olarak geçiyor. Fabrikada kalıp, dökümhane, boyahane, montaj ve ayar bölümleri var.

Patronun kârına daha fazla kâr katmak için uyguladığı sömürü öylesine yoğun ki, öğlen saatinde olsun, sabah mesaisinde olsun, zil çalmadan on-on beş dakika önce işe başlanır. Ama asla beş dakika erken bırakılmaksızın. Çıraklarsa öğle saatinde çalışırlar, Cumartesi çalışırlar, akşam mesaiye kalırlar fakat mesai parası alamazlar. Tabii bunun yanında yedikleri dayaklar da cabası. Ücretleri ise yaşları küçük olduğundan çok azdır. Ek olarak fabrika müdürünün ve sahibinin insanlık dışı muamelelerine maruz kalırlar. Bu insanlık dışı davranışlardan, çocuklar kadar olmasa da, erkek ve bayan işçiler de nasiplerini alıyorlar. İşçilere sürekli ağıza alınmayacak küfürler, hakaretler ediliyor. Hatta kimi zaman işi fiili saldırıya kadar götürdükleri söyleniyor. Örneğin bir bayan işçinin başına sayaçla vurulabiliyor. Ama işçi çalışmak zorunda olduğu için hiç bir şey yapmadan ertesi gün işe gelmek zorunda kalıyor.

İşçi arkadaşlarla konuşuyoruz, hakaretlere, küfürlere, bağırmalara neden sessiz kalıyoruz diye. Mesela sürekli erken işbaşı yapmamıza rağmen, bir gün saate yanlış bakmışız. Etrafı toplamak için çalışmayı 5 dakika erken bıraktık. Müdür gelip; "iş erken bıraktınız etrafı bırakın çalışmaya devam edin" deyince herkes yeniden çalışmaya başladı, müdür de çekti gitti. Arkadaşlara, "mesai mi yapıyoruz" diye sordum, "hayır öylesine çalışıyoruz" dediler (yani patrona bağlı). "Mesai yazılmıyorsa neden çalışalım ki" dedim. Bana cevapları, "alışırsın, daha ne gördün ki" oldu.

Genelde olduğu gibi bizim işveren de, işçiler arasında rekabet yaratmak için çeşitli yollar deniyor. Örneğin, bir iş yarışı kıskırtmak için, kim daha çok ve hatasız/ eksiksiz iş çıkarırsa çocuğa şeker verir gibi ufak hediyeler veriyor. Bir aylık çalışma notu veriyorlar. Bunu panoya asıp birinciyi ödüllendirerek işçileri birbirleriyle yarıştırdı öfkelerini yanlış yerlere harcamalarını sağlıyorlar.

Çalışma koşullarından herkes şikayetçi. Bu yüzden birbirleriyle dalaşıyorlar. Aslında büyük bir öfke var. Zaten önemli olan da o öfkeleri doğru yöne çevirebilmektir.

Son olarak şunu söyleyebilirim; bizim asıl düşmanımız kapitalizmdir. Biz işçiler birlik olmalı, örgütlenmeli ve sermaye sınıfına diz çöktürmeliyiz.

**Kurtuluş yok tek başına,
Ya hep beraber, ya hiç birimiz!**

Kızıl Bayrak okuru bir metal işçisi/İzmir

Yargılananlar yargılıyor!..

*Bir polis komplosu sonucu aylardır tutuklu bulunan çalışanımız
Duygu Mutlu'nun DGM sorgusundaki savunmasından...*

**Suçlamalarınız komplo ürünüdür;
yargılamanız meşru değildir!**

- ✓ **DGM'ler meşru değildir, yargılama yapamazlar!**
- ✓ **Ben bir komünistim; sınıfsız ve sömürsüz
bir toplum düzeni için mücadele ediyorum...**
- ✓ **Sizin de bir kurumunu temsil ettiğiniz
çeteleşmiş devletiniz elbette yıkılacaktır!**
- ✓ **Tekelci sermayenin çeteleşmiş devleti devrimci
basını susturmaya çalışıyor...**

**Gücünüz bizi susturmaya yetmez!
Kaybeden çürümüş düzeniniz,
kazanansa biz olacağız!**

Kızıl Bayrak